„O poveste plină de speranță a două suflete torturate salvate de puterea vindecătoare a dragostei."
USA Today
Pentru inima unei doamne
Christi Caldwell

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „MIRESE PĂCĂTOASE“

Disprețuită de înalta societate din pricina mamei sale, care a fost implicată într-o afacere scandaloasă, și ignorată de propriul tată, Lady Diana Verney își dă seama că un necunoscut vrea să-i facă rău și se simte amenințată. Neavând cine să o protejeze, se hotărăște să ceară ajutorul fratelui ei vitreg, proprietarul unuia dintre cluburile rău famate din Londra. Acesta o lasă în grija lui Niall Marksman, cunoscut drept un om periculos, crescut în mahalalele de la marginea orașului.

Niall Marksman se ocupă de paza clubului Iadul și Păcatul și se bucură de averea furată de la cei care în copilărie l-au condamnat să lupte și să ucidă pentru a supraviețui. Însă când Lady Diana Verney apare la club și cere ajutor, se vede nevoit să locuiască în casa acesteia, în mijlocul celor din înalta societate pe care toată viața i-a urât, pentru a o proteja pe fiica răsfățată a unui duce.

După ce petrec mai mult timp împreună, Niall și Diana își dau seama că sunt atrași unul de celălalt. Și cu toate că vin din lumi diferite și par să nu aibă nimic în comun, un bărbat care și-a vândut sufletul diavolului poate să fure orice dorește – inclusiv reputația unei lady și inima ei.

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 35 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3331-6
9 786063 333316

Alma

CHRISTI CALDWELL

Pentru inima unei doamne

The Lady's Guard
Christi Caldwell
Copyright © 2017 Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pentru inima unei doamne
Christi Caldwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Pentru inima unei doamne / Christi Caldwell.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3331-6

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTI CALDWELL

Pentru inima unei doamne

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

LITERA®
2018

Pentru Rory

Mă uimesc în fiecare zi energia, curajul și puterea de care dai dovadă în fața greutăților. Sunt foarte norocoasă să îți fiu mamă.

Prolog

Londra
Primăvara 1822

Lady Diana Verney își mușcă interiorul obrazului, privind doar în față, fără să se oprească.

Nu voia să se afle acolo.

Nu o dezgusta duhoarea de putrefacție și de moarte ce atârna greu în aer, ci mai degrabă teama.

Tăcerea puse stăpânire peste coridoarele late din Bedlam, în timp ce un îngrijitor cu obrazul ciupit de vărsat-de-vânt o conducea pe ele. Sunetul pașilor lor avea un ecou straniu în pereții văruiți.

„Nu ai de ce să te temi. Nu este ca și cum aici ar fi suflete care zgârie pereții, urlându-și nebunia..."

Un țipăt nesfârșit răsună din străfundul vechiului spital, făcându-i inima să îi bată nebunește. Diana iuți pasul, iar fustele îi foșniră frenetic în jurul gleznelor. Când auzi țipetele acelea de agonie ce răsunau pe coridoarele îndepărtate, își dădu seama că riscase urmându-l pe masivul gardian; locul acela era un adevărat iad.

După un drum lung și șerpuit, bărbatul se opri în fața unei uși din lemn care abia se vedea, fiind scorojită și plină de semne ale trecerii timpului. Era doar o bucată de lemn, însă Diana se holbă la ea, încremenită. Ce diferită era placa aceea din stejar de ușile sculptate și ornamentate din numeroasele reședințe ale familiei ei!

– Aveți zece minute, milady, tună gardianul, trezind-o la realitate.

„Zece minute." La cât de lașă era, Diana nu își dorea nici măcar un minut.

Iar asta nu avea legătură cu faptul că, dacă ar fi fost descoperită acolo, reputația ei ar fi fost ruinată. Fusese distrusă cu mult timp în urmă.

Și nu încremenise fiindcă s-ar fi temut pentru reputația ei.

O încerca o teamă cu totul diferită. O teamă ce apărea doar atunci când se întrezărea viitorul. Ținând cont de viitorul care o aștepta pe ea, îi venea să o ia la sănătoasa. Voia să fugă cât mai departe și cât de iute ar fi purtat-o picioarele, până când clădirea, femeia din ea și toate celelalte lucruri ar fi dispărut și ar fi devenit doar o amintire îndepărtată a altcuiva.

Cu degete tremurânde, Diana își îndesă șalul în pelerină și își trecu mâinile peste fuste.

„A venit momentul."

Alungând sentimentul de panică, reuși să încuviințeze din cap.

Când servitorul împinse ușa, o izbi numaidecât mirosul înțepător de fecale și de urină și îi veni să verse. Scoase o batistă pe care și-o puse la nas.

Bătrânul gardian chicoti.

„Va sfârși închisă, ca mama ei... Întocmai ca mama ei."

Degetele îi zvâcniră, simțind nevoia de a-și astupa urechile ca să alunge cuvintele acelea pe care le șopteau bârfitorii din întreaga Londră.

Dură câteva clipe până ce i se obișnuiră ochii cu spațiul întunecos. Celula fără ferestre nu era luminată de nici un felinar. Nu exista nici măcar o lumânare plasată strategic.

– Ce vrei?

Vocea aspră, cunoscută și totuși parcă străină se auzi ca un scârțâit în camera înghesuită. Diana o căută cu privirea pe cea care rostise întrebarea. I se strânse inima.

Mama ei, cândva o ducesă mândră, cu o ținută regală, se afla într-un colț al celulei mici. Își ținea genunchii la piept, iar părul îi atârna unsuros și vâlvoi pe spate. Nu mai semăna câtuși de puțin cu femeia care fusese cândva.

Amfitrioana atotputernică și dominatoare a Londrei se transformase într-o creatură animalică, ghemuită într-un colț.

Cu degete tremurânde, Diana își dădu jos gluga.

– Diana?

Ducesa se căzni să se ridice și se împletici când făcu un pas în față. Se împiedică, după care se târî spre ea, ca un câine rănit.

Dianei i se puse un nod în gât când văzu în ce hal ajunsese mama ei.

– Mamă, se bâlbâi ea, făcând un pas șovăielnic în față.

– Diana, șopti ducesa.

Duhoarea de transpirație și de trup nespălat îi umplu nările. Simți că se sufocă, urându-se pentru că o băgase în seamă, urându-se pentru că îi păsa. Când se aflase la adăpost, în siguranță, îi fusese foarte ușor să își urască mama pentru nelegiuirile ei. Dar acum, suferința femeii o smerea și o durea.

– A venit.

– Da, mamă, rosti ea cu o voce aspră din pricina vinei și a regretului.

Petrecuse zile întregi făcându-și curaj să vină în locul acela. În cele din urmă, venise pentru că femeia aceea îi dăduse viață, iar ea îi datora o vizită. Acum, când o vedea din nou, tristețea fu mai grea decât simțul datoriei. Diana întinse mâna, iar mama ei își strecură numaidecât degetele murdare și pătate printre ale ei. Diana se holbă la unghiile crestate ale mamei. Îi simți pielea aspră și bătătorită pe mănușa ei până atunci imaculată. Atingerea dintre mâna mamei și mănușa ei o umplu din nou de tristețe. Cât de repede ajungea o persoană de la a trăi la... *asta*.

– E aici, șopti ducesa. S-a întors.

Oare așa ajungeai după o viață de solitudine? Să vorbești singur?

– Sunt aici. Diana o strânse ușor de mână. Îmi pare rău că nu am venit mai repede...

– Ești ducesă? o întrebă mama ei pe un ton stăruitor, dându-i drumul la mâini. Își apucă fiica de braț. Zi-mi că ești ducesă! adăugă ea și își înfipse unghiile colțuroase prin țesătură dureros de tare în brațele Dianei.

Asta o întrebase?

Biletelul pe care îl primise pe furiș de la Bedlam nu fusese trimis din dorința de a-și vedea singura fiică sau ca să-și exprime regretul ori rușinea pentru ceea ce făcuse, ci ca să întrebe de statutul marital al Dianei? Simți în piept un junghi de durere cruntă.

– Mamă? întrebă ea cu grijă.

Toată viața Dianei, mama ei se agățase de speranța că fiica ei avea să se mărite cu fiul și moștenitorul ducelui de Somerset, Lord Westfield. Fusese atât de hotărâtă ca această căsătorie să aibă loc, încât încercase să orchestreze uciderea femeii pe care o iubea cu adevărat Lord Westfield – sora vitregă a Dianei. Dorința aceasta o adusese între zidurile acelea, iar întrebarea ei arăta că încă o mistuia.

– Lord Westfield, spuse mama ei, cu un ton înfiorător de normal, ce nu se potrivea deloc cu felul în care privea în gol.

– Mamă, repetă Diana rar. Îți amintești că Lord Westfield s-a căsătorit cu Helena? „Te rog, dă dovadă de remușcare! Te rog, arată-mi că ți-e rușine și groază și că te simți vinovată pentru ce ai încercat să faci!"

Mama ei încremeni, ca statuile acelea macabre ce străjuiau treptele spitalului.

– Helena? repetă ea, de parcă nu ar mai fi auzit numele acela până atunci. Numele unei femei pe care o vânduse unei brute de pe stradă și pe care apoi încercase să o ucidă cu ajutorul aceluiași bărbat mulți ani mai târziu. Își înălță capul într-o poziție nefirească. Apoi o strălucire nebună îi licări în ochi. Dar nu e moartă? șopti ducesa. Apucă cu degetele murdare și pătate pelerina Dianei. O trase înspre ea cu o forță surprinzătoare și o scutură. Zi-mi că e moartă! Zi-mi că nu a fost totul în zadar și că vei fi viitoarea ducesă! Atunci totul va fi în regulă. O datorie plătită.

Dianei i se făcu greață și se trase cu forța din strânsoarea femeii nebune care o născuse. Se împletici când se dădu în spate, lovindu-se de patul îngust din metal acoperit cu cearșafuri albe pătate.

– Nu sunt ducesă, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Helena și Lord Westfield s-au căsătorit.

Mama ei începu să își smulgă părul din cap.

– Nu, nu, nu! gemu ea și începu să se plimbe încolo și încoace prin încăperea strâmtă. Apoi își înălță capul. În ochi îi licări semințele urii și ale nebuniei. A venit momentul să plătească. Trebuie să plătească. Trebuie să plătească. Trebuie să plătească!

În timp ce ducesa nebună bombănea și mormăia pentru sine, Diana se îndepărtă ușor.

Venise acolo sperând cu disperare să vadă o fărâmă de bunătate în mama ei. Avusese nevoie de asta. Din motive deopotrivă egoiste și altruiste. Dar nu mai rămăsese strop de bunătate în mama ei. Poate că nu existase niciodată.

În timp ce mama ei continuă să vorbească fără rost, Diana se apropia încet de ușa închisă, îndepărtându-se de femeia care îi dăduse viață și care încercase să ia viața cuiva. Chiar viețile a două persoane. A fratelui vitreg al Dianei și a surorii ei vitrege.

Diana bătu grăbită în ușă, preferând nesiguranța pe care i-o transmitea gardianul care aștepta de partea cealaltă în locul femeii nebune care acum bolborosea și chicotea pentru sine.

Ușa se deschise.

– Diana? strigă mama ei, în timp ce Diana ieși pe coridor.

Dar ea iuți pasul, fără să se uite în urmă. Fără să se uite în celelalte celule care se treziseră la viață.

Diana se împletici, împiedicându-se în încercarea ei de a scăpa. Trupul îi tremura. „Acesta este viitorul meu." Țipetele rugătoare ale pacienților se auzeau tot mai tare, înfricoșătoare și disperate. Diana gâfâi scurt și aspru în timp ce se grăbi spre libertate.

Își auzea inima bătându-i nebunește în urechi. Coborî în viteză treptele. Își ținu bine gluga pe cap și traversă iute strada, fără să își ia privirea de la trăsura care avea să o ducă spre libertate. Se opri, împleticindu-se.

Gâfâind de la efortul depus, trase adânc aer în piept de mai multe ori. Câteva clipe mai târziu, vizitiul o ajută să urce în trăsură, ducând-o departe de Bedlam și de ororile care într-o zi o așteptau acolo.

Diana își lăsă capul pe spate, pe perne.

„Sunt în siguranță."

Capitolul 1

Londra, St. Giles
Primăvara 1823

Niall Marksman[1], cel mai de temut luptător din Dials, nu își căpătase numele de familie la întâmplare.

Fost cuțitar devenit proprietar și șeful paznicilor de la clubul Iadul și Păcatul, își alesese numele cu aceeași precizie metodică cu care îi selectase cândva pe lorzii și doamnele elegante de la care furase.

Dacă erai puștiul de origine umilă al unei târfe ieftine din Londra, născut pe străzi și dat pe mâna unui cuțitar, ți se permiteau anumite drepturi și responsabilități.

Să îți alegi propriul nume intra în cea dintâi categorie.

Să devii un luptător fără milă și lipsit de remușcări printre infractori se încadra în cea de-a doua.

„Ucide sau vei fi ucis!" Cuvintele acestea, întipărite în carnea și în mintea lui, fuseseră temelia existenței lui degradante. Semnul acela îl ardea prin materialul cămășii din mătase Dupioni pe care o purta.

Niall ședea în colțul îndepărtat al clubului Bârlogul Diavolului și bea tacticos din halba plină cu bere. Între timp, supraveghea anturajul inamicului. Niall era multe lucruri: un bastard, fost hoț de buzunare și ucigaș. Dar nu era prost. Știa că nu ar fi trebuit să intre în vizuina inamicului și să bea din băutura lui. Aroma înțepătoare de oțet îi arse nasul, confirmându-i că aceia care conduceau clubul erau niște scursori. Îi mai demonstra că el și frații lui își conduceau cu totul altfel imperiul de jocuri de noroc, Iadul și Păcatul.

Niall își trecu privirea peste clubul aglomerat, cercetându-l cu atenție. Nu îi scăpă nimic, de la paznicii relaxați, ocupați să se holbeze la prostituate, la dealerii iute de mână care împărțeau cărți de la fundul pachetului. Lorzii care începuseră de curând să frecventeze

[1] Marksman, în engleză în original, înseamnă „bun țintaș". (n.tr.)

spelunca aceea erau prea beți și prea aroganți ca să își dea seama că erau jecmăniți de bărbatul care deținea localul. Iar paznicii erau prea afurisit de proști ca să observe că îi permiseseră inamicului să pătrundă în mijlocul lor.

Chiar și prin larma din club se auzi un zumzet puternic.

Fiecare mușchi i se trezi la viață. Se uită prin sală. Cercetă cu privirea, căută. Și apoi îl găsi pe... *Broderick Killoran.* Inamicul nemilos care aproape că o ucisese pe soția fratelui lui, Ryker Black, și care se infiltrase în Iadul și Păcatul. Un diavol cu păr bălai, Killoran, în ținuta lui de un verde vibrant, potrivită mai degrabă pentru un lord simandicos, se plimba agale prin club, salutându-și clienții nobili, fără să îi bage însă în seamă pe marinarii și pe borfașii care îi clădiseră de fapt averea.

O ură usturătoare îi îngheță sângele în vene lui Niall, iar luptătorul din el urla să fie eliberat. Să ia cu asalt salonul și să îl sfâșie pe nemernic. Dar, pe vremea când fusese un huligan, i se predase lecția valoroasă a răbdării. Așa că rămase locului, cu borul pălăriei tras mult peste față, urmărind fiecare mișcare a lui Killoran. Nemernicul se deplasa cu pași leneși plini de o aroganță fudulă, iar Niall rânji din spatele halbei de bere.

Stătu la pândă până când Killoran se îndreptă spre intrarea din spate a clubului. Imediat ce trecu de el, Niall își lăsă băutura din mână și se ridică pe nesimțite.

– Ce seară încântătoare, nu-i așa, Killoran?

Bărbatul se răsuci cu o lipsă de finețe care l-ar fi făcut pe Diggory să îl ciomăgească cu sălbăticie. Niall simți un val de satisfacție când îi văzu chipul cadaveric.

Afișând același zâmbet ucigător ca atunci când omorâse ca să supraviețuiască, Niall își atinse borul pălăriei drept salut.

– Killoran.

Proprietarul clubului Bârlogul Diavolului privi scurt în jur. În ochi i se citeau furia și nehotărârea. Tot un copil umil crescut de Mac Diggory, Killoran știa cât de periculos era acel moment. Era un semn de slăbiciune faptul că inamicul tău se strecurase înăuntru atât de ușor pentru o confruntare. Într-o lume în care oamenii apelau la tine pentru protecție, trebuia să fii ireproșabil.

„Iar eu nu am fost...", se gândi Niall. Mai întâi se infiltraseră oameni în odăile private, apoi Penelope aproape că fusese ucisă. Tatuajul de pe piept îi pulsă când își aminti lecția de viață primită.

Killoran își recăpătă rapid controlul asupra emoțiilor. Strânse din buze îndârjit.

– Marksman. Ezitarea te făcea să pari slab. Era o lecție pe care bărbatul acela cu siguranță o cunoștea. Situația e atât de disperată la clubul tău, încât a trebuit să îți cauți de lucru aici? adăugă el.

Niall chicoti.

– Ce vrei? întrebă Killoran.

– Nu am de gând să purtăm această conversație în mijlocul salonului tău de jocuri de noroc, cu călăii tăi pe aproape.

Își desfăcu jacheta, scoțând la iveală pistolul pe care îl ținea la îndemână.

Doi huligani de pe stradă, născuți în întuneric și instruiți de regele răului, se luptau acum pentru supremație, iar Niall și-ar fi vândut deja sufletul întunecat diavolului de zece ori înainte să se lase înfrânt de Killoran.

„Ucide sau vei fi ucis..."

Cuvintele îi răsunară în minte la fel de reale acum ca atunci când mentorul lui îi pusese întâia oară un pumnal în mână și îi poruncise să ucidă. Își simți măruntaiele încordându-i-se în timp ce se lupta cu amintirile.

– Brodie! Unde naiba ești? Ți-am spus că este nevoie de tine sus. Ophelia și Gert... Ah, mă scuzați!

Ambii bărbați se uitară la fata cu ochelari. Nu putea să aibă mai mult de 14 ani. Era zveltă, ca un copil oropsit de pe străzi, și singurul lucru care o deosebea de cei din St. Giles era materialul fin al rochiei de satin. O rochie ce îi dovedea statutul înalt în cadrul clubului.

– Du-te sus chiar acum, Cleo, spuse Killoran atât de scurt, încât o făcu pe fată să se încrunte.

Niall continuă să privească, de parcă ar fi nimerit atuul la cărți.

Killoran văzu încotro se uită Niall și se puse rapid între el și fată. În ochi i se citeau furia și dorința de a-l ucide. Bineînțeles că voia să-i facă felul. Doar aveau asta în sânge. Făcea parte din aluatul din care erau plămădiți, iar viețile lor inutile erau legate de acest lucru.

Oricine avea o vulnerabilitate. Însă Killoran avea *două:* fata și Bârlogul Diavolului.

Bărbatul îi promise încordat fetei:

– Vin și eu imediat.

– Asta ai spus și mai devreme, se răsti ea. Fata cea ciudată făcu semn cu bărbia înspre Niall. El cine e?

– Nu acum, Cleo.

Între cei doi se ducea o luptă nerostită. Nici măcar Helena nu îl înfruntase pe Ryker așa cum o făcea fata asta în tăcere cu Killoran.

– În regulă, bombăni ea. Dar grăbește-te!

Îl mai privi o dată batjocoritor pe Niall, după care plecă.

– Ai cinci minute la dispoziție.

Killoran, rivalul lui, se urni din loc. Oare avea impresia că putea fi dus de nas cu una, cu două? Niall își scoase pistolul și se apropie de el, apăsându-i-l de spate.

Killoran se crispă.

– Fără gărzi.

– Am destulă minte încât să nu te ucid în clubul meu, zise Killoran încordat, în timp ce înaintă pe un coridor îngust luminat de câteva sfeșnice de perete. N-ar fi bine pentru afacerea mea.

Ajunseră la birou, iar Killoran apăsă clanța. Niall clipi, ca privirea să i se obișnuiască cu întunericul din încăpere, și se uită iute după inamici. Îl împinse pe Killoran între omoplați, împingându-l în față.

Acesta înjură și se întoarse spre el. Cuvintele îi pieriră de pe buze când văzu arma pe care Niall o ținea îndreptată spre pieptul lui. Niall închise ușa cu călcâiul cizmei.

– Am auzit povești despre faptul că ai fi rău, Marksman, zise bărbatul în timp ce Niall încuie ușa după ei, dar nu am auzit niciodată că ai fi nebun.

Bineînțeles, cel care fusese numit moștenitorul lui Diggory, ultimul ucenic pe care acesta îl luase sub aripa lui și pe care și-l făcuse secund, auzise atât adevăruri, cât și povești inventate despre Niall și frații lui.

Fără să își dezlipească pistolul de Killoran, cercetă din nou încăperea.

– Probabil că o cauți cu lumânarea dacă ai intrat în clubul meu.

– Oamenii tăi au înjunghiat-o pe Penelope Black de parcă ar fi fost un câine pe stradă! se răsti Niall.

De fapt, el nu avusese grijă de ea, iar din acest motiv soția lui Ryker aproape că plătise cu viața. Furia se așternu din nou peste el, ca o pătură roșie, orbindu-l pentru o clipă.

Killoran își scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă.

– Nu m-am atins de soția lui Black. Nici unul dintre oamenii mei nu s-a atins de ea.

„Ucide sau vei fi ucis... Ucide sau vei fi ucis!"

Se duse cu pași apăsați spre Killoran, care se dădu rapid în spate.

Niall îl doborî cu o singură lovitură în nas.

Ticălosul se prăbuși la pământ.

– Asta a fost pentru soția lui Black!

Un lucru pe care ar fi trebuit să îl facă mai demult. Ar fi trebuit să se răzbune cu câteva săptămâni în urmă, când oamenii lui Killoran aproape că o uciseseră pe Penny.

Killoran își frecă maxilarul și se ridică în picioare cu ușurința unui gentilom care își salută vizitatorii într-un salon fandosit. Scoase o batistă de un galben pal din haină și și-o apăsă pe nas. Materialul căpătă numaidecât o culoare rubinie din pricina sângelui.

Bărbatul din fața lui amenința siguranța pe care el și frații lui o câștigaseră cu greu, pentru care răniseră, sfârtecaseră și, în cazul lui Niall, uciseseră.

– Dacă te mai apropii de oamenii mei, te voi găsi, îi jură Niall, împungându-l cu pistolul. Te voi vâna și îți voi scoate mațele prin gât, după care te voi îneca cu ele!

Killoran nu dădu nici un semn de intimidare la auzul amenințării făcute de Niall. Proprietarul îmbrăcat elegant își puse un picior în față.

– Dacă aș fi vrut să o rănesc pe doamnă, în ziua aia ar fi murit pe stradă, spuse el degajat, ca și când ar fi discutat despre vreme sau despre vreun pariu.

Oricine altcineva ar fi fost cel puțin îngrozit de o astfel de mărturisire, dar Niall avusese mereu de-a face doar cu o astfel de cruzime.

– Chiar mă crezi atât de prost încât să înghit o minciună învelită în rahat? îi răspunse el batjocoritor.

Lui Killoran îi zvâcni colțul drept al gurii, dar nu spuse nimic.

Niall coborî pistolul.

– Oamenii tăi s-au infiltrat în clubul nostru.

– Pentru asta îmi voi asuma meritul, zise el, ducându-și mâna la un bor de pălărie imaginar.

O furie clocotitoare prinse rădăcini în Niall și crescu tot mai mult. Se luptă să își înfrâneze emoțiile.

Killoran zâmbi afectat.

– Da, acolo a fost mâna mea, zise el și făcu o plecăciune batjocoritoare. Vezi tu, oamenii tăi i-au făcut felul lui Diggory. Ținând cont de regulile după care joci, la ce te-ai aștepta? Să te ucid pe tine? Pe soția lui Black? Îl privi scurt pe Niall. Vei plăti pentru că i-ai făcut felul lui Diggory! Amenințarea i se oglindea în ochii căprui. Sunt și alte moduri de a distruge un bărbat. Îi poți distruge căsnicia. Afacerea. Dar să îl ucizi? Pufni. Asta ar fi o cale de ieșire ușoară pentru nelegiuirile de care se face vinovat.

Nelegiuirile de care se făcea vinovat? Loialitatea neînțeleasă de care dădea dovadă Killoran față de un ticălos sadic ca Mac Diggory sfida legea firii.

– Diggory a fost un nenorocit! se răsti el.

Dungi albe se formară în colțurile buzelor încordate ale lui Killoran.

Profitând de slăbiciunea afișată de inamic, Niall continuă să îl tachineze.

– Dacă nu ai poruncit tu atacul asupra Penelopei Black, oamenii pe care i-ai moștenit sunt mai puțin loiali decât crezi tu. Niall apăsă țeava pistolului de capul lui Killoran. Acesta înghiți în sec, cu zgomot, iar Niall se desfătă când îi văzu lașitatea. Să îți servească drept avertisment! Killoran. Își duse mâna la inimă. Ochi pentru ochi, adăugă el.

Semnul pe care Diggory i-l scrijelise în carne se încinse la amintirea agoniei ce-l chinuise cu multă vreme în urmă. Erau cuvinte pe care Killoran le întipărise în mintea fiecărui băiat și a fiecărei fete care îl slujeau.

Killoran șovăi, apoi nările i se dilatară.

– Ieși de aici!

Întrucât într-o vreme fiecare mișcare îi fusese dictată de alții, Niall se desfăta acum cu faptul că el deținea controlul.

– Ține minte ce am spus în seara asta! îl avertiză Niall.

De-a lungul anilor, de când scăpase din ghearele lui Diggory, ciomăgise și amenințase mulți oameni. Dar de fiecare dată o făcuse

pentru a proteja și a apăra. Era un detaliu pe care nu îl puteau afla nici Killoran, nici alt bărbat din St. Giles. Nu dacă voia să își păstreze puterea. Rânjind batjocoritor, se dădu în spate, fără să își mute privirea de la Killoran. Știa că nu trebuia să se întoarcă niciodată cu spatele la inamic.

Nu dacă spera să scape cu viață.

Ajunsese la ușă, când Killoran îi strigă:

– Black știe că ai venit?

Niall se crispă. În ultima vreme, Ryker se înmuiase din pricina rădăcinilor lui de fiu nelegitim al unui duce. Prin venele lui Niall însă curgea doar sângele unei târfe și cel al unui străin fără nume, așa că nu se supunea normelor societății *civilizate*.

– Nu prea cred, rosti Killoran, afișând încredere în sine.

În afară de băieții cu care se luptase pentru supremație când fusese la rândul lui băiat, Niall nu rănise niciodată un copil. Nici nu intenționa să înceapă acum. Totuși, nu se dădea în lături de la a face astfel de amenințări. Își ridică pistolul, iar Killoran înlemni.

– Parcă te aștepta Cleo, nu?

Killoran păli, iar orice replici batjocoritoare fură reduse la tăcere. Ținând arma aproape, Niall deschise larg ușa. Scoase capul pe ea și se uită în jur. Totul era tăcut, așa că se strecură din încăpere, după care, cu pași apăsați, se afundă tot mai tare în club.

Gărzile lui Killoran, care stăteau de pază ca niște santinele la ușă, luară repede poziție de drepți. Niall îi înghionti pe amândoi cu coatele, în același timp, făcându-i să se îndoaie de spate. Bărbații se prăbușiră zgomotos la pământ. Fără să se oprească, Niall îi ocoli și intră în bucătăria goală. Iuți pasul, dădu fuga spre ușa din spate și apoi ieși din clădire.

Sângele îi curgea năvalnic prin vene, așa cum se întâmplase prima dată când furase de la cineva, încântat de prada lui de război și de faptul că supraviețuise. Înaintă silențios pe alee.

Un băiat îl aștepta ținând frâiele de la calul lui.

Niall își vârî arma înapoi la betelie și îi înmână băiatului o pungă grea cu monede, după care încălecă pe Chance. Înghionti armăsarul să pornească în galop.

Nici un bărbat onorabil nu ar fi intrat într-un club de jocuri de noroc ca să amenințe un alt bărbat cu pistolul.

„Ucide sau vei fi ucis..."

Acestea erau căile nemiloase ale lumii lor. Ryker le uitase. Însă lui Niall lecția aceasta îi fusese întipărită în minte de șeful infractorilor care îl cumpărase și îl pusese să fure și să ucidă, ca să își sporească puterea pe stradă și averea. Niall își vânduse sufletul ca să supraviețuiască cu multă vreme în urmă. S-ar fi luptat cu diavolul însuși ca să-și protejeze clubul și angajații și rudele care depindeau de el. Chiar dacă asta însemna să sfideze în mod nechibzuit simțul onoarei de care dădea dovadă Ryker.

Niall se aplecă peste armăsar, făcându-l să iuțească pasul.

Trase cu putere de frâie când ajunse în fața clubului Iadul și Păcatul. Fațada era luminată de strălucirea lumânărilor, în timp ce clienții obișnuiți intrau grămadă pe ușile din față, drept dovadă a prosperității clubului.

Un servitor în straie negre înaintă și luă frâiele calului.

– Marksman, îl salută tânărul.

Îi observă fruntea plină de sudoare și încheieturile degetelor julite, dar era îndeajuns de isteț ca să nu spună nimic.

Niall urcă cu pași apăsați scările din față și intră pe ușile duble deschise de un paznic în livrea.

Mirosurile, sunetele și priveliștile din Iadul și Păcatul îi erau cunoscute și primitoare. Acolo era acasă pentru el. Și să fie al naibii dacă avea să îl lase pe Killoran sau pe oricine altcineva să îi distrugă clubul! Se așeză pe poziție, la marginea salonului de jocuri de noroc, și începu să cerceteze încăperea cu privirea.

O siluetă înaltă i se puse în față. Adair Thorne, fratele lui de pe stradă, unul dintre cei patru proprietari ai clubului, îl privi bănuitor.

– Ai întârziat, spuse bărbatul mai degrabă ca o observație.

– Întâlnirea cu distribuitorul de spirtoase s-a prelungit, minți el. Se concentră asupra unui dandy îmbrăcat țipător cu pantaloni bufanți purpurii, care se plimba prin apropierea unei mese pline cu lorzi beți. Au fost belele în seara asta?

– Deloc.

– Urmează, zise Niall cu jumătate de gură.

– Îți faci griji degeaba, insistă Adair. Numărul clienților aproape că a revenit la normal, adăugă el.

Niall mârâi în barbă. După ce Ryker Black se căsătorise cu o doamnă din înalta societate, numărul clienților regulați *crescuse*,

într-adevăr. Dar cifrele nu aveau nimic de-a face cu pericolul. Doi gentilomi îi atrăgeau acum atenția. Miji ochii și le studie mișcările. Încuviință din cap și făceau semne înspre o masă.

De regulă, filfizonii erau niște proști beți, nicidecum calmi și imperturbabili, precum cei care măsurau acum din priviri clubul.

– Ce este? întrebă Adair șoptit în larma hârâită a activităților din club.

Ani întregi petrecuți pe străzi îi ascuțiseră simțurile lui Niall. Era doar un semn al iscusinței lui de luptător.

Cei doi domni care conversaseră mai devreme se urniseră rapid din loc. „Iată!"

– Belele, șopti el cu voce aspră.

În partea din spate a clubului, răsună un țipăt.

– Trișorule!

Niall se pusese deja în mișcare.

– Asigură-te că odăile private sunt sigure! porunci el, iar Adair o luă la picior.

În ultimul an, de prea multe ori se infiltraseră oameni în odăile private. Nu avea să permită ca o astfel de greșeală să se repete. Niall înaintă năvalnic, în timp ce oaspeții de la masa unde se juca faraon avură o răbufnire.

– E dezonorant să încerci să vezi ce cărți are cineva! îi strigă un lord tânăr cu bucle bălaie unse bărbatului din stânga lui.

Celălalt nobil sări în picioare.

– Pe onoarea mea! Ne duelăm în zori!

Își pocni adversarul în tâmplă cu o lovitură șleampătă.

Chiar dacă ar fi fost înarmat cu un cuțit și cu un pistol, individul tot nu ar fi supraviețuit o zi în Dials. Niall iuți pasul. Fără să își ia privirea de la instigatorul în pantaloni bufanți purpurii, ridică pumnul drept semnal pentru Calum, unul dintre proprietarii clubului, care se afla cel mai aproape de încăierare. Multă vreme, Calum îi calmase temperamentul feroce. Cu coada ochiului, îl observă despărțindu-i pe nobili.

Furia îi curgea năvalnic prin vene. Chiar și clienții beți aveau destulă minte încât să se dea din calea lui. Se duse direct spre cel care stârnise haosul la masa de joc. Niall, Ryker, Calum, Adair și fiecare angajat de acolo sacrificaseră prea multe ca să vadă cum niște

scursori atâtate împotriva lor de un Mac Diggory mort le distrug imperiul. Scrâșni din dinți și înaintă.

Gentilomul meschin îl observă și se împletici.

– Nenorocit ce ești! șuieră Niall, apoi întinse mâinile și se aruncă asupra lui.

Bărbatul țipă, împleticindu-se în spate, dar Niall îl pocni cu ușurință în nas, doborându-l la pământ dintr-o singură lovitură.

În club izbucniră țipete frenetice, iar Niall, simțind furia și vacarmul luptei, îl apucă pe dandy de gât. Îl ridică de rever.

– Cine te-a trimis? întrebă el.

– Dă-mi drumul, se bâlbâi lordul.

– Te-am întrebat cine te-a trimis, repetă el și îl zgudui violent.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul! Sunt conte și client, iar Lord Chatham nu va accepta...

Avertismentul bărbatului se opri brusc când Niall îl pocni în burtă.

– Ajunge!

Niall auzi porunca tăioasă prin ceața de furie, iar Ryker Black îl prinse de încheietură, oprind altă lovitură.

Niall mârâi primitiv și se împotrivi strânsorii.

– Găgăuță ăsta era...

– Am spus că ajunge, repetă Ryker încet, ochii scăpărându-i de furie.

Niall respira sacadat. Căsătorit cu nici două luni în urmă, Ryker fusese cândva cel mai sever lider din St. Giles. Până când se căsătorise cu o domnișoară simandicoasă și cu nasul pe sus. Niall o plăcea pe Lady Penelope. O respecta. Dar căsătoria cu ea îl înmuiase pe Ryker, iar asta îi punea pe toți în pericol. Niall își smuci mâna din strânsoarea lui.

– Bărbatul acesta m-a provocat, spuse contele, acum mai încrezător. Își apăsă o batistă purpurie pe nasul care îi sângera și privi urât spre încăierare. Am devenit membru doar pentru că am crezut că acest club este din nou sigur.

„Din nou." După ce oamenii lui Diggory făcuseră prăpăd pe acolo, provocând încăierări ce le scăzuseră numărul zilnic de clienți. Întocmai cum urmăriseră. Niall scrâșni din dinți. Uitându-se urât la conte, i se adresă lui Ryker.

– S-a luat de un bogătaș de la mesele de faraon. Niall arătă spre celălalt filfizon răspunzător. Au încercat să pornească o încăierare.

Blestemat să fie dacă avea să îi permită vreunui cuțitar din Dials sau unui lord din sălile de bal din Londra să intre în locul acela sacru și să îl distrugă din interior!

Ryker miji ochii, dar nu avu nici o reacție.

– Marksman, la mine în birou! porunci el, făcându-l pe Niall să se mânie.

Poate că Ryker era proprietarul majoritar al clubului și un prieten care îi devenise ca un frate de pe stradă, dar cu multă vreme în urmă Niall obișnuise să se zbârlească atunci când primea instrucțiuni. Iar asta se întâmpla din pricina faptului că fusese bătut ca un câine de cel care îl crescuse.

„Răspunzi în fața mea, băiete... Dacă nu vrei un glonț în burtă, fă-o!"

Îi răsună în minte o împușcătură puternică și se înfioră, revenind încet la clipa prezentă.

El și Ryker se încleștară într-o luptă tăcută și, înăbușindu-și o înjurătură, Niall ridică din umeri nepăsător și plecă cu pași apăsați, stârnind un șir de șoapte zgomotoase în urma lui.

Un mușchi îi tresări în colțul ochiului. Pentru filfizonii nenorociți care frecventau Iadul și Păcatul, confortul lor conta cel mai mult.

Dar, la urma urmei, nu trebuia să îl uimească faptul că erau atât de preocupați de propria persoană. El fusese mereu un băiat sfrijit, care flămânzise pe străzi, invizibil pentru ei. Adevărul acesta îl făcuse să se bucure de fiecare buzunar din care furase când fusese un băiat urâcios și mârâit. Iar acum, când devenise bărbat, era și mai plăcut să le încaseze averile pe care le pierdeau la mesele lui de joc.

Niall ajunse în partea din spate a clubului, iar paznicul Oswyn făcu o plecăciune din cap.

– Domnule Marksman, îl salută bărbatul voinic și chel.

Niall își înălță capul, salutându-l scurt. Mai aruncă o privire peste umăr, cât să îl vadă pe Ryker conducându-l pe filfizonul cu nasul însângerat la o masă și oferindu-i o sticlă cu brandy. Niall fu dezgustat și, clătinând din cap, urcă scările spre apartamentele private, străbătând coridorul cu pași apăsați. Ryker îl servea pe un bărbat ale cărui servicii puteau fi cumpărate. Când ieși din raza lor vizuală,

Niall înjură. Când devenise Ryker atât de slab încât să permită cuiva care încerca să îi distrugă să stea la mesele lor?

Ajunse la biroul fratelui lui, apăsă pe clanță și intră în încăperea grețos de veselă. Niall își strânse și își desfăcu încheieturile degetelor lovite în timp ce studie schimbările aduse în spațiul acela auster, ce fusese cândva ticsit de lucruri. Mai clătină o dată din cap dezgustat. Oare nu asta ajunsese și Ryker în mod inevitabil? După ce îl ucisese pe Mac Diggory și salvase un duce, devenise un erou pentru prințul regent și dobândise un titlu dintr-acelea pe care ei le urau.

De parcă l-ar fi chemat cu puterea gândului, Niall auzi pași pe coridor și se crispă. Se răsuci chiar când se deschise ușa, iar fratele lui intră în încăpere. Avea din nou o expresie împietrită pe chipul cu mici cicatrice ce nu trăda nimic. Se duse spre biroul lui.

– Ia loc!

Niall își ridică bărbia.

– Eu...

– Am zis să iei loc, se răsti Ryker, așezându-se pe scaunul din spatele biroului lat din lemn de mahon.

Cândva neîngrijită și plină cu registre și rapoarte, camera fusese aranjată de proaspăta soție a fratelui lui. Nici o carte nu era nelalocul ei, nu exista nici un fir de praf pe mobilier. Doamna schimbase nu doar obiectele din club, ci și pe proprietarul lui.

Niall își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp și, cu mișcări țepene, se așeză. Una era să îți schimbi biroul, și alta era să devii o persoană întru totul diferită.

Ryker se propti în coate pe birou și se aplecă în față.

– Am vorbit deja cu tine despre asta. Nu poți să îi bați pe toți membrii clubului până ce le dă sângele.

– Lucra pentru oamenii lui Diggory, răspunse Niall cu o încredere ce izvora din faptul că știa cum gândeau bătăușii aceia.

Oamenii de pe stradă i-ar fi jurat loialitate și Satanei dacă asta le-ar fi adus siguranță. Loialitatea cu pricina era onorată în viață și în moarte.

Ryker ridică ușor din umeri.

– Poate.

Asta era tot ce avea de spus? Niall scrâșni din dinți.

– I-am văzut vorbind între ei.

Furia îl făcu să revină la dialectul londonez.

– Nu mă îndoiesc de asta. Absurd de calm, Ryker se lăsă pe spate în scaun. Își răsfiră degetele pe brațele scaunului. Dar sunt nobili. Prin dreptul câștigat prin naștere și locul lor în club, sunt protejați.

Așa funcționa lumea. Pe vremea când fusese băiat, adevărul acela îl măcinase. Îi atâtase o ură arzătoare împotriva lorzilor pompoși și a doamnelor simandicoase, cărora nu le păsa de nimeni și de nimic, în afară de propriile plăceri, până când disprețul îl cuprinsese în întregime.

– Nu voi permite cuiva care vrea să ne distrugă să stea la mesele mele.

– Nu avem de ales, spuse Ryker pe un ton pragmatic, care îl călcă pe nervi pe Niall.

La fel de hotărâți și de nemiloși, nu aveau să se înțeleagă niciodată în privința indulgenței acordate nobililor care le vizitau clubul.

– Contele de Dunwithy se află într-o situație dificilă, ripostă Ryker. Are nevoie de bani. Astfel de oameni pot fi cumpărați.

Toți oamenii puteau fi cumpărați.

– Aceiași oameni cheltuiesc la mesele noastre și nu ne permitem să ciomăgim un nobil din pricina mesajului pe care l-am transmite. Ryker se aplecă în față și adăugă: S-a înțeles?

Se așternu o tăcere lungă, întreruptă doar de ticăitul ceasului. Încă de când avusese 4 sau 5 ani și se luptase cu un flăcău mai mare și mai masiv pentru resturile de pe stradă, Niall nu cedase niciodată. Și totuși, Ryker era nu doar proprietarul majoritar, ci și cel care îi salvase pielea fără de valoare.

– S-a înțeles, rosti el tăios. Mă întorc în club.

Niall își împinse scaunul în spate, care scârțâi zgomotos pe podeaua de lemn.

– Ia-ți liber în seara asta, zise fratele lui și se ridică în picioare.

– Nu sunt obosit, se forță Niall să spună pe tonul perfect rafinat pe care îl exersase și pe care îl scotea la iveală atunci când voia să își demonstreze calmul.

Tonul acela și hainele elegante pe care le purta erau singurele concesii pe care le făcuse nobilimii.

Ryker își încrucișă brațele la piept și îl cercetă cu atenție, cu ochii mijiți.

– Nu are legătură cu asta. Unde ai fost mai devreme?

Niall nu clipi când îl auzi schimbând brusc subiectul. Cerule! Nu avea de unde să știe.

– I-am făcut o vizită furnizorului nostru de spirtoase.

Cel mai recent dintre ei, care începuse să le trimită și sticle sparte.

Ryker îl studie atent vreme îndelungată, după care încuviință lent din cap.

– Ia-ți liber în seara asta!

Niall dădu să protesteze.

Ryker se aplecă în față.

– Nu te rog să îți părăsești postul în seara asta, ci îți spun să o faci. Nu ai mintea limpede.

Nu o mai avusese limpede de când soția lui Ryker aproape că murise sub paza lui. Își aminti cum dăduse greș și își încleștă maxilarul. Și totuși nu avea să îi ceară scuze pentru temperamentul lui vulcanic. Nu din cauza unui filfizon dichisit care ar fi meritat mai mult decât un nas însângerat.

– Asta a fost tot, *milord?* întrebă el batjocoritor, rostind tărăgănat titlul pe care îl primise Ryker pentru că îl salvase pe actualul duce de Somerset din mâinile lui Diggory.

Doar că Ryker, imperturbabil de felul lui, chiar și căsătorit, nu mușcă momeala. Doar își înclină capul.

– Nu, nu e tot. Comportamentul tău creează probleme, Niall. Când am deschis salonul de jocuri, am făcut un pact și am zis că acest club va conta mai mult ca orice altceva, continuă Ryker cu voce gravă.

Tot trupul lui Niall se încordă, simțind tensiunea clocotind prin el. Fratele lui îi punea la îndoială acțiunile din club?

– Pun clubul acesta înaintea tuturor celorlalte lucruri, scrâșni el printre dinți.

Nimic nu conta mai mult decât Iadul și Păcatul. Devenise singura casă pe care o cunoscuse și siguranța aceea despre care crezuse cândva că era imposibil să o obțină.

– Ba nu, replică Ryker calm. Pui reputația noastră *mai presus de orice*. Atât de mult, încât ai apăra-o chiar dacă ne-ar pune în pericol succesul.

Niall îi răspunse cu o tăcere împietrită. Poate că fratele lui nu își amintea codurile vitale ale străzii, dar el nu le uitase. Cuvântul și onoarea unui bărbat erau mai presus de orice. Dacă permiteai cuiva

să îți pună la îndoială onoarea, îți tăiai craca de sub picioare mai iute decât cea mai ascuțită lamă.

Înăbușindu-și o înjurătură, Niall se înclină batjocoritor și porni spre ușă.

– Niall?

Se opri și aruncă o privire în spate.

– Nu ai nimic de dovedit. Se întâmplă și greșeli.

Nu în lumea lor. Greșelile nu își aveau locul. Nici incapacitatea lui Niall de a afla cine se infiltrase în clubul lor de aproape un an nu era o greșeală, ci un eșec. Faptul că Penelope aproape că fusese ucisă în timp ce se afla sub supravegherea lui era un eșec.

Se forță să încuviințeze scurt din cap, apoi ieși din birou și străbătu sălile de joc. Ajunse în partea din spate a clubului și îi făcu semn paznicului de la ieșire să plece. Scoase o țigară de foi și o aprinse de la un sfeșnic de perete. Deschise ușa cu mâna liberă și ieși.

Se sprijini cu spatele de zidul clădirii, își îndoi brațul la piept și începu să fumeze. Lăsă fumul să îi umple plămânii, apoi expiră. Fumul plutea în spațiul întunecat.

Strigăte îndepărtate și huruitul ocazional al roților de trăsură, sunete pe care le cunoștea, alungară în parte tensiunea ce fierbea în trupul lui încordat. *Aceasta* era lumea lui. *Aici* era în siguranță. Acolo era locul lui. Se născuse pe acele străzi unde târfele, violatorii și ucigașii domneau, iar cei slabi piereau.

În copilărie, când Calum și Adair vorbiseră despre o viață departe de St. Giles, Niall îi lăsase să viseze la acel lucru stupid. Însă, în cele din urmă, ajunsese să creadă și el în asta. Rânji. Ce prost fusese! Poate că falsa fațadă de politețe le adusese un salon de jocuri de succes, dar îi făcuse să pară slabi în ochii lorzilor infractori din Londra. Amenințările la adresa clubului lor și împotriva soției lui Ryker dovediseră că fațada aceea era o nebunie. Puteai să îmbraci pe un om cu haine elegante și să-l înveți să vorbească ca un domn, dar nu îi puteai șterge niciodată adevărata identitate. Din acest motiv, Niall renunțase la zâmbetul fals și îl afișa în schimb pe bărbatul nemilos, care ucisese cândva pentru bani.

Cei la fel ca el, precum Calum și Adair, nu aveau ce căuta altundeva decât acolo. În pofida pericolului ce sălășluia și pândea pe acele străzi, acestea erau mai sigure pentru că Niall le înțelegea și le stăpânea.

Mai trase o dată din țigara de foi și cercetă cu privirea străzile mereu periculoase. La urma urmei, Niall Marksman era un bastard născut pe stradă și menit să moară acolo.

Și nu și-ar fi dorit să fie altfel.

Capitolul 2

Spuneau că Diana era nebună.

Spuneau că răul îi curgea prin vene și că singurul viitor care o aștepta era în celulele de la Bedlam.

Cei care șușoteau despre nebunia ei aveau mare dreptate acum.

Ușa trăsurii se deschise, iar Diana tresări când birjarul slab ca scândura își vârî capul înăuntru.

– Am zis că aici te dai jos.

Diana stătea pe bancheta ruptă și jerpelită a birjei închiriate și își trecu agitată limba peste buze. „Deja?" Cu degete tremurânde, trase perdeaua.

Luna arunca o lumină albă asupra străzilor din St. Giles. Străzi imprevizibile. Străzi periculoase pe care nici o persoană, îndeosebi o fiică de duce ca ea, nu ar fi trebuit să le știe. Și totuși, cu un an în urmă, aflase cât de periculos era să te plimbi pe aceste străzi pavate. Lăsă perdeaua uzată să cadă la loc.

– Ba nu mă dau jos aici, zise ea, îngroșându-și vocea.

Trebuia să coboare de partea cealaltă a străzii, trei clădiri mai în față. O astfel de distanță nu ar fi însemnat mare lucru în Mayfair. Dar acolo cu siguranță nu era Mayfair.

Birjarul flutură din mână.

– Ba aici, băiete!

„Băiete." Diana își plecă privirea și se îmbujoră. Se părea că deghizarea ei, cu haine împrumutate de la unul dintre grăjdari, nu era chiar așa de proastă precum se temuse. Ce diferit era tratat *un băiat* în haine jerpelite față de o lady cu pelerină de catifea și glugă trasă pe față. Mulțumind în gând că o ascundea întunericul, își trase șapca mai pe ochi.

Se folosi de timpul scurt – foarte scurt – în care interacționase cu birjarul, și îi imită accentul aspru.

– Ba nu mă dau jos. Mi-ai zis că mă duci la clubul Iadul și Păcatul. Mai aruncă o privire afară și miji ochii. Iar clubul nu-i aici.

În majoritatea ocaziilor, ar fi preferat să își taie degetele decât să se plimbe prin St. Giles. Dar nu era o ocazie ca oricare alta. Drept urmare, avea să coboare pe străzile acelea, dar în condițiile stabilite de ea.

Birjarul mârâi și se vârî mai adânc în trăsură.

– Ai plătit deja.

Prima greșeală pe stradă. Diana înjură în gând greșeala pe care o făcuse. Fratele și sora ei, născuți în Dials, nu ar fi făcut nicicând o astfel de prostie.

Diana rămase fermă.

– Nu cobor până ce nu faci lucrul pentru care ai fost plătit.

Poate că societatea o considera o fiică de duce răzgâiată pe punctul de a-și pierde mințile, dar nu era deloc lașă.

Birjarul se aplecă în trăsură.

– Am zis să cobori! Sau te dau eu jos. Am alți clienți de luat.

Diana își mușcă interiorul obrazului. Greutatea monedelor din buzunarul pantalonilor bufanți aproape că o ardea. Să își etaleze mica avere în fața bărbatului ar fi fost la fel de înțelept ca gestul de a bea ceaiul cu diavolul.

– Ai probleme cu auzul, băiete? Am zis să te dai jos!

– Singura problemă sunt manierele tale, se răsti ea. Își înăbuși o înjurătură și se uită urât la el. La o parte din calea mea! mârâi ea, îmbrâncindu-l.

Sări din birjă și se clătină, apoi își recăpătă rapid echilibrul. Bărbatul se cocoță rapid pe capră și urni birja din loc.

Diana icni, se împletici îndepărtându-se de birjă și ieși în stradă. În fața unui cal ce galopa.

I se puse un nod în stomac și se smuci într-o parte, căzând pe piatra cubică. Simți o durere în sus pe șold și se înfioră. Se uită în jur după altă birjă, dar trecuse vremea în care ar fi putut să renunțe la planurile ei. Nu putea risca să aștearnă pe hârtie mesajul pe care trebuia să îl transmită. Întocmise un plan și avea de gând să meargă până la capăt cu el. Își puse șapca la loc pe cap și sări în picioare. Văzu lumina de pe partea cealaltă a străzii. Scăldat în strălucirea lumânărilor, cel mai notoriu salon de jocuri de noroc din Londra o chema.

Localul fratelui ei.

Sau, dacă voia să fie mai exactă, al fratelui ei vitreg.

Totuși, Diana însă credea că sângele era sânge și, indiferent cât de mult sânge aveai în comun cu cineva, importantă era legătura. Erau înrudiți.

„Chiar dacă te disprețuiește... Chiar dacă nu vrea să aibă de-a face cu tine."

Acest lucru o demonstrase faptul că nu o vizita, nu o invitase la nunta lui, și... Ei bine, avusese parte de o mulțime de dovezi. Dar avea nevoie de el.

Ce ar fi făcut tatăl ei dacă s-ar fi dus din nou la el să îi spună că se temea că cineva care îi voia răul pătrunsese în casa lor? Același lucru pe care îl făcuse când îi spusese că era îngrijorată pentru că osiile de la trăsură se rupseseră de două ori. Tatăl ei considerase temerile acestea un semn al nebuniei ei. O fiică ce vedea stafii în umbre, așa cum îi zisese prima și ultima dată când vorbiseră despre asta.

– Salutare, flăcăule! Vrei să câștigi niște monede?

Propunerea aceea bolborosită pătrunse în gândurile ei întunecate, iar Diana întoarse capul într-o parte. Un gentilom îmbrăcat cu o mantie de culoarea safirului se apropie de ea, împleticindu-se. Rânjea sălbatic, iar dinții albi ca perlele îi străluceau puternic.

Rămase surprinsă. Contele de Stone? Bineînțeles, știa că lorzii frecventau acele străzi și vizitau saloanele de jocuri, dar o uluia prezența lui acolo. Dansase o dată cu ea, dar renunțase să o mai curteze, ca mulți alții, atunci când adevărul despre nebunia din familia ei ieșise la iveală. Era...

– Haide, băiete, o îmbie el, apropiindu-se de ea.

Își flutură partea din față a pantalonilor.

Cerule mare, încerca să seducă *un băiat?* Frica îi răscoli măruntaiele. Cu degetele tremurânde, scoase din cizmă cuțitul pentru pește pe care îl furase în timpul mesei de seară. Simțindu-i greutatea mică, dar liniștitoare în mână, îl ocoli pe conte. Cu inima bătându-i nebunește, țâșni de partea cealaltă a străzii.

Trecu strada pavată în fugă, evitând îmbulzeala de gentilomi ce se îndreptau spre club. St. Giles era un loc în care omenirea nu mai exista. Gândul acesta batjocoritor îi răsună în minte în timp ce se îndreptă în zigzag spre aleea îngustă dintre clubul Iadul și Păcatul și un local învecinat.

Oare era lumea aceasta mai puțin nemiloasă decât cea căreia îi aparținea ea? Gâfâind, se opri împleticindu-se. Mai aruncă o privire în jur, să vadă dacă Lord Stone cel scârbos mai era pe acolo. Prefera demonii necunoscuți ce pândeau pe aleea întunecată, așa că se strecură printre clădirile alăturate.

Noaptea neagră ca smoala o învăluia ca un giulgiu înfiorător. Diana se lipi cu spatele de clădire și așteptă ca inima să își încetinească ritmul nebun. „Ai mai făcut asta... Ai mai fost pe străzile acestea. Și ai de gând să pleci din Londra, pe cont propriu, la sfârșitul sezonului." Peste șase săptămâni, mai exact. „Ar trebui să fie floare la ureche." Amintirile acelea tăcute se dovediră zadarnice. La urma urmei, vizitase o singură dată partea aceea a Londrei, pe lumină, și văzuse chiar ea pericolele de acolo. Oare ce rele și mai mari pândeau noaptea? Mânată de acest gând, se furișă mai departe. Tălpile din piele ale cizmelor pe care le purta îi înăbușiră zgomotul pașilor în timp ce continuă să înainteze. Călcă într-o băltoacă adâncă și icni când simți apa rece ca gheața.

Scoase piciorul din băltoaca adâncă până la gleznă, trecu peste mocirlă și înaintă. „Ce nebunie!" Bineînțeles, asta demonstra că era adevărat fiecare cuvințel ce se șoptea despre ea. Cuvintele șușotite și poveștile deseori spuse nu chiar în șoaptă despre ea și familia ei. Pe de altă parte, nu se întâmpla în fiecare zi ca o ducesă să poruncească să fie uciși copiii nelegitimi ai soțului ei.

Ca atare, nu putea scăpa de afirmațiile și îngrijorările cu privire la sănătatea ei mintală. Cu toate acestea, nebunia era uneori fondată. La fel ca în clipa aceea.

Undeva în depărtare, se auzi un țipăt urmat de o împușcătură, iar inima începu să îi bată nebunește. Diana strânse mai tare cuțitul pe care îl ținea în mână. „Voi muri aici." Ceea ce ar fi fost destul de ironic, ținând cont de faptul că singurul motiv pentru care se afla pe străzile acelea întunecate, reci și umede din St. Giles era tocmai dorința de a nu muri.

Diana nu fusese niciodată dramatică de felul ei. Avusese parte de doici și guvernante educate, care o învățaseră cum să se poarte.

Lecțiile cu pricina îi fuseseră întipărite și mai bine în minte de mama ei, ducesa de Wilkinson, pe vremea când îi fusese aproape. Lucru care nu îi folosise până la vârsta la care trebuia să își facă debutul în societate, devenind astfel potrivită pentru căsătorie.

Tocmai de aceea fusese nevoie nu de una, nu de două, ci de trei tentative până să își dea seama că cineva încerca să o ucidă.

– O să le ușurezi munca, bombăni ea în barbă.

Se lipi mai tare de clădirea rece și se furișă mai în jos pe alee. Călcă în altă băltoacă și se înfioră.

Se auziră un țipăt, apoi un râs tunător și obscen și urmă un schimb de replici bolborosite între străinii de pe stradă. Diana își mușcă buza de jos.

„Gândește-te la pictură și la insula St. George's și... la viață. Gândește-te la viață."

Ceva îi trecu rapid peste picioare. Icni și sări de lângă perete. Pe alee se auzi o răsuflare aspră, fadă. Diana se uită în toate părțile și chiar atunci simți ceva izbindu-se de partea din spate a piciorului ei. Se înfioră îngrozită și, ridicând cuțitul în față, își croi drum înainte.

O siluetă imensă ieși din umbre în calea Dianei, făcând-o să țipe. „În pofida eforturilor mele, voi muri aici." Giulgiul dens al întunericului îi ascundea trăsăturile. Bărbatul se întinse după ea, iar Diana țipă. Își luă avânt și dădu să îl înjunghie. El o lovi peste mână, iar ea îi scrijeli piciorul într-o parte.

Era ca și cum l-ar fi înjunghiat cu o pană. Uriașul masiv mârâi, îi smulse cuțitul din mână și îl azvârli la pământ. Diana încremeni de teamă când îl auzi căzând pe aleea pustie.

„Fugi!"

Se răsuci pe călcâie, dar simți cum bărbatul o prinse de talie cu brațul lui puternic. Chiar dacă bestia mătăhăloasă ar fi amenințat-o și i-ar fi fluturat o armă prin față, tot nu ar fi îngrozit-o mai tare ca tăcerea lui absolută.

– Te rog, îngână ea.

Fără milă, bărbatul o lipi cu burta de zidul clădirii. Forța mișcării îi tăie respirația.

– Cine ești? o întrebă el gutural, în dialectul londonez care, prin negura groazei, i se păru oarecum cunoscut.

Își întoarse capul peste umăr. Trecuse mai bine de un an de când auzise vocea aceea, dar, în pofida fricii care o încerca, îi văzu nasul strâmb, rupt de prea multe ori ca bărbatul să mai poată fi considerat vreodată arătos. Dar ochii lui o țintuiră locului – cu o nuanță închisă de safir și atât de întunecoși, încât păreau aproape negri.

Niall Marksman. Bărbatul în brațele căruia fugise cu un an în urmă, când căutase ajutor pentru sora ei, Helena. În zilele și lunile ce urmaseră intervenției lui, se gândise la paznicul feroce și laconic care o scăpase de rău, până când, odată cu trecerea timpului, i se păru că doar îl visase pe el și intervenția lui eroică din ziua aceea. Cu siguranță își amintea...

O răsuci cu fața spre el. Se simți ușurată. „Mă recunoaște." Închise ochii. Sentimentul de ușurare îi pieri rapid. Niall își apăsă antebrațul pe gâtul ei, tăindu-i răsuflarea. Simți o senzație de panică în stomac. Era limpede că era cât se putea de real și pe punctul de a-i lua viața.

Chipul lui dur, osos și plin de cicatrice încremeni neiertător, în timp ce cicatricea înfiorătoare din colțul gurii, care îi ajungea până la gât, dovedea că nu se compara deloc cu toți gentilomii care încercaseră cândva să o curteze.

Cicatricea albă crestată îi pulsă în colțul buzelor.

– Te-am întrebat cine ești, spuse el spumegând.

Diana se căzni să rostească ceva, dar strânsoarea lui neîndurătoare îi tăia răsuflarea. Se trudi să scape din brațul lui ce părea sculptat din granit. Eforturile ei fură zadarnice. Începu să amețească, iar el își mută ușor mâna. Diana trase adânc aer în piept, gâfâind.

– Nu te mai întreb a treia oară, mârâi el grav, aducând mai degrabă a bestie primitivă decât a bărbat. Când o prinse de antebrațe, scuturând-o ușor, agrafele i se desfăcură, iar șapca îi căzu într-o parte.

Cosița lungă, împletită strâns îi căzu peste umeri, ca o dovadă osânditoare.

– Lady Diana Verney, reuși ea să îngâne gâtuită și se sprijini de zid. Trase aer în plămânii care o dureau.

Văzu îndoiala din adâncimile întunecate ale ochilor lui de cobalt.

Un gentilom din înalta societate s-ar fi făcut pământiu la față, îngrozit că aproape îi făcuse rău unei fiice de duce pe o alee din St. Giles. Pe de altă parte, Niall Marksman nu era ca majoritatea bărbaților. Dintr-o singură mișcare, se aplecă, îi dădu jos șapca și apoi se îndreptă de spate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te-ai învățat minte prima oară când ai fost aici? mârâi el, punându-i apăsat șapca la loc pe cap.

Când aproape că fusese martoră la moartea surorii ei? Când dăduse fuga într-un salon de jocuri aglomerat și își distrusese

reputația? Ba da, știa foarte bine ce presupunea să vizitezi St. Giles. Încă tremurând în urma întâlnirii ei recente cu moartea, se forță să clatine din cap.

– Trebuie...

– Vorbește naibii mai încet! De ce fugeai? întrebă el uitându-se peste umărul ei.

Groaza începu să se risipească, dar se simțea tot mai stingherită. Își imaginase monștri care se ascundeau în umbre. Își masă mușchii gâtului care o dureau, nevrând să mărturisească acel adevăr înjositor. El o pârjoli cu o privire care cerea răspunsuri.

– M-am speriat de ceva.

Chiar atunci, se auzi un scâncet slab și își coborâră amândoi privirea. Ea ridică din sprâncene.

„Un câine?"

Potaia soioasă cu blana murdară mârâi la rândul ei.

Deci asta se împinsese în piciorul ei. Cu siguranță, nu era un monstru. Nici măcar o rozătoare nenorocită.

Simțind privirea batjocoritoare a lui Niall Marksman pironită asupra ei, Diana își lăsă din nou brațul pe lângă corp. Deci de data aceasta se speriase de un câine. Cu gândul acesta în minte, își căută cuțitul. Se aplecă și îl scoase dintr-o băltoacă noroioasă. Privi creatura vlăguită ce aducea a lup și se holba la ea. Bietul cățel! Ca să se calmeze, întinse mâna să-l mângâie pe blana soioasă.

– Ți-ai pierdut mințile, prințesă? șuieră Niall, trăgându-i mâna și slăbindu-i strânsoarea asupra cuțitului.

Când văzu mișcarea bruscă, câinele fugi, lăsând-o pe Diana singură cu bărbatul care mârâia la rândul lui. O trase de încheietură și o târî pe alee.

Ea se înfipse pe călcâie, forțându-l să se oprească ori să o târască la pământ. El se încruntă.

– Cuțitul meu, izbucni ea.

El o fixă cu privirea.

Diana făcu semn spre cuțit.

Domnul Marksman bombăni în barbă, parcă spunând: „Mai nebună ca un bolnav de la Bedlam, care bântuie pe coridoarele spitalului..."

– Ăla nu e cuțit, spuse el.

O făcuse nebună nu o dată, ci de două ori. Lumea îi spunea asta uneori, ceea ce o măcina pentru că îi amintea de sângele care îi curgea prin vene.

– Ești un nătâng dacă nu-ți dai seama că e un cuțit.

Bărbatul miji ochii; irisurile acelea de safir se întunecară până ce deveniră aproape de culoarea obsidianului. Diana își umezi buzele și se înfioră neliniștită. La urma urmei, ce știa despre bărbatul acesta? Era șeful paznicilor din salonul de jocuri al fratelui ei, care, cu strânsoarea lui puternică, ar fi putut să frângă gâtul cuiva dintr-o simplă smucitură. Și nimeni nu ar fi știut.

El chicoti batjocoritor și îi înapoie cuțitul. Oare îi citise gândurile? „Nu fi o lașă! Te consideră o copilă impulsivă, care se află într-un loc nepotrivit și care se teme de un câine." Își ridică bărbia, iar când vorbi din nou se asigură că o face încet, așa cum spusese el mai devreme.

– Am venit să îl văd pe fratele meu.

– Pe fratele tău? întrebă el, buzele zvâcnindu-i sardonic și luându-i în derâdere cuvintele.

Nu însemna nimic pentru recent înnobilatul viconte de Chatham. „Nu însemn nimic pentru nimeni." Fusese un pion pentru mama ei, care acum era închisă. Era doar un lucru neînsemnat pentru un tată căruia nu îi păsase de mama ei și nu o iubise niciodată.

Ea alungă sentimentul de autocompătimire. Bărbații și impresia lor sucită despre ce însemna să fii femeie puteau să se ducă naibii.

– Da. Pe domnul Black, spuse ea, întinzând un picior în față și punându-și mâinile în șold. Pe stăpânul tău.

– Crezi că e stăpânul meu?

Nimeni nu ar fi putut considera umorul cu care rostise acele cuvinte ca fiind un amuzament autentic. Dur. Batjocoritor. Disprețuitor. Se îmbinau toate, buimăcind-o din nou.

Diana trase de materialul pantalonilor. Îi veni în minte un gând tulburător și se dădu ușor într-o parte.

– Te-a dat afară?

– Sunt unul dintre proprietari.

Diana vru să spună ceva, dar se răzgândi.

– Într-adevăr?

Ciudat, nu știuse că Ryker Black avea parteneri. Acest lucru sublinia și mai tare cât de puține știa despre cel cu care era înrudită prin sânge. De ce *ar fi ajutat-o?*

Domnul Marksman o studie din cap până în picioare cu superioritate, cu genul acela de privire care transmitea că un bărbat o evaluase și o găsise necorespunzătoare, privire care îi devenise mult prea familiară în societate.

– Crezi că doar copilul nelegitim al unui duce ar fi în stare să conducă un local?

Ținând cont de faptul că se afla pe o alee, îmbrăcată în haine de bărbat, era ridicol să discute cu el despre snobismul social. Și totuși, batjocura lui glacială o răni. Diana strânse pumnii. Înalta societate, *toată* înalta societate o considerase mereu doar fiica unui duce. Acum o vedea drept fiica nebună a unui duce. Ca atare, părerea lui proastă despre ea nu ar fi trebuit să conteze, și totuși cuvintele lui înjositoare o dureau. Îi ignoră întrebarea și trecu pe lângă el.

Reuși să facă doi pași.

Domnul Marksman se puse în fața ei, iar ea icni și i se uscă gura. Gentilomii pe care avusese ghinionul să îi vadă în societatea politicoasă erau patetici, niște umbre palide pe lângă războinicul acesta călit de viață. Era lat și musculos, cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea, care avea 1,60 metri, și totuși se mișca rapid și pe furiș, ca un coșar pe care îl văzuse odată seara târziu țopăind pe acoperișurile caselor din Mayfair. Bărbatul o măsură rapid din priviri, zăbovind asupra coapselor ei în pantaloni.

Diana se încălzi sub privirea lui scrutătoare, dar când el o privi în ochi, nu văzu nici o urmă de emoție în irisurile acelea de nuanța obsidianului. Întinse brațul, iar ea se feri. El rânji din nou disprețuitor.

– După tine, *prințesă*.

Ea strânse pumnii. Cerule, cât de mult disprețuia numele acela! Injuria aceea batjocoritoare din partea unui bărbat care o condamna pentru dreptul ce i se cuvenea prin naștere. Așa cum o condamnaseră și alți bărbați din cu totul alte motive. Ei bine, dacă ar fi dispus de alte opțiuni, cu siguranță nu s-ar fi aflat acolo. Dar nu avea de ales decât să se umilească în fața lui Ryker Black.

Ținându-și capul sus, înaintă cu pași apăsați.

Capitolul 3

Dintre toți oamenii pe care i-ar fi putut prinde furișându-se pe lângă clubul lui, pusese mâna chiar pe blestemata de soră vitregă a lui Ryker. O fătucă privilegiată, născută sub semnul norocului.

Urmând-o îndeaproape pe Lady Diana, Niall clătină dezgustat din cap. Femeia călca cu grijă peste gunoaie și băltoace noroioase, de parcă ar fi executat pașii unui dans de societate complicat.

Nobili afurisiți și sentimentul lor că ar fi privilegiați!

Lorzii care își pierdeau averile la mesele din Iadul și Păcatul și doamnele care rămâneau în casele elegante din Mayfair în timp ce bărbații își satisfăceau plăcerile credeau cu toții că lumea era a lor.

Privirea îi căzu fără să vrea pe felul în care i se legănau fesele generoase acoperite de pantalonii strâmți. Zăbovi cu privirea asupra șoldurilor ei rotunjite și a picioarelor frumoase, potrivite pentru o femeie obișnuită să călărească.

Mârâi. Poate că nu era întocmai precum celelalte doamne din înalta societate, cu rochiile lor elegante. La urma urmei, câte dintre ele s-ar fi îmbrăcat cu pantaloni strâmți, ar fi luat un cuțit pentru pește și s-ar fi furișat pe aleile din St. Giles?

Își încleștă maxilarul. Era a doua oară în cazul acestei ființe impulsive. Ce-i drept, prima oară o însoțise pe sora ei, Helena, dar acum se îmbrăcase ca un băiat și țopăise singură pe străzile din St. Giles.

Toanta avea să fie ucisă în ritmul ăsta.

Lady Diana se aplecă, dar se îndreptă imediat. Simțind că se înfierbântă, Niall își smulse privirea de la formele ei apetisante. Nu avea de gând să tânjească după o lady blestemată, să o aprecieze ori să aibă de-a face cu ea în vreun fel.

Ajunseră la intrarea prin care se băgau mărfurile. Se întinse pe lângă ea și apăsă pe mâner.

Ea ezită, se holbă îndelung înăuntru, apoi își ridică privirea spre el. Se uită la el prudentă, cu ochii ei albaștri care dezvăluiau totul. Se temea. Un băiat născut pe stradă, care își vânduse sufletul doar

ca să existe recunoștea emoția aceea mai bine ca pe oricare alta. Se folosise deseori de astfel de temeri ca să devină mai puternic.

– Cam târziu pentru îndoieli, prințesă, o tachină el.

– Nu am îndoieli.

Tremurul ușor din vocea ei era semn că mințea. Apoi intră cu o ținută regală demnă de o prințesă, așa cum îi spunea el.

Larma îndepărtată din club umplea coridorul, semn că seara aceea era un succes. Într-adevăr, clienții obișnuiți se întorseseră. Își încleștă maxilarul și aruncă o privire înspre cosița blondă care îi atârna fetei pe spate. Ultima dată când o lady fusese surprinsă cu unul de teapa lor, clubul aproape că fusese îngenuncheat. Oare ce ar fi zis membrii clubului dacă aveau să o descopere pe fiica unui duce, îmbrăcată în haine de bărbat, în prezența *mai puțin vrednică* a lui Niall?

– Urmează-mă, spuse el tăios și, fără a se sinchisi să privească în urmă, o apucă pe scările din față, auzind zgomotul pașilor mici și grăbiți în urma lui.

– Eu...

– Nici o vorbă, i-o tăie el scurt.

– Pentru că sunt femeie! se răsti ea, făcându-l să se oprească brusc.

La distanță de câteva trepte în față, trona deasupra ei. Lady Diana îl privi în ochi cu o francheță pe care până și el nu avea cum să nu o admire și se căzni să îl ajungă din urmă. Se opri cu o treaptă mai jos.

– Nu am o problemă cu femeile, spuse el tăios, explicându-i mai mult decât ar fi meritat acuzația ei.

Privirea lui Lady Diana se îmbună, iar el își înăbuși o înjurătură.

– Dar am o problemă cu doamnele. O privi încruntat. Îndeosebi cu cele plictisite, care vin aici și îmi amenință clubul. Își întoarse privirea în față și urcă scările, așteptând să ajungă și ea pe palier.

Lady Diana își strânse și își desfăcu degetele lungi imaculate.

– Nu am de gând să..., începu ea, dar se opri când îi văzu privirea tăioasă.

Niall cercetă coridorul ce dădea spre camerele principale. Îi făcu semn să înainteze. Ea ezită, după care îl ajunse din urmă. Străbătură împreună coridorul cu pași iuți, Lady Diana întețindu-și pașii

mărunți ca să țină pasul cu el. În timp ce Niall și sora vitregă a lui Ryker înaintară, el privi peste tot în jur.

Indiferent dacă Ryker voia sau nu să accepte adevărul, Killoran intenționa să le răstoarne imperiul. Faptul că fiica ducelui de Wilkinson se plimba pe coridoarele clubului Iadul și Păcatul era întocmai genul de bârfă pe care un lup precum Killoran ar fi devorat-o și apoi ar fi răspândit-o în înalta societate.

Niall își înăbuși un mârâit.

Dacă acea lady ar fi fost descoperită acolo, clubul nu și-ar fi revenit. Nu din nou. Nobilimea nu avea mustrări de conștiință când azvârlea cu monede pe mesele lor sau când își pierdeau averile. Aceiași lorzi însă nu ar fi acceptat niciodată ca patru orfani, crescuți pe stradă, să se atingă cbiar și în treacăt de femeile lor.

Ryker își câștigase titlul de viconte pentru că îi salvase viața cumnatului lui, ducele de Somerset. Drept urmare, unui lord înnobilat, chiar dacă era un copil nelegitim, i se puteau ierta anumite afronturi.

În schimb, cei de teapa lui Niall, Adair și Calum ar fi fost trimiși la naiba dacă doar ar fi flirtat cu o lady.

Ajunseră la biroul lui Ryker. Niall bătu la ușă.

Lângă el, Lady Diana se foia de pe un picior pe celălalt. Silueta ei zveltă emana agitație.

Mai bătu o dată. Nimic. Niall scoase ceasul de buzunar și miji ochii în întuneric ca să vadă cifrele. La ora aceea, fratele lui se refugia deseori în birou, dar la numărul mare de clienți și din pricina încăierării de mai devreme, cel mai probabil rămăsese în salon. Niall își vârî ceasul la loc.

– Mă va primi, nu-i așa? izbucni ea.

Ceva o adusese pe domnișoara aceea nesăbuită acolo. Poate că majoritatea bărbaților ar fi fost curioși sau ar fi încercat să o liniștească pe fată. Niall însă se născuse necizelat și nu simțea nimic... pentru nimeni.

Îi ignoră întrebarea panicată și împinse ușa. Arătă cu degetul spre scaunul tapițat pe care Penelope îl adusese de curând când redecorase biroul lui Ryker:

– Șezi!

Ea rămase locului încruntată, privind spre scaun. Se auziră pași pe coridor și, înăbușindu-și o înjurătură, Niall o îmbrânci între omoplați, împingând-o în față. Închise iute ușa și ridică privirea.

Calum se afla la câteva zeci de centimetri de el. Secundul din club, Calum, avea un autocontrol pe care Niall se căznise toată viața să îl dobândească. Bărbatul îl privi bănuitor.

– Ce ai pățit la picior?

„La picior?"

Niall îi urmări privirea și se încruntă. O pată îi apăruse pe pantalonii de culoarea safirului, nuanța stacojie înnegrind materialul. Pentru numele lui Dumnezeu, îl înjunghiase! Fetișcana aia nenorocită chiar îl făcuse să sângereze cu arma ei patetică. Simți cum i se încălzește gâtul. Scoase o batistă din haină și își apăsă materialul alb de coapsă.

– Sunt bine, bombăni el. Prefera să își piardă piciorul din pricina infecției decât să admită că fusese schilodit de o lady cu un cuțit pentru pește. Cheamă-l pe Ryker. Făcu semn cu bărbia înspre ușă. Are companie.

Calum se încordă.

– Companie?

– Se furișa pe alee.

Ultima oară când se întâmplase asta, Ryker sfârșise prin a se însura.

Calum aruncă încă o privire spre birou.

– Lui Ryker nu îi plac surprizele.

Niall se uită urât la el, apăsându-și materialul cu pete stacojii de picior.

– Nici mie nu îmi place să fiu alungat din club de parcă aș fi un țânc.

Calum pufni, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pași apăsați. După ce plecă, Niall se concentră din nou la pata ce se întindea rapid.

Acea lady ar fi făcut bine să aibă un motiv al naibii de bun ca să se strecoare în clubul lui... din nou. Indiferent ce legătură era între ea, Ryker și Helena, Lady Diana era fiică de duce, la un pas distanță de regalitate. Niall se încruntă la ușa de lemn ce îl despărțea de prințesa aia englezoaică imaculată. Nu se putea avea încredere în nobilele astea preocupate doar de sine.

Niciodată.

*

I se spusese să se așeze.

I se poruncise să nu atingă nimic și să rămână pe scaunul indicat, ca un cățel ascultător. Sau ca o lady englezoaică manierată. În societatea pompoasă de care aparținea, se întâmpla cam la fel.

Cândva, urmase aceleași instrucțiuni primite de la paznicul amenințător care, cu părul lui negru ca tăciunele, prea lung și ciufulit, părea un înger întunecat alungat din paradis. Inima începu să îi bată cu putere. Un bărbat care în asprimea lui era mai frumos ca orice gentilom din societatea londoneză.

– Nu fi prostuță, bombăni ea și clătină din cap ca să-și limpezească mintea.

Cu un an în urmă, când același bărbat o salvase, îl ridicase pentru scurtă vreme pe un piedestal, așa cum făceau tinerele cu bărbații curajoși și neînfricați care le scoteau din necaz.

Dar nu mai era fiica romantică și sfioasă pe care o credeau toți lorzii și doamnele din Anglia.

Ignoră somptuosul scaun tapițat și privi în jur la spațiul curat și decorat cu minuțiozitate. Bucurându-se să se lase distrasă, își înclină capul. Ce ciudat! Când dăduse năvală în club, covoarele stacojii și mesele de jocuri de noroc grele și întunecate emanaseră un aer de păcat și imoralitate. Și totuși, biroul lui Ryker Black, cu masa de scris din mahon lată și picturile florale, se potrivea mai degrabă într-o reședință elegantă din Mayfair, nu pe străzile periculoase din Londra.

Agitată, Diana se duse spre o masă incrustată cu trandafiri și își așeză cuțitul lângă o vază delicată cu bujori albi și roz. Ridică fascinată piesa din porțelan. Își trecu vârful degetului peste perechea pictată pe porțelanul de un alb crem: perechea aceea iubitoare, fermecată, îmbrățișată. Închise scurt ochii și duse florile la nas, inhalându-le adânc mirosul încurajator. Cu ochii închiși, aproape că își închipui că era o lady ca oricare alta, că nimeni nu șușotea nimic despre ea, că nu era pe jumătate nebună.

Domnul Marksman intră în încăpere, umplând cadrul ușii cu silueta lui lată și puternică.

– Ce faci?

Vocea lui răgușită de bariton răsună în spatele ei, făcând-o să icnească.

Scăpă vaza din mână, care ateriză pe podea și se sparse, împrăștiind cioburi și bujori albi și roz. Nici măcar nu îl auzise. Cum reușea un bărbat cu statura și puterea lui să se furișeze așa?

El se încruntă.

Diana privi când la cioburile de pe podeaua de lemn, când la aranjamentul jalnic de flori. Se lăsă pe genunchi și se apucă să curețe mizeria. Nu se cuvenea să înceapă o întâlnire cu domnul Black după ce distrusese un lucru care îi aparținea.

– Las-o așa! se răsti domnul Marksman, iar ea se fâstâci, aproape împleticindu-se când se dădu în spate.

Diana se îndreptă iute.

– Eu...

– Ți-am poruncit să nu te atingi de nimic, se răsti el.

Ea trase adânc aer în piept, ca să prindă curaj. „Nu te lăsa intimidată de el. Doar pentru că e șeful paznicilor din lumea asta de infractori a Londrei și pentru că aproape că te-a ucis, el..." Of, la naiba! Ar fi fost o toantă dacă nu s-ar fi temut de el. Cu toate acestea, chiar dacă o trata de sus, ea se mai aventurase pe străzile acelea și nu avea să se lase amenințată de Niall Marksman.

– Ba nu, domnule Marksman, spuse ea cu grijă, pe tonul acela tăios și șlefuit, pe care i-l întipăriseră doicile și guvernantele încă de când fusese în leagăn. Mi-ai spus să șed. Diana făcu o pauză. De parcă aș fi fost un câine.

El își încruntă sprâncenele stufoase și închise la culoare, iar licărirea amenințătoare din ochii lui o făcu să își piardă echilibrul preț de o clipă. Înainte să îi piară curajul, continuă grăbită:

– Și te asigur că nu vă voi permite nici ție, nici altcuiva să îmi dea ordine.

Un tremur ușor îi distruse replica îndrăzneață. Un bărbat dispus să trântească un necunoscut de zidurile de pe alee s-ar fi simțit ofensat de faptul că era provocat. Îndeosebi de o doamnă.

Și totuși, domnul Marksman se întoarse într-o parte, calm și indiferent, ceea ce o buimăci.

Diana miji ochii în camera slab luminată și apoi înaintă pe furiș, fără să își ia privirea de la piciorul lui. După care se opri brusc și își duse mâna la gură.

– Cerule mare!

El se răsuci cu fața spre ea.

– Te-am înjunghiat, șopti ea. I se făcu greață. Sângerezi!

Cuprinsă de teama față de paznicul laconic și apoi preocupată să-i studieze în tăcere trăsăturile cizelate, observă acum detaliile care îi scăpaseră.

El rânji dur.

– Ți-e rău, prințesă?

Ea îi ignoră întrebarea și privi înnebunită în jur. Nu putea să rupă materialele domnului Black. Deja îi distrusese vaza. Așa că își dădu rapid jos haina și înaintă degrabă.

El ridică sprâncenele închise la culoare.

– Ce mama naibii...

La naiba cu bărbații și refuzul lor de a se lăsa ajutați!

– Ești rănit.

Iar ea era responsabilă. „Sângele o va dovedi." I se strânse stomacul și se lăsă pe genunchi. Îi ignoră mârâitul furios și îi legă mânecile hainei în jurul piciorului.

Și observă că se așternuse o tăcere desăvârșită.

Își înălță capul și încremeni.

Ryker Black se afla în pragul ușii, cu domnul Calum Dabney lângă el. Ambii priveau când la vaza spartă de pe podea, când la mâinile Dianei. Le urmări privirile. Își ținea mâinile nepermis de aproape de deschizătura din față a pantalonilor de culoarea safirului pe care îi purta domnul Marksman. Icni și își coborî rapid brațele.

Paznicul morocănos se îndepărtă de Diana de parcă ar fi izbucnit în flăcări și se temea să nu îl mistuie. Cu obrajii înflăcărați, Diana se ridică în picioare. „Dacă mi-am distrus cumva reputația când am dat fuga în localul acesta, ca să cer ajutor, oare ce ar avea de spus înalta societate acum, că l-am atins pe domnul Marksman?"

„Concentrează-te asupra motivului pentru care ai venit!" Sau, în cazul acesta, asupra persoanei pe care venise să o viziteze.

– Eu... începu, dar se opri.

Ryker Black avea câțiva centimetri peste 1,80 metri, era întunecat, silențios și o măsura din priviri. Și era genul de bărbat care te tulbura.

Și era fratele ei.

Că el o voia sau nu.

Cum salutai pe cineva care avea același sânge și care totuși nu voia să aibă de-a face cu tine? Își mușcă buza de jos. Fără îndoială, interacțiunea dintre ei trebuia să fie formală.

– Domnule Black, zise ea încet, bâlbâindu-se.

Se grăbi să îmbrace din nou haina pătată de sânge.

În privirea lui nu se putea citi nimic. În schimb, îl privi fix și impenetrabil pe domnul Marksman, apoi ridică din sprânceana închisă la culoare.

– Nu fi nemernic, mârâi domnul Marskman, alungând tăcerea. Nu e ceea ce pare.

Diana făcu ochii mari și se uită la cei doi bărbați care se cercetau reciproc din priviri. Ce-i drept, stătuse în genunchi în fața domnului Marksman, cu haina ei legată în jurul piciorului lui, dar cum *părea?*

– Părea incriminator, zise domnul Dabney, cu un amuzament plictisit în voce. Ar fi trebuit să învățăm cu toții din... situația lui Black, adăugă el și făcu semn cu bărbia spre fratele Dianei, ce se întâmplă când ești prins într-un moment de genul „nu e ceea ce pare".

Domnul Marksman trecu rapid pe lângă ea. Diana icni și i se puse iute în cale, nelăsându-l să treacă.

– Nu a fost nimic incriminator, replică ea înnebunită. Sunt convinsă că a părut așa pentru că... Era limpede că avea să trăiască într-o perpetuă îmbujorare. Ei bine, pentru că... Se poticni în afirmația aceea vagă. Totuși, am încercat doar să îl ajut pe domnul Marksman.

Indiferent că el o voise sau nu. Și era limpede că nu o voise.

– Ținând cont de faptul că...

Privirea de oțel a lui Ryker o încurajă să continue.

– Ținând cont de faptul că... Diana arătă spre pantalonii însângerați ai domnului Marksman și apoi își lăsă brațul să îi cadă pe lângă corp. L-am înjunghiat, reuși ea să recunoască, iar măruntaiele i se întoarseră pe dos.

„E ca mama ei."

În încăpere se așternu o tăcere grea și tensionată. Dacă Ryker Black o disprețuise cumva înainte, cu siguranță acum avea să o azvârle din club pe stradă fără să se uite măcar în urmă și nu avea să o ajute să rezolve problema care o făcuse să vină acolo.

– Te-a *înjunghiat.*

Domnul Black privi peste umărul ei spre bărbatul din spate. Oare ce păţea o fată care îl înjunghia pe paznicul-şef al unui salon de jocuri de noroc imoral? Inima începu să îi bată cu putere în urechi şi se pregăti să-i înfrunte furia.

Domnul Dabney pufni şi râse.

– Te-a înjunghiat!

Diana ar fi trebuit să se concentreze asupra chestiunii cruciale care o adusese acolo, şi totuşi...

– Nu a fost vina lui, spuse ea defensiv, gândindu-se că nici o persoană, fie ea bărbat sau femeie, indiferent de statutul ei, nu voia să i se pună la îndoială abilităţile. L-am surprins.

Se aşternu din nou o tăcere grea.

Domnul Dabney şi domnul Black izbucniră într-un râs aspru, până ce le dădură lacrimile.

– Duceţi-vă naibii! strigă domnul Marksman, iar cei doi de lângă uşă râseră şi mai tare.

Teama i se mai risipi. Nu voia ca paznicul morocănos să fie sursa lor de amuzament, dar nici să fie azvârlită în stradă pentru că îl rănise pe unul de-al lor.

Brusc, amuzamentul domnului Black se stinse.

– Afară! porunci el. Şi, Niall, du-te să-ţi îngrijească cineva piciorul. Nu voi permite să dai ortul popii pentru că ai fost înjunghiat cu un...

Ryker Black se întoarse spre Diana şi aşteptă.

Ea simţi furnicături când văzu încruntătura domnului Marksman.

– Un cuţit pentru peşte, completă ea.

Domnul Dabney izbucni din nou în râs. Făcu rapid o plecăciune înspre Diana şi apoi ieşi iute. Fără să se uite măcar la ea, domnul Marksman ieşi cu paşi apăsaţi din birou şi trânti uşa în urma lui.

Inima îi bătea cu putere. De la doi străini care râdeau şi unul care se încrunta la ea, rămăsese doar cu fratele ei care nu o recunoscuse niciodată drept sora lui.

„Dar, cu siguranţă, nu m-ar vrea moartă."

– Milady, spuse el brusc pe un ton formal, atât de asemănător cu cel pe care îl folosea tatăl ei când vorbea cu administratorul lui.

Domnul Black îi făcu semn spre scaunul din faţa biroului. El se aşeză în spatele biroului lat, iar ea se puse degrabă pe scaunul pe care i-l indicase.

– Diana, îl corectă ea imediat. De ce nu spunea nimic? De ce nu îi zâmbea? Ar fi preferat orice altceva decât trăsăturile lui indescifrabile. Cum el nu spuse nimic în continuare, Diana continuă: Te rog să îmi spui Diana, încheie ea pe un ton jalnic.

– Diana, repetă el cu solemnitate.

Ea își împreună mâinile în poală. Cu siguranță, era un semn încurajator, nu? Poate că totuși nu avea să o alunge.

El se lăsă pe spate, iar îmbinările scaunului vechi din piele scârțâiră, zguduind tăcerea din încăpere. Cei mai mulți ar fi asaltat-o cu întrebări privind prezența ei acolo, mai ales la o asemenea oră. Ryker însă aștepta.

– Nu aș fi venit dacă aș fi avut o altă opțiune, se forță ea să spună când văzu că el nu zice nimic.

– Un bilet este mai sigur decât să rătăcești pe străzile din St. Giles în toiul nopții, îi răspunse sec fratele ei.

– Așa este, consimți ea. Se gândise să trimită un bilet, dar renunțase rapid la ideea de a așterne astfel de detalii sordide pe hârtie. Nu cu riscul ca mesajul să fi fost interceptat. În majoritatea situațiilor, continuă ea.

Helena nu ar fi putut să o ajute în situația de față. Se îndrepta spre moșia lor de la țară și o ajutase deja pe Diana așa cum putuse: îi făcuse cunoștință cu rudele ei care călătoreau pe mare și care reprezentau visul ei de libertate.

Dar nici măcar Helena cea mândră și curajoasă nu o putea ajuta cu asta. Tatăl lor, chiar dacă își adorase fiicele și soția, nu le privea pe femei la fel ca pe bărbați. Pe de altă parte, așa stăteau lucrurile în societate.

„Nu am o problemă cu femeile."

Ei bine, se părea că domnul Niall Marksman făcea excepție. Alungă gândurile despre paznicul necioplit și încruntat și reveni la cererea ei.

– Nu ar trebui să îți cer favoruri, ținând cont că... ținând cont că...

Îi văzu privirea licărindu-i impasibilă, așa că se concentră asupra mâinilor pe care le ținea împreunate atât de tare încât i se albiră. Nu cunoștea detalii despre relația tatălui ei cu mama lui Ryker Black, dar aflase îndeajuns uitându-se prin gaura cheii și de la servitori încât să știe că o iubise pe femeie. Iar mama Dianei îi furase

această fericire. Își simți inima de parcă i-ar fi fost prinsă într-o menghină.

– De ce anume ai nevoie, Diana?

Blândețea cu care o întrebase o făcu să își ridice brusc capul. Ryker nu avea să fie vreodată un frate afectuos sau tandru, dar în clipa aceea o încurajase tacit, alungând teama și încordarea care o apăsaseră încă de când urcase în birjă.

– Am nevoie de protecție, spuse ea încet, apoi trase adânc aer în piept.

Expresia lui Ryker se schimbă.

– Protecție.

Diana ezită. Când vorbise cu tatăl lor, acesta doar o bătuse ușor peste mână și nu o băgase în seamă.

– Cineva încearcă să mă ucidă, zise ea, cercetându-l îndeaproape pe Ryker ca să îi vadă reacția.

El încremeni.

Oare o credea nebună, ca mama ei? Coastele i se strânseră tare în jurul plămânilor. Ezită să-l privească și se uită la portretul cu ramă aurie din spatele lui Black, un peisaj de țară, care nu se potrivea cu lumea aceasta nemiloasă. Se forță să îl privească din nou în ochi.

– Știu că este o prostie să cred că cineva m-ar vrea moartă, și totuși...

În pofida primei și ultimei dăți când discutase această chestiune cu tatăl ei, o știa în străfundul ființei ei, o pricepea într-un mod irațional.

– Și totuși? o îndemnă el într-o manieră poruncitoare, formală.

Diana își ridică palmele în sus.

– Cred că am dreptate.

Ryker își uni vârfurile degetelor și bătu darabana cu ele.

– Tatăl tău ce crede?

Tatăl tău. Bărbatul care îi procrease pe amândoi. Ce ciudat să vorbească despre el ca de un străin, dar oare nu asta era ducele de Wilkinson pentru Ryker? Un prunc smuls din brațele mamei și dat pe mâna unui tâlhar de pe stradă, o faptă nemiloasă pusă la cale de mama Dianei. Cum *să se simtă* altfel decât distant față de duce în cel mai bun caz, iar în cel mai rău caz să îl urască?

Ea răspunse șovăielnic:

– Tatăl meu a zis că nu ar avea cine să îmi vrea răul.

De fapt, mai exact, o bătuse ușor pe cap și râsese în felul lui jovial, pentru prima oară cu adevărat amuzat de când soția lui fusese dusă la Bedlam.

Ryker se opri din bătut darabana cu degetele.

– Tu ești de altă părere.

Îi spusese ce credea ea și, chiar dacă încă o interoga, nu râsese, nu o bătuse ușor pe cap și nu o trimisese la plimbare.

– Oh, da, zise ea pe un ton pragmatic, care îl făcu să se încrunte. S-a rupt osia de la birja pe care am închiriat-o astă-iarnă.

– Ai închiriat o birjă? Sprâncenele i se unire, formând o linie continuă. Cu ce scop?

Diana își blestemă limba slobodă. Avea nevoie de ajutorul lui, dar nu avea de gând să-i spună despre vizita ei la Bedlam.

– Pentru călătorit, spuse ea intenționat vag.

El se încruntă, dar nu insistă să afle detalii.

– Osiile se mai rup.

În privința aceasta, dovedi că semăna cu tatăl lor.

– *De două ori?*

Replica ei îl reduse la tăcere, iar Diana continuă, bifând incidentele pe degete:

– Mi-am găsit ușa de la odaie și fereastra larg deschise. De trei ori. Își aminti groaza pe care o simțise când își vârâse capul în odaia rece din pricina vântului și simțise un fior de gheață pe șira spinării. Mi s-a rupt șaua. Ea își așeză palmele în poală în timp ce el continuă să o studieze atent, măsurând-o din priviri pătrunzător. Iar uneori, pur și simplu *știi*, adăugă ea.

Calmul dinainte dispăruse, iar Ryker stătea acum în fața ei atent și încordat.

– I-ai spus toate acestea tatălui tău și tot nu a numit pe cineva care să te protejeze?

Doamnele erau însoțite de lachei puternici. Nu de paznici posaci, care să le taie răsuflarea. Ea clătină ușor din cap și își alese cu grijă cuvintele.

– Ultima dată când am vorbit cu tata despre asta – la prima osie ruptă – nu... Se gândi că tatăl ei ajunsese o umbră vagă și goală, care ieșea din când în când din camerele lui. Nu a avut nimic de spus în privința aceasta.

Ținând cont de istoricul cazurilor de nebunie din familia lor, Diana nu își permitea să vadă monștri în întuneric, căci atunci cine ar mai fi crezut-o sănătoasă la minte? Mai ales bărbatul care își trimisese soția la Bedlam, după care se pierduse în propria sminteală.

– Când au început tentativele?

Gata! Presiunea care îi apăsase pieptul se risipi. Black nu mai avea îndoieli sau alte întrebări. Doar o acceptare calmă a cuvintelor ei ca fiind adevărate. Pentru prima oară în ultimele două luni, nu îi mai era frică.

– Imediat după balul Helenei, se bâlbâi ea.

Întreaga societate se trezise la viață când Ryker fusese surprins într-o poziție compromițătoare cu Lady Penelope. Diana însă fusese obligată să afle totul despre cumnata ei și Ryker din ziarele de scandal. Nu primise nici măcar o invitație la nunta lui, deși, în mod curios, avuseseră loc *două* ceremonii.

Ceva licări în privirea fratelui ei, dar dispăru imediat, iar expresia îi deveni din nou impenetrabilă.

– Spune-mi de ce anume ai nevoie.

„Mă va ajuta." Se simți ușurată. Chiar dacă disprețuia legătura dintre ei, avea totuși să o ajute.

– Ai vrea să vorbești cu tatăl meu? Pe ea nu o mai vedea de multă vreme. Îl poți convinge să mă asculte.

Ryker încuviință din cap.

– S-a făcut.

Ea își înălță capul. Asta fusese tot? Se chinuise gândindu-se cum să plănuiască întâlnirea și cum să se strecoare din casă în toiul nopții, temându-se că avea să fie ridiculizată și, când acolo, el o crezuse numaidecât și se oferise să o ajute. Diana îi cercetă cu atenție chipul.

– De ce m-ai crede doar pe baza a ceea ce ți-am spus?

– Uneori, știi pur și simplu, îi răspunse el cu aceleași cuvinte pe care le folosise ea. Îi zâmbi vag. Trăsăturile îi reveniră la masca aceea sumbră obișnuită. Am supraviețuit pe străzile din St. Giles având încredere în intuiția despre care vorbești, Diana. Aruncă o privire peste umărul ei, spre ceasul cu pendulă care ticăia. Nu ar trebui să fii aici. *Niciodată*, îi aminti el apăsat. Dacă ai nevoie de mine, trimite-mi un bilețel. Nu vei mai veni aici, îi zise el în dialectul londonez. Acum te voi conduce acasă. Mâine voi veni să vorbesc cu ducele.

Diana sări în picioare. În timp ce fratele ei o conduse din biroul lui și afară din clubul Iadul și Păcatul, pentru prima oară de când mama ei fusese dusă la Bedlam și tatăl ei devenise o umbră a bărbatului care fusese înainte, se simți... nu chiar atât de singură, la urma urmei.

Capitolul 4

Cei patru proprietari ai clubului Iadul și Păcatul erau chemați împreună de la îndatoririle lor doar când apăreau probleme.

Niall se afla în biroul lui Ryker, împreună cu Adair și Calum, iar încordarea grea ce umplea încăperea prevestea un singur lucru: necazuri.

Ryker stătea în fața biroului, cu mâinile împreunate la spate. Nu încăpea îndoială că acestea aveau de-a face cu doamna îmbrăcată în pantaloni, pe care o găsise țopăind pe alee cu o oră în urmă.

Ryker dădu să spună ceva, dar se deschise ușa. Se întoarseră imediat toți, la unison.

Niall se relaxă.

Penelope stătea în pragul ușii, în cămașă de noapte și halat. Acoperindu-și un căscat cu vârfurile degetelor, privi în jur, apoi intră în cameră neinvitată.

– Ei bine, spuse ea după ce închise ușa.

Trăsăturile încordate ale lui Ryker se relaxară.

– Ar trebui să fii...

Penny își puse mâinile în șold.

– Dacă ai de gând să spui „la culcare", „adormită" sau ceva asemănător, eu aș zice *„aici"*, Ryker. O spusese pe un ton oarecum acuzator. Ai dispărut de lângă mine. Cei doi purtară un fel de dialog tăcut.

Între ei exista o apropiere pe care Niall nu o cunoscuse cu nimeni. Nici cu frații lui de pe stradă. Nici măcar cu femeia care îi dăduse viață. Simțindu-se incomod cu o astfel de intimitate, Niall își întoarse privirea.

Ryker oftă.

– Lady Diana a trecut pe aici mai devreme.

Pe chipul Penelopei se citi surprinderea.

– Sora ta? întrebă ea, înaintând spre el.

Se opri în fața lui, iar Ryker o prinse de mână și i-o duse la buze.

Ea se îmbujoră.

– Nu încerca să îmi distragi atenția, Ryker Black.

Proprietarul cândva nemilos și dur al salonului de jocuri de noroc rânji.

– Nu aș îndrăzni așa ceva.

Îi arătă un scaun de lângă el. Soția lui îl ignoră, dovedind că era la fel de încăpățânată ca atunci când îi sărise în ajutor lui Niall pe strada Lambeth.

Toți tăcură din nou, iar Penelope îi privi, pe rând, oprindu-se în cele din urmă asupra lui Ryker.

– Ei bine? întrebă ea, ridicând din sprânceana închisă la culoare.

Cu coada ochiului, Niall îi văzu pe Calum și Adair rânjind și, dacă ar fi fost genul care să se amuze, cu siguranță s-ar fi distrat văzând-o pe doamna aceea firavă cum îl provoca pe Ryker Black. În ultima vreme, însă, viața nu îi prea dăduse motive să zâmbească, ci doar să tacă din gură și să fie prudent.

– Oamenii lui Diggory muncesc din greu, zise Ryker pe un ton grav, lăsând să se înțeleagă severitatea afirmației cu pricina.

Cât de ușor îi împărtășea acum informații soției lui! Regulile de a ține nobilimea la distanță se spulberaseră în ziua în care se căsătorise cu Lady Penelope. Niall nu ar fi lăsat niciodată pe cineva să îi pătrundă în suflet așa cum făcuse Ryker.

Penelope își înclină capul.

– Dar Killoran ne-a asigurat că își va struni oamenii.

– Cândva i-au fost loiali lui Diggory, îi aminti Adair încet.

Fusese o zi bună cea în care blestematul acela își dăduse ultima suflare. Cu toate acestea, dezlănțuise pe străzi un război pe care nici măcar pretinsul moștenitor al lui Diggory și proprietarul clubului Bârlogul Diavolului nu îl putea înăbuși. În lumea infractorilor din Londra, nu îi făceai felul cuiva fără să te aștepți la răzbunare. Niall ar fi plătit prețul acela dacă n-ar fi intervenit Penelope.

Ea își întoarse brusc privirea spre Ryker.

Ryker încuviință scurt din cap.

– S-a strecurat în locuința din Mayfair a ducelui de Wilkinson.

Deci de aceea venise Lady Diana acolo? Niall se scărpină pe frunte. Oare de ce se aventurase domnișoara simandicoasă pe străzile Londrei până acolo, și nu blestematul de duce?

Ryker le povesti apoi discuția cu Diana.

Când termină, Adair se duse cu pași apăsați spre bufet și își turnă un pahar cu brandy.

– Când a început? întrebă el, întorcându-se din nou cu fața spre ei.

Ryker își împreună degetele cu ale Penelopei și i le duse la buze, cu tandrețe.

– La scurtă vreme după balul Helenei.

Întâlnirea întâmplătoare în urma căreia Ryker se căsătorise cu o doamnă din înalta societate.

Niall se foi încolo și încoace. Nu prea era obișnuit cu sentimentele. Se născuse ca un copil nedorit al unei târfe de pe stradă și fusese folosit ca bătăuș, ca să extindă imperiul unui lider nemilos al infractorilor. De când se căsătorise, Ryker se înmuiase în numeroase feluri, dar să creadă că Lady Diana Verney fusese luată în colimator de călăii lui Diggory?!

Calum ridică din umeri.

– Și crezi că au luat-o în vizor ca să se răzbune, zise el, exprimând gândurile nerostite ale lui Niall.

Ryker clătină ușor din cap.

– Nu știu, mărturisi el și îi dădu drumul mâinii soției lui.

Adair înjură și apoi dădu băutura pe gât. După care așeză paharul pe bufet.

– Ținând cont de incapacitatea lui Killoran de a-i stăpâni pe toți oamenii lui Diggory, nu mă surprinde deloc.

Niall pufni.

– Nici Killoran, nici Diggory, pe vremea când era în viață, nu s-ar fi gândit la fiica lui Wilkinson. Toată Londra știa că Ryker Black îi disprețuia pe cei din familia Verney.

Penelope își încrucișă brațele și îl privi drept în ochi.

– Pentru că Lady Diana este doar sora vitregă a lui Ryker? îl provocă ea.

– Nu, pentru că Ryker nu are nimic de-a face cu fata sau cu tatăl lui, ripostă el.

Nu avea să permită nimănui să îi facă morală privind loialitatea față de familie. Nici măcar soției lui Ryker, care îi salvase pielea mizeră.

Ryker strânse din buze.

– Ajunge, spuse el sever.

– Vorbim despre atentatele lui Diggory împotriva fetei, interveni Calum, amintindu-le motivul pentru care se întâlniseră acolo. Crezi că vor să îi facă felul?

Ryker ridică din umeri.

– Nu știu, zise el cu aceeași sinceritate directă de care dăduse dovadă încă de când el și Niall, băieți fiind, se încăieraseră pe stradă când făcuseră parte din bande rivale.

– Te-ai îndoi de ea pentru că este femeie? îl provocă Penelope.

Soțul ei devotat își propti șoldul de marginea biroului.

– M-aș îndoi de oricine până când aș investiga amănunțit circumstanțele, replică el, iar înverșunarea soției lui se mai atenuă. Dar nu îmi permit să îi ignor îngrijorarea. De data aceasta se întoarse spre ceilalți trei bărbați. Doamna are nevoie de un paznic.

Așadar, de aceea se întâlniseră. Ca să discute cine avea să supravegheze siguranța doamnei. Atunci, era în siguranță. Cu asta *se ocupa* Niall. Fiind șeful pazei la club, cunoștea fiecare detaliu despre toți angajații. Ryker îl fixă cu privirea.

– V-am chemat pe toți aici ca să știți ce se întâmplă. Ca să ciuliți urechile și să fiți cu ochii în patru. Acum, aș vrea să vorbesc doar cu Niall.

Evitându-i privirea, Calum și Adair ieșiră din încăpere. Niall așteptă până ce Ryker și soția lui discutară în șoaptă. Penelope încuviință din când în când din cap și apoi spuse ceva care îl făcu pe Ryker să se încrunte. O strânse de mână, iar o clipă mai târziu, Penelope se îndreptă cu pași apăsați spre partea din față a încăperii. Se opri lângă Niall.

– Într-o vreme, m-ai urât. Ai vrut să plec din club.

El o privi confuz, luat prin surprindere de acea aducere-aminte inutilă.

– Diggory a fost un monstru îngrozitor, spuse ea ușor. La fel și bărbații hotărâți să îi răzbune moartea. Îl privi drept în ochi. Dar nu toți oamenii născuți pe străzi sunt răi.

Era o proastă dacă într-adevăr credea așa ceva. Pe străzi, cei ca el mânuiau cuțite și îi înjunghiau pe alții la comanda șefului lor.

– Așa cum nu ar trebui ca toate doamnele nobile să fie judecate după același etalon. Penelope mai aruncă o privire peste umăr spre Ryker, apoi plecă.

Imediat ce se închise ușa, Ryker îi făcu semn spre un scaun.

– Șezi.

„Mi-ai spus să șed, de parcă aș fi fost un câine."

Se încruntă și alungă gândul la fetișcana îndrăzneață care îl înjunghiase pe alee. Poate că alt bărbat s-ar fi simțit vinovat pentru că îi dăduse ordine. Însă tocmai aceasta era sarcina lui Niall. Siguranța fiecărui membru din acest local era responsabilitatea lui. Își trase scaunul în silă și se așeză.

Ryker se duse la birou și se așeză pe scaunul lui.

– Doamna are nevoie de un paznic. Își sprijini antebrațele pe birou. Niall, tu trebuie să te duci.

Despre ce tot vorbea?

Ryker încuviință lent, iar Niall miji ochii. Poate că pierduse totuși mai mult sânge din pricina rănii pe care i-o pricinuise zgripțuroaica aia mică, căci se căznea să își dea seama ce însemna încuviințatul acela nenorocit din cap. Doar nu zicea că...

– Unde să merg eu? repetă Niall, scrâșnind din dinți.

– Niall, te trimit să fii paznicul lui Lady Diana.

I se tăie răsuflarea când îl auzi. Se așternu o tăcere întreruptă doar de ticăitul statornic al ceasului cu pendulă.

Niall se ridică de pe scaun și se îndreptă de spate. Își puse palmele pe biroul lui Ryker și se aplecă în față.

– Ți-ai pierdut naibii mințile! spuse el mânios, tărăgănând cuvintele pe un ton exersat. Tonul educat pe care îl ura, pe care îl perfecționase pentru a-și extinde imperiul. Vrei să mă trimiți în societatea politicoasă ca dădacă pentru *sora* ta. Sora ta afurisită, cu care nu vrei să ai de-a face? se răsti el. Furia îi curgea năvalnic prin vene, iar mușchii îi zvâcniră cu o nevoie acută de a se lua la încăierare.

Cu un calm enervant, Ryker se lăsă pe spate.

– E sora mea. Drept urmare, merită aceeași protecție ca Helena.

Niall pufni.

– Și abia acum ți-ai adus aminte?

Ryker își întoarse palmele în sus.

– Până acum nu a fost nevoie.

Și probabil că nici acum nu era nevoie.

– Atunci trimite-l pe Calum sau pe Adair, insistă el, cu o logică de nezdruncinat.

Ceilalți doi parteneri erau mult mai mieroși și se stăpâneau mai bine în preajma nobilimii. Niall renunțase la orice prefăcătorie după ce Diggory își făcuse din nou apariția și le zdruncinase universul ordonat.

– Se potrivesc mai mult în lumea ei decât aș face-o eu vreodată.

– Știu, încuviință Ryker. Este unul dintre motivele pentru care te trimit pe tine.

Îl trimitea pe el. Pe străzile din Londra, o persoană îl onora pe cel de rang mai înalt. În cazul lui, acesta era Ryker. Fratele lui. Ar fi făcut orice pentru el. Și totuși...

– Sunt șeful paznicilor. Sunt responsabil de siguranța tuturor, iar tu mă trimiți să am grijă de o nobilă lady?

O doamnă în adevăratul sens al cuvântului, mai puțin buzele stacojii făcute pentru sărutări și fapte chiar mai întunecate și mai imorale. Tresări. De unde naiba apăruse pofta aceea după prințesa englezoaică?

– Te știu aproape dintotdeauna, zise Ryker cu solemnitate. Te numesc fratele meu. Știu cât ești de loial. Am încredere în tine.

Îl privi îndelung pe Ryker, studiindu-i liniile ferme ale chipului cu cicatrice. Când Ryker Black se hotăra să facă ceva, aveai mai multe șanse să muți pământul de pe axa lui decât să modifici traiectoria stabilită de Ryker. Cu toate acestea, Niall mai încercă o dată să îl facă să se răzgândească.

– Oamenii lui Diggory vor ataca și vei dori să fiu aici când se va întâmpla. Chiar crezi că cineva i-ar face rău surorii tale vitrege?

Ryker îl privi în ochi.

– Am supraviețuit amândoi pentru că am văzut pericole pretutindeni, Niall. Nu voi renunța acum la acest instinct. Nu ca să te țin pe tine aici, fericit.

Să îl țină fericit? Despre asta credea el că era vorba? Era vorba despre faptul că îl izgonea ca pe un membru în vârstă al unei bande, care nu mai era util unui anumit scop. Era o dovadă a eșecului și a slăbiciunii lui.

– Cât timp?

Ryker își răsfiră degetele pe brațele scaunului.

– Niall...

– Am întrebat cât timp! se răsti el.

– Până când confirmi că este în siguranță.

Trădătorul naibii ar fi putut la fel de bine să zică pentru totdeauna!

Niall strânse pumnii.

– Asta a fost tot, milord? întrebă el batjocoritor.

Ryker flutură din mână, ca un rege care acordă o binecuvântare.

– Ne-am înțeles.

Începea să intre în panică și se căzni să ascundă asta în timp ce se răsuci pe călcâie și traversă cu pași apăsați încăperea.

– Niall? strigă Ryker, făcându-l să se oprească.

Pentru o clipă, speră ca acesta să se fi răzgândit. Privi în spate.

– Ești singurul care se îndoiește de tine. Mâine-dimineață, mergem la Wilkinson, la ora 9.

Niall își înăbuși un șir de apostrofări.

– Bănuielile lui Lady Diana vor rămâne între noi și tânăra domnișoară.

Așadar, aveau să îi ascundă nenorocitului duce închipuirile prostești ale acelei fete nebune.

– Am înțeles, tună el, apoi deschise ușa și plecă.

O trânti cu putere în urma lui, iar bufnitura răsună pe coridoarele tăcute. Niall le străbătu cu pași apăsați, îndreptându-se spre scări.

Avea să locuiască într-o blestemată casă din Mayfair, iar singura lui responsabilitate avea să fie fiica răzgâiată a unui duce? Mârâi, coborând mai iute scările. La fiecare pas, larma înăbușită a desfrâului și a monedelor ce se loveau între ele crescu tot mai tare. Sunetele acelea îl făceau să se simtă în siguranță. Comod. Acolo era locul lui, iar Ryker Black îl trimitea să aibă grijă de o copilă răsfățată.

Niall ajunse la intrarea în salonul de jocuri și se opri. Îl durea piciorul unde îl zgâriase fătuca aia nenorocită. Mai mârâi o dată.

Oswyn, paznicul bătrân și voinic, îl privi. Niall își încordă maxilarul. Să spună doar un cuvânt! Să spună doar un cuvânt nenorocit despre faptul că era izgonit din club! Fără îndoială, vestea începuse deja să se răspândească printre paznici, care aveau să răspundă acum în fața lui Adair. În schimb, văzu o licărire în ochii bărbatului laconic: milă.

„Am mai văzut licărirea aceea."

O mai văzuse când Helena fusese alungată.

Doar că acum era vorba de el. „Peste cadavrul meu!" Niall făcu doi pași pe lângă Adair. Proprietarul cu păr blond i se puse în cale. Aproape la fel de înalt ca Niall, îl privi cu ușurință în ochi.

– Poți pleca, Oswyn, zise Adair încet.

Fără să ezite, Oswyn se îndepărtă cu pași apăsați.

Cât de ușor îi preluase Adair rolul! Ignoră privirea pătrunzătoare a fratelui lui și se uită la clubul aglomerat. Mesele erau pline de fil-fizoni beți și lorzi guralivi, în timp ce alți gentilomi își croiau drum prin aglomerație ca să găsească un loc gol la vreo masă de joc. Strânse pumnii, iar unghiile îi lăsară urme în formă de semilună în palme. Acolo era locul lui. Nicăieri altundeva. Și, cu siguranță, nu lângă niște bogătași nenorociți. Ar fi preferat mai degrabă să își reteze coapsa cu cuțitul ăla pentru pește tocit.

Adair veni lângă el.

– Nu este pentru totdeauna, argumentă bărbatul.

– Du-te naibii! Niall continuă să se uite prin încăpere.

Încă de când fusese îndeajuns de mare ca să se plimbe pe străzile din St. Giles, se uitase mereu după amenințări, după pericole. Pentru că, la urma urmei, erau acolo, așteptând să faci o greșeală.

Adair nu spuse nimic, așa că Niall își întoarse privirea spre el. Îl văzu schițând un zâmbet. Pe de altă parte, așa era Adair. Deși Niall nu reușea să își miște mușchii ca să-și exprime bucuria, Adair fusese mereu mai îngăduitor cu astfel de expresii inutile.

– Nu se știe niciodată. S-ar putea să ajungi să îți dorești să rămâi, ca Helena.

Niall își ridică degetul într-un gest grosolan care îl făcu pe Adair să râdă. Acesta se opri și îl bătu ușor pe Niall pe spate.

– Du-te! Mă ocup eu.

Se ocupa el. Adair controla paza în salonul de jocuri de noroc.

O bătălie izbucni în sufletul lui. Între imboldul de a rămâne și de a lupta pentru locul lui acolo și un sentiment nenorocit de resemnare.

„La naiba, să fiu dădaca unei fiice de duce?"

Știuse mereu ce soartă îl aștepta: iadul.

Acum că era trimis în Mayfair, ca să o supravegheze pe fiica răzgâiată a unui duce, se părea că diavolul venise să-și încaseze plata.

Capitolul 5

În dimineața următoare, în timp ce stătea tăcut în fața ducelui de Wilkinson, cu mâinile împreunate la spate, Niall îl măsură din priviri pe nobilul corpolent care rânjea fără rost.

– Băiatul meu, ce bine îmi pare să te văd! Vocea ducelui de Wilkinson abia ajunse la urechile lui Niall. Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei tale?

„Băiatul meu?"

Niall continuă să se holbeze, nevenindu-i să creadă. Poate că ducele de Wilkinson era puțin nebun, ca soția lui. Fiul nelegitim al ducelui nu îl vizitase niciodată până atunci. De fapt, interacționaseră doar când Ryker o trimisese pe Helena acolo, să se ascundă. Chiar și atunci, ducele fusese chemat pe teritoriul lui Ryker. Și totuși, îl întâmpina de parcă ar fi fost o vizită de curtoazie între un tată preaiubit și fiul lui?

Ryker nu se sinchisi cu politeturi.

– Am venit pentru fiica ta.

Zâmbetul ducelui fu înlocuit de îngrijorare, în timp ce acesta privi când la Ryker, când la Niall.

– Helena?

„Interesant." Niall îl privi pe sub pleoape pe nobilul bătrân. Ducele nu era îngrijorat din pricina copilei lui cu sânge pur, ci mai degrabă din pricina bastardei. Acest lucru spunea foarte multe despre cât de prețuită era, de fapt, fata care umblase pe aleea din St. Giles. Cine ar fi crezut că un lord de viță nobilă și-ar fi făcut mai multe griji pentru plozii lui nelegitimi decât pentru prințesa cu sânge pur?

Ca și cum el era gazda, Ryker îi făcu semn tatălui lui să se așeze.

Excelența Sa își trânti trupul rotund pe scaun, așezându-se pe margine.

– Au încercat oamenii aceia să o ucidă din nou? izbucni el. Am crezut că, după ce monstrul acela infam a fost ucis...

– Helena este bine, îl întrerupse Ryker impasibil, neîncercând câtuși de puțin să îl liniștească, apoi se așeză pe unul dintre fotoliile din fața biroului.

Niall rămase în picioare, cu mâinile împreunate la spate. Nu se afla într-o vizită de curtoazie și știa că nu trebuia să coboare în vreun fel garda în timpul unei întâlniri.

– Ești convins? insistă ducele, frângându-și mâinile.

– Cealaltă fiică a ta, se răsti Niall.

Nu îi plăcea de prințesa care se furișase pe alee noaptea trecută și care îl făcuse să fie dat afară din poziția lui de paznic, dar îi plăcea și mai puțin un bărbat care nu era loial rudelor lui.

– Am venit din pricina celeilalte fiice, zise Ryker, revenind intenționat la tonul lui mai dur de stradă.

– Diana?

Îndoiala din vocea ducelui răsună la fel de clară precum clopotele din St. Giles.

– Să înțeleg că aveți și alți bastarzi? spuse Niall tărăgănat, rotindu-și umerii.

Ignoră în mod voit încruntătura rece pe care i-o aruncă Ryker.

Ducele se încruntă, confuz.

– Poftim? Nu... Eu...

Ryker întrerupse răspunsul confuz al ducelui cu vocea lui aspră de bariton.

– Am motive să cred că cineva vrea să o rănească pe Lady Diana.

– Pe Diana? repetă ducele ca unul dintre papagalii cu penaj viu colorat pe care îi văzuse Niall într-un spectacol ambulant în Dials. Apoi bătrânul nobil izbucni într-un râs răsunător. Te asigur că nu ai de ce să îți faci griji pentru *Diana*.

Niall și Ryker se priviră unul pe celălalt.

Lui Niall nu îi plăcea să admită că se înșelase.

Ar fi îndurat nenumărate fracturi de nas și pumni în stomac înainte de a îndrăzni măcar să rostească acest lucru cu voce tare.

Dar de data aceasta recunoștea, cel puțin în sinea lui, că se înșelase. Amarnic. Lady Diana avusese mai multă minte decât crezuse el când își lăsase propria siguranță pe mâna lui Ryker, un străin care nu o băgase în seamă până atunci, și nu a ducelui pompos. Ce viață diferită duceau lorzii și doamnele! Nu se temeau de nimic. Nu vedeau pericolul nicăieri și, invariabil, aveau dreptate când gândeau așa simplist. Viețile lor contau în chipuri în care viața cuiva crescut pe străzi nu avea să conteze vreodată.

Buimăcit, ducele clătină din cap.

– Sunt convins că nu. De ce... Ce... Cine ar vrea să îi facă rău fiicei mele?

„Sunt convins că nu."

Niall își controlă expresia, ascunzându-și dezgustul. Chiar dacă era puțin probabil ca oamenii lui Diggory sau orice altă persoană să vrea să-i facă rău lui Lady Diana Verney, așa cum subliniase Ryker, ar fi fost o prostie să ignori o posibilă amenințare.

Până și Lady Diana Verney cea nesăbuită și inocentă își dăduse seama de asta. Înțelesese, chiar dacă propriul ei tată nu o făcuse.

– Wilkinson, continuă Ryker pe un ton grav, există motive să îți faci griji pentru siguranța fiicei tale.

– Dar *aici*? șopti ducele. Suntem în Mayfair, Ryker. Astfel de oameni nu locuiesc aici...

– Atunci spuneți-mi unde locuiesc, Excelență, interveni Niall înainte ca Ryker să apuce să spună ceva. Pe străzile din St. Giles? Îl privi cu asprime și batjocură pe influentul lord. Pe coridoarele din Bedlam?

Bărbatul păli când auzi aluzia voalată despre soția lui. Înghiți în sec și își plecă privirea spre birou.

Ryker sparse tăcerea ce se așternuse.

– Niall va rămâne aici, ca paznic pentru ea.

O spusese pe un ton ce nu lăsa loc de discuții. Dar, la urma urmei, era vorba de bărbatul care comanda și controla atât străzile din St. Giles, cât și pe nobilii influenți precum ducele de Wilkinson.

– Ryker, spuse ducele pe un ton ușor rugător, nu prea ai interacționat cu Diana.

Nu interacționase deloc cu Diana.

– După ce a intrat în clubul tău, continuă bărbatul, împreunându-și mâinile, a fost...

Niall așteptă ca ducele să termine.

– A fost ce anume? se răsti el, când deveni limpede că ducele nu avea să continue.

Wilkinson tresări.

– *Ruinată*, șuieră el aspru. Cum ar arăta acum dacă... dacă unul dintre oamenii tăi...

– Frații mei, interveni Ryker tăios.

Niall rânji fără să vrea. Bineînțeles că un lord fudul nu ar fi recunoscut niciodată legătura dintre fiul lui bastard și proprietarii clubului Iadul și Păcatul ca fiind mai puternică decât una de sânge.

Excelența Sa își întoarse degrabă privirea.

– Frații tăi, încuviință el. Cum ar arăta dacă unul dintre *frații* tăi ar însoți-o peste tot?

Niall se legănă pe călcâie. Așadar, din acest motiv îi refuzase politicos. Din pricina aparențelor și a statutului social. Dumnezeule, cât de respingătoare era lumea aceea! Poate că pe străzi Niall era un huligan nemilos, dar bărbații și femeile care deveniseră familia lui și-ar fi dat viața unii pentru alții și ar fi întors spatele societății dacă li s-ar fi cerut. În schimb, nobilii aceștia și-ar fi sacrificat fiicele ca să mulțumească sensibila aristocrație.

– Ai risca viața fiicei tale? se răsti Niall.

Ducele își ridică palmele rugător.

– Vă rog, trebuie să înțelegeți!

Nu era nimic de înțeles. Siguranța unei rude trebuia să fie mai presus de orice și de oricine altcineva.

– Cum vă așteptați să își găsească o pereche dacă... Îl privi pe Niall, apoi înghiți în sec. Dacă are un *paznic* care o urmărește peste tot?

Niall scoase un sunet de dezgust. Niște ticăloși nenorociți, asta erau filfizonii ăștia simandicoși care conduceau înalta societate. Ryker îi aruncă o privire dură. Niall îl ignoră și își vârî degetele în betelia pantalonilor.

– Indiferent de dreptul ei din naștere, Lady Diana are același sânge ca mine, ceea ce înseamnă că nu este în siguranță, continuă Ryker.

– Nu este în siguranță? repetă ducele cu voce stinsă.

În sfârșit, Ryker reușise să-l facă să se îngrijoreze.

Fiul lui încuviință din cap.

Excelența Sa își frecă obosit fața. Degetele îi tremurau, semn al slăbiciunii. Un bărbat tremura și se înfiora numai dacă era pregătit să își arate debilitatea în fața întregii lumi. În cele din urmă, sufletele acelea fragile piereau.

– Ești convins? întrebă bătrânul țâfnos și își așeză mâinile în poală.

Ambii bărbați tăcură. În Dials, cuvântul era o garanție. Nici unul din ei nu putea spune cu convingere că era adevărat că se temeau

pentru siguranța Dianei. Dar asta nu însemna că nu era în pericol. Ducele nu ar fi putut spune și nu ar fi considerat vreodată că ambele variante însemnau de fapt același lucru.

– Vino! Se ridică cu greu în picioare. Trebuie să o vezi pe Diana.

Niall și Ryker se ridicară, dar ducele zăbovi.

– Ce este? întrebă Ryker nerăbdător, ca de obicei.

– Doar că... nu aș vrea ca Diana să se îngrijoreze.

Lordul cel tâmp nici măcar nu își amintea că fiica lui îi spusese deja că era îngrijorată din pricina osiilor rupte. Însă bărbații, indiferent de statutul lor, nu le auzeau pe femei. Așa se întâmpla în mai toată societatea. Dar nu și în lumea lui Niall. Învățase pe pielea lui, pe stradă, despre perfidia și iscusința de care era capabilă o persoană, indiferent de vârstă sau sex.

– Nu știu cum să-i explic, zise ducele și își flutură degetele durdulii în aer, spre Niall.

Niall rânji batjocoritor. Încetase cu multă vreme în urmă să îi mai pese de părerea proastă pe care o avea societatea despre el. Era un fost hoț care devenise proprietar de salon de jocuri de noroc și nu cerea iertare pentru cine era. Însă disconfortul lorzilor pompoși îi stârnea într-adevăr o încântare profană.

– Îi vei spune adevărul, zise Ryker direct. Îi vei spune că există motive să crezi că cineva îi vrea răul, ca să fie pregătită.

Era o lecție cunoscută în Dials, dar un blestem pentru existența închipuită pe care o clădeau acești nobili.

Ridurile din jurul ochilor ducelui se adânciră, dar apoi bătrânul încuviință reticent.

– Îi voi explica fetei. Mergem? întrebă el, apoi se îndreptă cu pași lenți și studiați spre ușă.

Ryker o porni în urma lui, iar Niall se ținu la distanță, în urma celor doi, tată și fiu. Era nerăbdător să își ia în primire însărcinarea, ca să poată dovedi că fata vedea stafii în umbre și să scape de lumea aceea sufocantă și stilată.

De lângă șevalet, Diana mijì ochii spre ceasul din bronz aurit, încercând să vadă cifrele pe care le indica.

Ryker încă nu sosise.

Abia trecuse de ora 9.00, încă era devreme după standardele societății politicoase. Se părea însă că aceia ca Ryker Black și paznicul lui încruntat care o țintuise de zid pe alee nu dormeau niciodată.

Nu știa la ce să se aștepte de la întâlnirea dintre Ryker și tatăl ei.

Ținând cont de forța și puterea pe care le emana fratele ei, se convinsese că tatăl ei avea să iasă, în sfârșit, din camerele lui în salon și avea să asculte.

Strânse mai tare pensula. Bărbații aveau mereu încredere în alți bărbați. Cum rămânea cu femeile? Ei bine, femeile ca ea erau ascunse pentru propriul bine și adorate de parcă ar fi fost niște porțelanuri prețuite, nu persoane curajoase, care știau ce voiau.

Clătină din cap și se concentră din nou asupra picturii.

De când fusese dată în vileag perfidia mamei ei, Diana trăia într-o lume ciudată. Era disprețuită de nobili și totuși ridicată în slăvi de servitorii ducelui de Wilkinson. Membrii gospodăriei tatălui ei o tratau cu reverență, dar niciodată mai mult de atât.

În cel mai bun caz, era o lume singuratică.

În cel mai rău caz, era o lume nefericită.

Până și potopul de invitații și vizite din partea nobilimii se oprise brusc.

Familia ei, cândva respectată, primea acum doar câțiva invitați. În afară de aceștia, nu avea nici un prieten, vizitator sau petitor.

Își dădu seama de ironia situației. Când mama ei fusese prin preajmă, femeia îi urmărise fiecare mișcare și fiecare decizie cu o asemenea atenție, încât Diana tânjise în secret după intimitate, ca să trăiască pur și simplu fără să se teamă de reproșuri.

Înainte, nu ar fi putut să se furișeze din casă și să închirieze o birjă fără să fie prinsă. Nu cât timp mama ei fusese prezentă.

Acum că mama ei nu mai era, nu îi păsa nimănui de picturile ei, de broderiile ei sau... de *ea*. Sora ei, Helena, petrecea mai mult timp la țară decât în Londra. Fratele ei, Ryker, chiar dacă îi făgăduise că avea să o ajute, până atunci nu îi adresase nici măcar un cuvânt.

Făcu o grimasă. Nici mamei ei nu îi păsase cu adevărat de ea. Nu îi păsase deloc. Chiar deloc, dacă se gândea bine. Diana se uitase de prea multe ori pe gaura cheii ca să nu știe că servise unui singur scop: să încheie o căsătorie grozavă, avantajoasă, care să le sporească avuția, puterea și prestigiul ca familie.

Apoi era tatăl Dianei. Tatăl ei binevoitor, mereu zâmbitor, care, de când ieșiseră la iveală păcatele soției lui, privea prin Diana, niciodată spre ea. În schimb, se închidea în camerele lui, ieșind rareori din ele în afară de momentele când lua masa. I se strânse stomacul. Fusese nefericit de când descoperise rolul pe care îl jucase soția lui în alungarea amantei preaiubite și a copiilor lui nelegitimi. „Nebun... întocmai ca ducesa."

Auzise două servitoare șoptindu-și asta, iar vorbele lor îi răsunară acum în minte.

Strânse din reflex pensula, dar se forță să se relaxeze. Diana mai pictă puțin pe pânză.

Un sentiment de ranchiună ce fiersese înăbușit în ea ieși acum la suprafață. Cu siguranță, sufletul ei avea o urmă de întuneric în el dacă își ura tatăl. Nu îl ura pentru că iubise altă femeie decât pe soția lui și pentru că îi dăruise doi copii. Nu îl ura pentru că îi recunoscuse public pe copiii cu pricina, așa cum ar fi trebuit să procedeze cu ani în urmă. Nu îl ura nici măcar pentru prăbușirea lui sufletească din ultimul an.

Ce nu putea înțelege sau ierta era ușurința cu care își trimisese soția la Bedlam, care era mai degrabă o închisoare decât un spital. Ca duce, avea puterea și influența necesare să o interneze măcar într-o instituție în care să nu fie abuzată.

Tocmai de aceea era convinsă că, după ce avea să se îmbarce pe vaporul spre St. George's, tatăl ei nu avea să se mai gândească la ea câtuși de puțin.

Renunțând să depună eforturi zadarnice de a crea ceva, Diana aruncă pensula pe paletă. Aceasta aterizâ cu o pocnitură puternică, împroșcând vopsea pe masă. Își desfăcu șnururile de la șorț, și-l dădu jos și îl așeză pe un scaun cu spătar în formă de scoică. Neliniștită, înșfăcă de pe măsuță o carte mare din piele, care era deschisă.

Se mai liniști.

Își așeză o mână pe masă, iar cu cealaltă răsfoi colecția de peisaje ale lui William Gilpin, trecându-și privirea peste pagini. Se opri la o pagină cunoscută, cu colțurile îndoite. Înlemni. Doi bărbați mărșăluind pe un drum lung spre o fortăreață impresionantă. Își trecu degetele peste cerul turbulent. Norii denși prevesteau sosirea nopții. Oare artistul își surprinsese propriile gânduri nefericite despre *casa* lui? Sau oare, prin cele două siluete care mergeau umăr la umăr,

făcea aluzie la apropierea a doi oameni ce aveau să înfrunte întunericul de la orizont? Întuneric. Pericol...

Meredith dădu buzna în încăpere.

– Ucigași, rosti fata gâfâind, apucând-o de umeri. Am greșit că ne-am îndoit de dumneavoastră.

– Eu... Poftim? îngână ea.

Se îndoiseră de ea? Era un detaliu prea stupid ca să ia în seamă avertismentele servitoarei. Și totuși...

– Milady, o imploră Meredith. Trebuie să ne ascundem. Vă rog! Au cerut să vorbească cu Excelența Sa și acum sunt în biroul lui.

Apoi își aminti cuvintele lui Meredith de mai devreme.

„Înalt. Întunecat. Cu cicatrice. Înarmat."

– Unul dintre bărbați avea cumva o cicatrice de aici – arătă înspre buza ei – până aici? întrebă ea cu respirația întretăiată, trecându-și vârfurile degetelor dinspre maxilar până sub gât.

Un bărbat cu chip și trup de războinic călit în luptă. Oare cum se alesese cu rănile acelea înfiorătoare? Se gândi la asta cu tristețe și curiozitate.

Meredith încuviință din cap, înnebunită.

– Un monstru urât, milady, șopti ea, ducându-și mâinile la gât.

Diana clipi, nevenindu-i să creadă.

– Urât?

Niall Marksman nu ar fi corespuns niciodată standardelor de frumusețe ale societății, dar avea o masculinitate neșlefuită care îl făceau real, spre deosebire de gentilomii din înalta societate.

– Are ochii negri ca Satana. Iar bărbatul care e cu el... Meredith înghiți în sec. Are la fel de multe cicatrice. Răul întruchipat.

Diana observă că se așternu o tăcere grea, apăsătoare. I se puse un nod în stomac.

Ryker, tatăl ei și însuși *diavolul* despre care o avertizase Meredith se holbau la ea.

La naiba!

Din licărirea aspră a ochilor albaștri pătrunzători ai lui Niall, Diana își dădea seama că o credea o bârfitoare.

Camerista ei țipă și se ascunse degrabă în spatele Dianei. „S-a zis cu servitorii loiali", se gândi ea sec, când o văzu pe fată furișându-se cu lașitate în spatele ei.

– Meredith, fratele meu, Ryker, și... Cum să îl numească pe Niall Marksman? „Nu prea ai nutrit sentimente de soră față de el de când te-a luat în brațe în clubul Iadul și Păcatul." Se îmbujoră și își drese vocea: Domnul Marksman și fratele meu au venit în vizită. Te ocupi tu de gustări?

Meredith păli când cei trei păși în încăpere. Făcu rapid o reverență și trecu grăbită pe lângă bărbații aflați în partea din față a încăperii.

Tatăl ei o privi inexpresiv, de parcă s-ar fi căznit să își dea seama de unde o cunoștea. Nici măcar nu o salută.

Pe de altă parte, când o vizitase ultima dată tatăl ei? Nu mai interacționaseră de când mama ei fusese trimisă la Bedlam, iar el se izolase în camerele lui.

Ryker schiță o plecăciune, iar ea își salută fratele. Niall Marksman se ținu la distanță, fără să se alăture grupului.

Inima i se zbătea sălbatic în piept.

„Pericol."

Totul la el, de la genele negre ca funinginea și ochii glaciali până la mușchii încordați care îi întindeau materialul veșmintelor țipătoare, splendid croite, emana însăși esența acelui cuvânt amenințător.

Mulțumi după ce tatăl ei făcu prezentările, inutile de altfel, și profită de moment ca să își liniștească inima care îi bătea rapid. Doar nu pe el avea să îl numească Ryker drept paznicul ei!

Din licărirea batjocoritoare din ochii lui aproape de culoarea obsidianului, Niall Marksman îi înțelesese foarte bine gândurile.

– Vă rog, vă rog să ne așezăm, spuse tatăl ei cu voce goală.

Aruncând din când în când o privire pe furiș către domnul Marksman, Diana se așeză pe fotoliul bergère curbat din lemn aurit, cât mai departe de paznicul amenințător.

În timp ce Ryker și tatăl ei se așezară, ea se strădui să se calmeze.

Era o prostie să se teamă de Niall Marksman doar pentru că o trântise de zidul de cărămidă ce se învecina cu salonul lui de jocuri de noroc. Doar pentru că o atinsese peste tot. Inclusiv pe gât, când aproape că o sufocase de moarte.

Niall se duse lângă scaunul pe care stătea Ryker, părând unul dintre acei războinici nemiloși care își apără seniorul. Înghiți în sec. Da, poate că totuși era prudent din partea ei să se teamă de el. Chiar dacă doar puțin. Totuși, nu avea să trăiască într-o frică constantă...

de el sau de oricine altcineva. De aceea, avea să îl considere ca fiind doar Niall, fratele lui Ryker.

Ei bine, poate că nu fratele lui. Nu dacă lua în calcul gândurile imorale legate de el pe care le avusese cu un an în urmă, când fusese o domnișoară romantică și patetică. Ea...

Își dădu seama că se lăsase o tăcere stranie.

Se îmbujoră și își împreună mâinile în poală, într-o manieră afectată, cu acea sfioșenie pe care i-o insuflase mai întâi o dădacă severă și apoi o guvernantă la fel de aspră.

– Ryker a venit să ne vadă, spuse tatăl ei fără să fie nevoie, rânjind și părând bucuros, lucru care i se citea și în privire, pentru prima dată de mai bine de un an.

Ducele în vârstă se aplecă și își bătu ușor fiul pe genunchi.

Diana simți un junghi în inimă. Regret, vină și durere, toate amestecate. Bineînțeles, de ce nu s-ar fi trezit tatăl ei la viață? Avea în fața lui un fiu pe care îl iubea, dăruit de o femeie pe care o iubise. O femeie pe care mama Dianei o distrusese, în cele din urmă.

– Ryker, îl salută Diana încet.

În copilărie, oare de câte ori nu tânjise după un frate sau o soră pe care să îi numească prieteni? Se alesese, în schimb, cu străinul acesta distant, care nu voia să aibă de-a face cu ea.

El făcu o plecăciune din cap, fără să spună nimic, fără să divulge ceva.

Dar, indiferent ce simțea sau nu simțea pentru ea, era acolo. Ceea ce spunea ceva despre onoarea și caracterul lui.

Tatăl își privi copiii, când pe unul, când pe celălalt. Judecând după emoția ce îi licărea în ochi, din punctul lui de vedere, se strânseseră acolo pentru o reuniune de familie intimă, nu pentru o întâlnire prestabilită pusă la cale de Diana.

– Vreți să luăm niște gustări? le sugeră tatăl lor.

– Nu am venit într-o vizită de curtoazie. Oare Ryker o spusese pentru ea sau pentru tatăl lor, care își făcea iluzii?

Afirmația lui însă nu îl afectă prea tare pe duce.

– Așa este, încuviință acesta, apoi se întoarse spre Diana. Fratele tău a venit...

Niall pufni, iar ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Mă scuzați, domnule Marksman, nu vă simțiți bine? Poate că aveți totuși nevoie de niște ceai, să vă curățați gâtlejul?

El rămase cu gura căscată, iar ea se desfătă cu brusca lui lipsă de control. „Foarte bine." Așa îi trebuia. Poate că bagateliza relația lui Ryker cu fiica unui duce, dar aveau același sânge.

– Sunt bine, zise el, atingându-și borul unei pălării imaginare.

Cu câtă ușurință se putea folosi și debarasa de tonul acela gutural, răgușit. Oare o făcea pentru a tulbura? Pentru a șoca? Sau i se trăgea, pur și simplu, de la faptul că trăia între două lumi? Își alungă curiozitatea și se concentră din nou asupra tatălui ei.

– După cum spuneam, continuă el, fratele tău a venit pentru că îi pasă de tine.

De data aceasta, se înecă ea, simțindu-și pielea cum i se încingea sub privirea dură și ironică a lui Niall.

– Am știut mereu că legătura dintre copiii mei avea să fie puternică dacă...

– Oare am putea discuta despre motivele pentru care Ryker este îngrijorat? sugeră ea rapid, încercând cu disperare să-i întrerupă iluzia aceea umilitoare despre care turuia.

– ... dacă i-ar păsa de tine.

Simțindu-se mai degrabă ca o bufniță speriată de pe craca ei, clipi cu sălbăticie către Niall Marksman.

– Tatăl tău nu a spus că Ryker ar fi preocupat, ci mai degrabă că îi pasă de tine.

O diferență enormă și o scăpare din partea ei. Pe care Niall o exploată, alegându-se cu o încruntătură de la fratele lui de pe stradă. „Fir-ar să fie!" Nu era croită pentru astfel de subterfugii, dar nu trebuia să o împungă și să își bată joc de ea. Diana adoptă o expresie senină, pe care mama ei insistase să o stăpânească în fața unei oglinzi la vârsta de 8 ani.

– Sunt convinsă că așa ai spus, nu tată? întrebă ea confuză, cu gândul de a-i distrage atenția.

Bineînțeles, nimeni nu o ascultase cu adevărat pe Diana în toți acești ani. Tatăl ei se mulțumea să vadă chestiunile de suprafață și atât.

Ducele clipi amețit.

– Îngrijorat. Îi pasă. E același lucru, nu-i așa?

Nu, nu era. Când îți păsa de cineva o făceai din afecțiune, poate chiar din dragoste. Când erai îngrijorat pentru cineva, o făceai din

vină sau din remușcare. Știa însă că nu trebuia să dezbată punctul de vedere al tatălui ei.

– Într-adevăr, murmură ea.

Ochii albaștri spre negru ai lui Niall aproape că dispărură sub genele dese, negre ca funinginea. Diana se forță să suporte cercetarea lui batjocoritoare.

Ryker preluă controlul discuției.

– Am motive să cred că sunt oameni care îți vor răul.

Trei perechi de ochi o fixară. De ce nu putea să fie una dintre doamnele acelea care știau să se eschiveze cu istețime? Și de ce nu se gândise cum avea să se prefacă surprinsă? Sau îngrozită? Se așteptau la ceva. Fir-ar să fie! Oare la care dintre ele se așteptau?

Ryker prinse curaj.

– Văd că ești șocată.

Ea căscă gura cu întârziere.

Și apoi minunea minunilor, Niall zâmbi larg, nu ironic, ci sincer, iar chipul lui înrăit și plin de cicatrice se schimbă pentru o clipă în ceva întru totul frumos. Era ciudat să te gândești la un bărbat ca fiind frumos, deși maxilarul lui pătrățos și nobil și obrajii lui cizelați se potriveau mai bine unor capodopere sculptate în piatră decât unui muritor de rând.

El îi surprinse privirea și orice urmă de blândețe se ascunse sub exteriorul acela dur. Diana se îmbujoră pentru că o prinsese holbându-se la el.

– Cine mi-ar vrea răul? se bâlbâi ea jenată, ceea ce conferi credibilitate afirmației.

Întrebarea aceea îi urmărise nopțile nedormite și îi umpluse zilele cu îngrijorare încă de la prima osie ruptă.

– Nu știu exact cine, îi răspunse Ryker. Dar am dușmani. Mulți. Aceiași oameni care mi-au înjunghiat soția pe stradă.

O tăcere sumbră se așternu în încăpere când își amintiră episodul cu pricina.

Nu conta statutul cu care te năsteai. Sau dacă trăiai pe străzi și te luptai cu dușmanii ori dacă dansai în săli de bal și aveai parte de șoapte și aluzii răutăcioase.

– Nu știu ce să spun.

Poate că îi fusese ușor să afirme acest lucru tocmai pentru că era adevărat.

– Prietenul lui Ryker...

– Fratele, îl corectă Ryker pe duce, cu un ton tăios.

– Fratele, se corectă tatăl lor dând din cap. Domnul Marksman va fi oaspetele nostru. Va avea grijă de... de...

– Siguranța ta, completă Ryker.

– Te va însoți. Ducele îl privi pe Niall în ochi. Ca un amic. Până când va trece pericolul. Îți va prinde bine să ai un prieten aici.

Niall Marksman scoase un sunet gâtuit și sufocat, iar Diana îl privi pieziș.

– Întrucât duci lipsă...

– Mulțumesc, îl întrerupse ea degrabă, mutându-și atenția asupra tatălui ei. Una era să nu aibă prieteni, alta era ca doi străini să afle acest detaliu patetic. Diana se ridică, iar după ce se ridicară tatăl și fratele ei, îi întinse mâna lui Ryker, care ezită o clipă, apoi i-o strânse. Mulțumesc pentru grija ta, îi zise ea.

Nu pentru că i-ar fi păsat. Îi scutură ușor mâna, într-un gest îndrăzneț, de care mama ei s-ar fi plâns, apoi dădu drumul mâinii lui bătătorite.

Se întoarse spre Niall și îi întinse mâna.

– Mulțumesc, domnule Marksman, pentru că ți-ai oferit serviciile pentru mine.

Văzu un mușchi tresărindu-i în coada ochiului. El nu își dorea să fie acolo.

„Te surprinde? Chiar credeai că proprietarul unui salon de jocuri de noroc și responsabil cu paza clubului ar fi primit cu bucurie să locuiască cu tine, în gospodăria aceasta?" Până și ea disprețuia pereții aceia sufocanți.

Apoi, cu același entuziasm, de parcă ar fi apucat mânerul unei spade în flăcări, Niall își așeză mâna fără mănușă într-a ei. Când el o atinse, fu cuprinsă de o căldură mistuitoare și i se tăie răsuflarea. Simți furnicături în sus pe braț, iar inima începu să îi bată nebunește.

Totul de la o atingere. „Din pricină că nu ai mai simțit niciodată mâna goală a unui bărbat într-a ta." Chiar și așa... Diana își trase iute mâna, o coborî tremurândă pe lângă corp și făcu un pas în spate. Străduindu-se să îi evite privirea, rămase tăcută, în timp ce tatăl ei și Ryker își încheiau întâlnirea.

La scurt timp după aceea, Ryker plecă și își lăsă în urmă paznicul nemilos, pe domnul Marksman.

Diana se uită în jur după servitoare, care plecase deja.

– Ți-e teamă, prințesă? o tachină el, iar ea icni.

Își duse mâna la piept. Niall Marksman putea fi calm și ironic cu aceeași ușurință cu care era crud și rece. *Pe el* îl alesese Ryker să îl lase acolo, ca să-i asigure siguranța.

– Am pornit-o la drum într-un mod destul de degradant.

– Îți place să folosești cuvinte simandicoase, prințesă?

Nu avea să se lase tulburată de el. Nu mai mult decât era deja.

– Nu ești, să știi, spuse ea încet.

El își ridică bărbia, poruncindu-i fără cuvinte să își termine ideea.

– Urât, rău sau periculos. Se bâlbâi la ultimul cuvânt. Cum a sugerat camerista mea mai devreme. Nu ești nimic din toate acestea.

Domnul Marksman râse la fel de aspru ca un drum cu pietriș.

– Ești o nătângă dacă într-adevăr crezi asta.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie și ieși cu pași apăsați pe coridor, închizând ușa în urma lui. Ușa lată din stejar se cutremură în urma lui.

Dianei i se tăiară genunchii și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun.

„Poate că este totuși periculos. Da, poate că da."

Capitolul 6

Niall ar fi trebuit să întrerupă o bătaie.

Ar fi trebuit să descurajeze jocurile necinstite din clubul Iadul și Păcatul.

Erau o mulțime de alte lucruri pe care *ar fi trebuit* să le facă.

În schimb, iată-l făcând pe dădaca pentru o prințesă englezoaică răsfățată.

O prințesă ce murmura veselă un cântec necunoscut lui în timp ce străbătea coridoarele acoperite cu covoare din extravagantă casa de la oraș a ducelui de Wilkinson.

Era acolo de trei zile blestemate și nu găsise nici măcar un motiv sau vreo pricină de îngrijorare. Nici o fereastră descuiată. Nici o ușă larg deschisă. Nimic. Chiar și așa, Niall avea să rămână acolo până ce fătuca răsfățată avea să se mărite.

O urma pe Lady Diana, doamna de care trebuia să aibă acum grijă, și se încrunta la silueta ei unduitoare.

Oare cât avea să dureze până când Ryker putea fi sigur că fata era în siguranță? O lună? Două? Cel mult trei? Dumnezeu cu mila! Apoi el făcu greșeala să își coboare ușor privirea. Doar o idee, însă îndeajuns ca să se oprească pe unduirea generoasă a șoldurilor ei bombate în timp ce mergea. Șolduri care implorau de-a dreptul un bărbat să își înfigă degetele în ele și... Mârâi. După trei zile în casa aceea blestemată, deja își pierduse mințile. Aveau să îl trimită la Bedlam înainte să i se încheie misiunea.

Ea se opri și privi în spate. Îi zâmbi larg cu buzele ei stacojii în formă de fundă, zâmbet foarte diferit de cele largi și calculate pe care le afișau toate femeile cu care avusese de-a face Niall în pat și în afaceri.

– Ești...?

– În regulă, se răsti el.

Era o minciună. Nu se simțise în regulă, bine sau altfel de când fusese smuls din rolul de șef al paznicilor din singurul loc pe care îl putea numi acasă.

Fără să se lase descurajată, Lady Diana încuviință din cap încântată, zâmbi din nou și continuă să meargă.

– *Crede-mă, dacă toate tinerele acelea fermecătoare pe care le privesc cu drag azi/ S-ar schimba până mâine și mi-ar fugi în brațe/ Ca niște zâne care dispar ușor,* cântă ea.

Niall se lovi cu palma peste frunte în timp ce ea continuă să cânte. Adair și Calum ar fi râs de mama focului dacă l-ar fi văzut. O urma ca un cățel ascultător pe domnișoara care cânta și care nu putea avea mai mult de 17 sau 18 ani. Avea o voce lirică, ștrengărească, nu fără cusur, așa cum te-ai fi așteptat de la fiica unui duce. În schimb, cânta cu patos și degajare, lucru care făcea din titlul pe care îl purta o parodie.

– Am ajuns, spuse ea, oprindu-se în fața unei uși închise și încadrate de o arcadă de piatră.

Ajunseseră, așa cum o făcuseră în fiecare zi nenorocită de când venise el acolo.

Doamna își mută lucrurile pe care le ținea în brațe și dădu să apuce mânerul.

Încă nu pricepuse.

– Dă-te la o parte, spuse el direct, iar ea icni șuierător când el întinse mâna pe lângă ea.

În fiecare zi, vizita mai întâi aceeași încăpere. Și în fiecare zi voia să deschidă singură blestemata aia de ușă.

– Ți-am spus de cel puțin zece ori – treizeci și doi, de fapt – că pot deschide singură ușile.

De orice încăpere se apropiau, ea încerca mereu să deschidă ușa singură. El deschise gura ca să îi țină în sfârșit o predică usturătoare despre pericolele cu care se confrunta o doamnă care insista să se ocupe singură de această sarcină periculoasă, deși, conform propriilor temeri și îngrijorări, era vânată, dar ea îi zâmbi binevoitor, iar el încremeni.

Se descurcase de minune să o privească pe sora vitregă a lui Ryker fără să o vadă cu adevărat... Până în clipa aceea.

Pielea ei albă și catifelată era netedă și fără pată. Ochii îi erau ca niște lacuri turcoaz și mari, care îi aminteau de o poveste cu pirați din Caraibe cu care se luptase când învățase să citească. Adâncimi albastre nesfârșite în care un bărbat s-ar fi pierdut cu drag.

Simți o mână mică și delicată pe braț și clipi rar, urmărind cu privirea degetele acelea lungi și elegante și chipul persoanei care îndrăznise să îl atingă. Pe chipul lui Lady Diana se putea citi îngrijorarea.

– Ești convins că te simți bine? Poate că ai nevoie de odihnă?

„Odihnă?"

Se trase și își smuci brațul în spate.

Ar fi pus pariu că găsise singura nobilă răzgâiată, în afară de cumnata lui, care nu insista ca un servitor să îi deschidă ușa.

– Ai intrat vreodată într-o încăpere în care ai dat de un bărbat care a scos cuțitul la tine? întrebă el cu glas aspru.

Ea își mișcă buzele, dar nu reuși să rostească nimic.

– Sau ai intrat într-un spațiu întunecat ca să te trezești lovită în spate cu un pat de pistol?

Ea clătină cu putere din cap, iar o buclă aurie i se desprinse din coc și i se revărsă pe spate.

– Nu, se bâlbâi ea.

O prudență binemeritată se așternu peste trăsăturile ei delicate și, ducându-și mâinile la gât, Lady Diana se lipi de perete.

Bineînțeles că nu o făcuse. Niall știuse dinainte răspunsul.

Cei mai mulți bărbați ar fi simțit un strop de remușcare văzând groaza din ochii ei nevinovați. Niall însă nu era acolo ca să o cocoloșească ori să o liniștească pe Lady Diana Verney. Poate că Ryker era destul de convins că nu exista o amenințare reală la adresa ei, iar el îi împărtășea părerea, dar se afla acolo ca să-i poarte de grijă. Învățase în copilărie, când o fetiță îl implorase să îi dea o bucățică de mâncare și îi răsplătise bunătatea înjunghiindu-l într-o parte, despre pericolele care apăreau pentru că nu erai îndeajuns de prudent... cu toată lumea.

Cu o mână în șold, aproape de pistolul greu care îi salvase viața de mai multe ori decât ar fi meritat, Niall apăsă mânerul de cristal al ușii.

Lumina soarelui se revărsă pe coridor, orbindu-l pe moment, și fu nevoit să clipească de câteva ori ca să se obișnuiască cu strălucirea ei. Își scoase cuțitul din cizmă și intră în salonul ticsit. În fiecare colțișor, se aflau un șevalet, o măsuță sau un scaun plin cu lucrări de artă și cărți.

Încăperea nu era câtuși de puțin ordonată și impecabilă, așa cum se aștepta de la gospodăria unui duce. În timpul scurt pe care îl petrecuse acolo, își dăduse seama că acela era sanctuarul fetei. Era un loc pe care îl revendicase cu permisiunea tatălui ei. În fiecare zi, lucra de parcă ar fi fost posedată, schițând și pictând, umplând fiecare colțișor gol cu lucrări de artă.

Pe măsură ce pătrunse mai adânc în salon și se asigură că nu stătea nici un dușman la pândă pe acolo, privirea îi rămase pe o siluetă solitară schițată pe un șevalet, ceea ce îl făcu să se oprească din cercetatul încăperii. Era oarecum curios. O curiozitate ce nu îi era deloc caracteristică, așa că o alungă, văzându-și de singura sarcină care conta. Se înjură în gând pentru că se lăsase distras preț de o clipă, se uită pe sub canapele și în spatele scaunelor din lemn de nuc sculptate.

Cu o precizie metodică, verifică fiecare colțișor din salonul dezordonat. Ajunse la ultima fereastră lungă neinspectată, își ținu pumnalul aproape și trase draperia din catifea aurie. Fire de praf

surprinzătoare, singurele care îi țineau tovărășie, dansară în lumina soarelui de dimineață.

„Gol."

Dădu drumul draperiei dese, care căzu la loc, greoaie.

Se răsuci ca să îi facă semn lui Lady Diana să intre, dar privirea îi căzu din nou peste silueta aceea schițată pe planșa albă. O femeie singură într-o rochie maro ponosită. Stătea pe țărmul oceanului, iar valurile îi loveau fustele. Chiar și în nemișcarea impusă de artă, Lady Diana reușise să surprindă smucitura ușoară a buclelor subiectului ei fără chip, imprimându-le mișcarea insuflată de o briză închipuită. Se apropie și o privi mai îndeaproape. Nisipuri roz și ape albastre cristaline? Pufni. „Nisip roz și ape albastre..."

– Pot intra?

Șoapta Dianei sparse liniștea.

Se îndepărtă rapid de pictura nefinalizată.

– Da.

Sora lui Ryker intră. Se uită când la el, când la pânză.

Niall simți cum i se încălzește gâtul. Nu studiase pictura. Doar o... Doar o... La naiba, doar se întâmplase să o observe când cercetase încăperea!

Fără să spună un cuvânt, ea înaintă și își așeză lucrurile pe care le cărase pe brațe pe o masă deja supraîncărcată. Cărțile se rostogoliră zgomotoase pe suprafața mesei, răsturnând alte volume răspândite la întâmplare. Apucă un șorț alb imaculat ce atârna de un cârlig de aur în colțul încăperii. Niall continuă să o observe fascinat cum și-l trase peste cap, ascunzându-și trupul zvelt... Dar nu înainte ca el să îi observe rochia din satin roz ce i se mula pe forme. Ea se opri în timp ce își lega șorțul și îl privi.

– Ai putea să...?

Fără să îi permită să își termine întrebarea sau să formuleze o alta, ieși cu pași apăsați din încăpere și se postă pe coridor. Înainte să fie forțat să locuiască acolo, Niall crezuse că unei doamne nobile îi păsa doar de călătorii și de fleacuri. Diana Verney însă nu participa nici măcar la un singur eveniment al înaltei societăți și nu mergea pe Bond Street.

Oricum, el nu venise acolo ca să se împrietenească cu ea. Venise să îndeplinească sarcina primită. Și, imediat ce avea să confirme că nu exista o amenințare la adresa ei, Niall urma să scape de acolo

și să se poată întoarce, în sfârșit, în singurul loc în care se simțise în largul lui: clubul Iadul și Păcatul.

Lângă șevalet, Diana își contempla pictura, hotărâtă să nu se simtă deranjată de bruschețea lui Niall. Hotărâtă să nu îi pese nici cât negru sub unghie dacă o plăcea sau nu. Și era limpede că nu o plăcea.

Mai trasă o dungă din pensulă la schița ce prindea contur. Se aplecă mai îndeaproape și miji ochii la apele din St. George's. Ceva nu era chiar în regulă în acea pictură. Din cărți și din poveștile pe care le auzise, insula aceea îndepărtată avea nisipuri rozalii și ape azurii. Diana oftă.

Timp de optsprezece ani din viața ei, nu se aventurase în afara proprietăților familiei. Mama ei îi limitase atât de mult ieșirile, încât nu îi permisese să plece în ploaie fără un servitor și o umbrelă. „Nu mai am aceleași interdicții pe care mi le-a impus mama mea tiranică."

Renunțând la încercările de a surprinde paradisul acela de care o despărțea un ocean, aruncă pensula și se gândi din nou la Niall Marksman.

În pofida protestelor ei tăcute de mai înainte, chiar *îi păsa* că nu o plăcea. În pofida antipatiei tangibile pe care el i-o purta, simțea o legătură neînțeleasă cu el.

Fusese alungat din Iadul și Păcatul ca să se îngrijească de siguranța Dianei. Iar ea fusese alungată din societate pentru nelegiuirile comise de mama ei. Semănau în privința aceasta. Drept urmare, chiar dacă servitorii o luau la goană înfricoșați ori de câte ori Niall străbătea coridorul, era greu să îți fie frică de cineva cu care aveai un lucru în comun.

Oftă.

Și, oricum, era o problemă faptul că Niall muncea mereu și decisese astfel că trebuia să aștepte în afara încăperilor pe care le vizita ea. Bineînțeles, numai după ce le verifica amănunțit.

Podeaua scârțâi, iar ea își ridică degrabă privirea.

I se frânse inima, dezamăgită, când își văzu camerista. Așa cum se întâmpla mereu. La aceeași oră. Cu aceeași tavă.

– Am adus gustări, milady, o anunță Meredith, făcând o plecăciune respectuoasă.

„Să le așez aici, milady?"

– Să le așez aici, milady?

„Lângă cea mai recentă pictură a dumneavoastră?"

– Lângă pictura dumneavoastră curentă?

Diana oftă. „Am fost pe aproape." Camerista se mișca mecanic, întrucât respecta zilnic aceeași rutină. Genul de rutină cu pateuri și tarte zaharisite care făceau o lady să bată din picior și să urle până când ceda în fața nebuniei care cu siguranță o aștepta.

Înăbușindu-și vârtejul de frustrare ce i se învolbura în piept, reuși să zâmbească.

– Mulțumesc, Meredith.

Tânăra servitoare aștepta răbdătoare.

– Mai aveți nevoie de ceva, milady?

„De libertate. De aer curat. De prietenie."

– Nu. Asta a e tot.

Nici nu o rostise bine, că Meredith se îndreptă spre ușă. O clipă mai târziu dispăru, lăsând-o pe Diana singură. Aruncă o privire spre tava de argint. Două duzini de pateuri. O cantitate mai potrivită pentru o lady care aștepta vizitatori. În afară de vizitele Helenei, servitorii nu primiseră nici măcar un oaspete de-al ei în decurs de un an. Își desfăcu șorțul, și-l scoase, apoi îl atârnă cu grijă pe spătarul canapelei de culoarea safirului în stil Ludovic al XIV-lea.

Se uită la tavă, apoi la ușă. Ce tăcut era!

Nu domnul Marksman, așa cum îi spusese tatăl ei. Nu Marksman, așa cum îi zicea Ryker. Ci Niall.

Fiind cea de-a treia zi a lui în casă, Diana începuse să îi spună pazniculuiei *Niall*.

„Niall", rosti ea în gând numele lui din două silabe.

Se gândise mult până să se hotărască să renunțe la numele lui de familie. La urma urmei, doamnele nu îi strigau pe domni pe numele lor de botez. Majoritatea matroanelor li se adresau soților lor pe numele de familie. Domnul X sau Y.

În cele din urmă, nu luase această hotărâre din pricina decenței sau a temerii de indecență, ci mai degrabă din pricina numelui lui de familie. Sau, dacă voia să fie *cu adevărat* exactă, nu decența sau legăturile familiale o făcuseră să i se adreseze în tăcere cu Niall, ci mai degrabă un tablou. Un tablou care evoca gânduri întunecate.

Razele soarelui se revărsau prin ferestrele până la podea și scăldau încăperea într-o lumină caldă.

Se așeză pe scaunul aflat cel mai aproape de masa laterală cu decorațiuni din bronz și ignoră pateurile, concentrându-se asupra singurei cărți din colț, uitată până atunci. Apucă cartea și o răsfoi iute, căutând pagina aceea cu colțuri îndoite și apoi se opri. *Bătălie călare*, de Gerrit Claesz Bleker. Diana își trecu privirea peste pagină. Nu o intriga soldatul în uniformă stacojie, arcuit pe spate, cu scutul în sus în momentul morții lui – Diana își trecu vârfurile degetelor peste soldații schițați în depărtare –, ci mai degrabă trăgătorul, atât de netulburat de tumultul din jurul lui, privind dincolo de bărbatul doborât, în ochii unei victime care avea să împărtășească aceeași soartă. O siluetă distantă care exista doar ca o persoană închipuită pentru privitor și ca trăgătorul să o ucidă.

Diana închise degrabă volumul din piele și îl puse deoparte.

Avea să fie doar Niall.

Era mult mai bine așa decât aluzia la moarte și crimă atașată numelui lui de familie. Întrucât se gândise la el ca fiind Niall, alungase teama pe care i-o inspira un necunoscut distant, ce aștepta în afara camerei ei și care o urma pretutindeni.

Își roase unghia arătătorului. Poate că era genul de bărbat limitat de decență. La urma urmei, câți bărbați, femei și copii, indiferent de statutul lor, o tratau pe Diana diferit pentru simplul fapt că se născuse fiică de duce? Poate că Niall aștepta doar o invitație.

Diana sări în picioare. Apucă tava și se duse spre ușă, oprindu-se în dreptul arcadei. Zâmbi și scoase capul pe coridor. Și uită de propunerea pe care voise să i-o facă.

Întrucât își făcuse debutul în societate cu mai bine de doi ani în urmă, avusese oportunitatea să observe numeroși gentilomi. Nici unul dintre ei nu arătase ca Niall Marksman.

Stătea drept, ca o santinelă, ca o gardă a regelui, cu mâinile împreunate la spate și aproape lipit de perete. Trupul lui solid și musculos semăna cu un șarpe gata de atac. Părea un bărbat care nu își dorea, nu avea nevoie, nici nu urma să își ia vreodată o pauză de la muncă până în ziua în care avea să își dea ultima suflare. Chiar și atunci, probabil că avea să se lupte cu diavolul pentru un post.

Se uită drept înainte, concentrat și nemilos, după care o privi cu coada ochiului. Fără să permită ca expresia lui rece să îi zdruncine

calmul, Diana i se puse chiar în față. Aroma slabă de trabuc și bergamotă plutea în jurul lui. Era un amestec ciudat, atât masculin, cât și dulce, care îi umplu simțurile, distrăgând-o pentru o clipă...

– Ce este?

Diana tresări din visare și își încolăci degetele de la picioare în pantofi.

– Am gustări.

„Am gustări?"

– Văd.

Ignorând umorul sarcastic din replica lui, încercă din nou.

– M-am gândit că poate vrei să mi te alături...

– Nu.

– Pentru gustări, zise ea în același timp.

– Am spus nu.

Încremeni cu zâmbetul pe buze când îi auzi respingerea directă.

Tava îi tremură în mâini. Privi tava cu gustări pe care i-o întindea și strânse mai tare mânerele de argint. Poate că își dorea companie, dar era prea mândră ca să-l roage pe el sau pe oricine altcineva să i se alăture.

După un an în care înfruntase aceeași batjocură din partea lumii, Diana nu mai avea răbdare. Coborî tava.

– Nu mă placi prea mult, Niall. Întrucât el nu încercă să nege, ci doar o privi cu ochii aceia tainici, Diana își găsi mângâierea în indignarea ei sigură și confortabilă. Însă nici nu mă cunoști. Ce vezi când mă privești? O prințesă răzgâiată. Cu tava în mâini, Diana ieși pe coridor. Tava de argint îi tremură în mâini, dar o îndreptă repede. Mișcarea aceea spasmodică risipi orice încercare de grație și de control. Fiica iubită a unui duce? continuă ea.

Ce departe de adevăr ar fi fost!

El se încruntă. Dar ce trădau colțurile gurii lui? Nemulțumire? Iritare? Oare ce era?

– Nu contează dacă te plac, bombăni el.

Așa era, nu conta. Sau n-ar fi trebuit să conteze. Dar, la naiba, conta!

– Ascultă-mă, Niall. Făcu un pas înspre el, revărsându-și asupra lui frustrarea nefondată. Sunt convinsă că ai prefera să fii la club, păzind. Oare își imaginase, sau Niall chiar schițase un zâmbet? Și eu aș prefera să nu am nevoie deloc să fiu păzită de cineva. Dar am. În clipa aceea, în orice clipă, ea ar fi pus dorința de a trăi mai presus

de orice alte nevoi. Așa că am putea măcar să fim prietenoși, dacă tot ne-am pricopsit unul cu celălalt... *domnule*.

– Nu sunt domn sau lord, nici măcar un gentilom oarecum simandicos, îi răspunse el cu voce gravă.

Slavă Cerului că avea nenorocita aia de tavă în mână, pentru că îi venea să ridice palmele și să se dea bătută. Ce nătâng încăpățânat!

– Statutul cu care te naști nu îți hotărăște valoarea, Niall, ci felul în care îi tratezi pe ceilalți, modul în care te porți.

Diana respira sacadat, așa că se strădui să își înfrâneze emoțiile care i se învolburau iute în piept și pe care le scăpase de sub control. Nu era vina lui că viața ei era... ei bine, viața ei. Însă el nu trebuia să îi îndure compania nefericită cât timp se afla acolo.

El își încleștă maxilarul de câteva ori, dar nu spuse nimic, așa cum făcuse chiar de la prima întâlnire.

– Te las singur, zise ea calmă și apoi, făcând o reverență din obișnuință, se întoarse în cameră.

Diana așează tava la locul ei și se trânti pe scaunul cu spătar în formă de scoică. Luă o tartă cu cireșe pudrată cu zahăr. O termină din câteva înghițituri și se întinse după alta.

În toți acești ani, crezuse că sfiala era o trăsătură rezervată nobilimii, dar se părea că bărbații și femeile, indiferent de statutul lor social, semănau foarte tare din punctul acesta de vedere.

Își sprijini cotul pe masă, apucă un pateu mic și îl vârî în gură.

Deși Ryker îl însărcinase pe Niall să îi fie paznic, fusese privată atâta vreme de companie, încât își imaginase, prostește, că ar putea fi oarecum prietenă cu Niall.

Ținând cont de interacțiunea lor din ultimele trei zile, Niall Marksman nu își dorea câtuși de puțin să fie prieten cu ea.

Era în regulă. Își petrecuse mai toată viața fără tovărășia sau prietenia cuiva. La nevoie, putea să petreacă alți nouăsprezece ani blestemați în același fel.

Capitolul 7

Pentru prima oară în cei treizeci și ceva de ani de viață, se întâmplase inimaginabilul.

Fusese mustruluit.

Ba chiar de o fătucă.

Mai exact, Diana îl luase la trei-păzește.

Fără să vrea asta, în vene i se încinse un val de dorință pentru înfocata lady cu forme generoase. Diana Verney nu era o răzgâiată, așa cum își închipuise el. Niall se uită rapid într-o parte, înspre ușa pe care intrase Diana valvârtej cu doar câteva momente în urmă. În clipa aceea, era *furioasă*... și atrăgătoare. Oamenii nu îl provocau pe Niall; fie ei bărbați, femei, lorzi, doamne sau străini pe stradă. Dar ea o făcuse.

Doar că, atunci când privi spre ușa salonului, nu se gândi numai la furia pe care o simțea ea acum, ci și la sentimentul lui de vină. Un sentiment nedorit și inutil, de care se lăsase cuprins o singură dată în viață: când nu reușise să o păzească pe soția lui Ryker, iar femeia aproape că fusese ucisă. Însă această emoție nu aducea nimic bun. Un bărbat sfârteca și rănea ca să supraviețuiască. Să ceri iertare pentru asta însemna să îți respingi propria suflare. Oamenii puteau fi răniți, dar, dacă îți clădeai ziduri potrivite ca să te aperi, nu simțeai nimic. Și așa trebuia să fie.

Scrâșni din dinți. Stătea drept, în timp ce Lady Diana Verney se ascunse în cameră, și își aminti din nou că nu se afla acolo ca să fie prietenul ei.

Nu se afla acolo ca să mănânce pateuri împreună. Sau ca să vorbească despre vreme, sau cine știe ce alte subiecte banale discuta o fiică de duce.

Atunci, de ce își tot amintea cum îi dispăruse zâmbetul de pe chip?

„Ce vezi când te uiți la mine?"

Nu îi fusese prea greu să își dea seama că Lady Diana Verney nu era deloc așa cum își închipuise el că ar fi o persoană cu statutul ei social.

Cine era această femeie care nu numai că vorbea cu Niall, un bastard nemilos de pe străzi, dar îl și invita să stea în compania ei?

Ajunge! Niall își lipi podurile palmelor de ochi și se frecă cu putere, ca să alunge imaginea ei, dar nu dispăru. „Se întâmplă din pricină că e sora lui Ryker." Ținând cont de relația ei cu Ryker și cu Helena, după cum se știa, frații lui Niall de pe stradă ar fi considerat

că legătura aceea era valabilă și în cazul lui și al Dianei. Tânăra cu piele de alabastru care îl implora să o exploreze cu gura.

Își înăbuși puternic acele cugetări imorale. Nu, nu era sora lui... sau înrudită în vreun fel cu el.

Era doar o femeie. „Pe care o bruschezi."

Poate că era mai uman decât crezuse el de-a lungul anilor, fiindcă, pentru numele lui Dumnezeu, când și-o amintea întristându-se, stomacul i se sucea și i se strângea în noduri crunte!

„La naiba!"

Niall era multe lucruri: fiul unei târfe, un plod violent de pe stradă instruit să ucidă și să fure, iar acum, proprietar de salon de jocuri de noroc.

Dar nu era un bătăuș. Nu după ce fusese lovit și scuipat de cel care îl adăpostise.

Avea să i se alăture în timp ce termina de mâncat pateurile și apoi putea să plece, fără să se simtă vinovat că ar fi fost un bătăuș, ca liderii infractori care îl revendicaseră în copilărie. Înjură încet și își vârî capul în salon.

El și Lady Diana se priviră numaidecât în ochi. Ea făcu ochii mari, așa cum se întâmpla încă de când o descoperise furișându-se pe aleea lui, și se holbă la el, cu un pateu în mână, aproape de gura ei murdară de zahăr. În clipa aceea, părea... adorabilă.

Semăna cu un copil prins cu mâna în borcanul cu miere. Îi veni să râdă.

– Se poate?

Lady Diana își înălță capul și se uită la pateul pe care îl ținea în mână.

El făcu semn spre salon.

– Poți intra, izbucni ea. Sări în picioare cu atâta ardoare, încât răsturnă scaunul, iar pateul îi alunecă printre degete și ateriză pe tavă. Bineînțeles că poți, îl încurajă ea, înconjurând degrabă scaunul căzut.

Niall înaintă și îi ridică scaunul.

Lady Diana îi întinse din nou tava.

– Pateuri?

El protestă numaidecât.

Ea o ridică mai sus.

– Insist.

Licărirea hotărâtă din ochii ei turcoaz îi captă întru totul atenția. Ce spunea? Ah, da, pateurile. Dezgustat de gândurile lui, Niall clătină ușor din cap.

– Nu...

– Am spus că insist, zise ea, mișcând tava în sus și în jos pe sub nasul lui.

Era la fel de hotărâtă cât zece dintre cei mai duri bătăuși de pe stradă cu care se înfruntase, iar Niall supraviețuise trei decenii din viață știind când să cedeze și când să înainteze. Acum era momentul să cedeze.

– În regulă, spuse el brusc.

Sora lui Ryker așează tava la loc pe măsuța din marmură, lângă ceainicul pe care i-l adusese mai devreme slujitoarea, și se așează. El se încruntă.

În lumea lui Niall, cu cât se vorbea mai puțin, cu atât era mai bine. Fusese mai degrabă o necesitate pentru el. Oare ce aștepta acum de la el?

Ea îi zâmbi.

– Nu vrei să te așezi?

Niall se trase de rever.

– Nu...

– Insist, repetă ea.

El ezită, apoi, cu mișcări rigide și smucite, se așează pe scaunul cel mai îndepărtat de scaunul ei pictat cu model floral.

Ea avusese dreptate într-o privință. Întrucât aveau să se afle unul în tovărășia celuilalt, chiar dacă îi despărțea diferența de statut social, ar fi putut măcar să ajungă la un acord pașnic.

Fără să se lase descurajată de tăcerea lui glacială, Diana se întinse după un ceainic din porțelan pictat. Curgerea lină a lichidului ce umplea ceașca delicată se auzi ca un tunet în liniștea din încăpere.

– Cum preferi ceaiul, Niall? întrebă ea fără să își mute privirea de la ceea ce făcea.

„Niall." Așa îl botezase cuțitarul care îl cumpărase de la femeia care îi dăduse viață. Două silabe la care nu se gândise niciodată prea mult, până când Lady Diana nu le rostise cu timbrul ei liric, ușor răgușit. Dorința îi pompă prin vene.

Ea se opri din turnat ceai și își ridică privirea spre el.

– Vrei lapte și zahăr? Tonul ei întru totul educat îi înăbuși pofta, de parcă ar fi fost stropit cu o găleată cu apă murdară. Cei mai mulți spun că nu este deloc englezesc să îl bei așa, spuse ea cu nonșalanță, continuând să pălăvrăgească. Lady Diana ridică apoi capacul, scoțând la iveală cubulețe de zahăr perfecte. Dar deseori eu îl prefer așa.

Apoi el își dădu seama ce se întâmpla și avu impresia că îl lovise o trăsură ce trecea cu viteză. Pentru numele lui Dumnezeu, el, Niall Marksman, ucigaș instruit din Dials, servea *ceaiul*... cu fiica unui duce! Se înecă. Într-o zi, pe vremea când fusese un băiețandru care fura portofele pe străzi, Diggory îi poruncise să nu se întoarcă cu mai puțin de cinci prăzi. Niall se nimerise atunci la un spectacol ambulant cu Punch și Judy. Întâlnirea aceasta dintre el și sora lui Ryker semăna uimitor de tare cu farsa aceea de demult.

Îi aminti și de nobilii aceia puternici, care fuseseră atât de absorbiți de preocupările lor frivole, încât nu observaseră un copil sfrijit cu părul uns și mult prea slab.

– Nu beau ceai, spuse el tăios.

Cele mai multe femei ar fi fost descurajate de accentul acela londonez rece ca gheața. Așa rămânea puternic, sănătos la minte și mulțumit. Era doar unul dintre motivele pentru care ura aranjamentul care îi fusese vârât pe gât. De fapt, ar fi preferat să ia cina cu Satana decât să îndure servitul de pateuri și ceai alături de o lady. Fusese nevoie doar de două dispute și de trei zile în locuința familiei ei ca să își dea seama că Lady Diana nu era ca majoritatea femeilor.

Lady Diana îl privi surprinsă.

– Cum să nu? E lipsă de patriotism să nu bei ceai.

– Nu mă încearcă loialitatea față de rege sau de țară.

Ea icni și privi pe furiș prin încăpere.

– Ai fi neloial propriei țări? continuă ea, șoptind scandalizată.

Cei mai mulți bărbați s-ar fi simțit oarecum rușinați, îndeosebi văzând groaza de pe chipul ei delicat. Niall își sprijini coatele pe brațele din aur ale scaunului.

– Nu sunt loial țării. Le sunt loial fraților mei și celor care lucrează pentru mine. Făcu un semn din bărbie spre ea. Închide gura, scumpo, să nu intre mușteleș.

Ignorându-i porunca zeflemitoare, Lady Diana se mută pe marginea scaunului.

– Dar asta înseamnă trădare, spuse ea, de parcă ar fi încercat să lămurească o ghicitoare complicată.

Nu avea să se poarte ceremonios ori să pretindă că era altfel decât era de fapt. Se aplecă în față, reducând întru câtva distanța dintre ei. Cel mai bine era ca ea să știe întocmai ce monstru invitase în compania ei.

– Știi ce înseamnă trădare, prințesă?

Ea clătină ușor din cap.

– Trădare înseamnă ca un rege să locuiască într-un loc poleit cu aur – făcu un semn din mână spre ramele aurii din salon – în timp ce băieți și fete flămânzesc pe străzi, cerșind resturi. *Aceasta* este trădare.

Un băiat flămânzind pe străzi.

Aruncase cuvintele ca niște pumnale ascuțite care își nimeriseră ținta.

Oare așa fusese cândva? Dacă s-ar fi luat după licărirea cinică din ochii lui plictisiți de lume și după chipul cu cicatrice, ar fi zis că da. Și, fără să fie pentru prima oară de când aflase de existența Helenei, Diana se rușină pentru că, din pricină că era cufundată în propriile gânduri, nu își dăduse seama cum trăiau cei din afara nobilimii.

El continuă nemilos:

– Trădare înseamnă să spânzuri un băiat pentru că a furat o pâine ca să-și hrănească rudele. Așa că nu-mi vorbi despre rege și despre țară! S-a înțeles, prințesă? întrebă el pe un ton usturător.

Dacă înțelesese? Nu i-ar fi explicat mai limpede nici dacă ar fi apucat cărbunele ei și ar fi ilustrat imaginea pe un șevalet gol.

– S-a înțeles, șopti ea.

Guvernantele ei o învățaseră să converseze, însă nici una dintre ele nu o pregătise ce să răspundă la astfel de afirmații chinuitoare. Niall vorbea cu o sinceritate brutală, care o stingherea. „Semăn cu mama în atât de multe privințe!"

Avusese de gând să poarte o conversație prietenoasă, nonșalantă, dar lucrurile luaseră, în schimb, o turnură întunecată. Poate că toate lucrurile erau așa când venea vorba de Niall Marksman.

Dar nu regreta faptul că el îi vorbise atât de dur și de direct. Toată viața ei ca adult tânjise să vorbească așa cu cineva. Descurajată, turnă oricum ceai în două cești, cu mâinile tremurânde. Adăugă

două cubulețe de zahăr în fiecare ceașcă, iar cristalul răsună puternic în încăperea altminteri liniștită. Diana îi întinse o cești cută de porțelan delicată.

– Ce este aia?

Se uită în jur, încercând să își dea seama ce anume îl făcuse să o întrebe îngrozit așa ceva. Se încruntă și îi urmări privirea ațintită spre ceașca de porțelan din mâna ei.

– Ceai?

– Ți-am spus că nu beau ceai.

Diana flutură din deget.

– Nu, mi-ai spus că nu ai încercat niciodată. Deci, *până când nu-l încerci*, nu poți să știi dacă îți place sau nu.

Chiar și cuiva la fel de încăpățânat ca Niall Marksman i-ar fi fost greu să-i demonteze logica. Cu toate acestea, aruncă o privire tăioasă spre ceașca de ceai, de parcă i-ar fi întins otravă. Diana o așeză pe masă între ei: ca o ofertă și o provocare deopotrivă.

Și așteptă.

Ceasul emailat în stil *champlevé* ticăi, marcând minutele ce treceau.

Când fusese mică, Diana luase în casă un câine soios pe care îl găsise lângă casa de la oraș a familiei ei. Strecurase creatura costelivă și mârâitoare înăuntru și o adăpostise în cameră ei, ba chiar în pat. Câinele lătrase și se împotrivise de fiecare dată când îl ridicase pe cearșafurile acelea albe. Până într-o zi când intrase în cameră și îl găsise îngropat în perna ei. În clipa în care o văzuse, sărise din pat. Se purtase de parcă nu ar fi vrut să îi dezvăluie că își dorea sau că avea nevoie de confort. Niall Marksman semăna foarte tare cu cățelul acela.

Simți un junghi de tristețe în piept. Atât pentru bărbatul din fața ei, cât și pentru Prince. De-a lungul anilor, nu își permisese să se gândească la câinele pe care mama ei îl găsise și îl azvârlise pe stradă. Până acum.

Niall înjură și apucă ceașca cu ceai, împroșcând masa cu stropi. Dădu pe gât băutura călduță dintr-o singură înghițitură.

Bucurându-se că îi distrăgea atenția de la copilăria singuratică pe care i-o impusese mama ei, Diana își ascunse un zâmbet în spatele cești.

– Trebuie sorbit.

Niall își trecu dosul palmei peste gură.

– De ce?

– De ce? întrebă ea.

– Ce scop are? întrebă el, așezând ceașca goală pe masă, lângă el.

– Nu știu...

– Să îți potolească setea, zise el. Atunci, la ce bun toată această – arătă cu mâna înspre setul de porțelan delicat – prefăcătorie de a fi altceva?

Diana își înălță capul. Nu prea se gândise la regulile acelea împământenite în privința servirii ceaiului. Degetul mic în afară. Sorbituri mici și silențioase. Ce ciudat că abia acum punea la îndoială acele norme sociale, deși până atunci nu se îndoise de nici una dintre ele. Privi ceașca pe care o ținea cu vârfurile degetelor și se gândi la ea din perspectiva lui, ca un bărbat care nu cunoștea deloc conduitele impuse doamnelor din înalta societate.

– Sorbitul ceaiului nu are legătură cu potolirea setei, începu ea lent.

El pufni și își întinse picioarele, trecându-și o gleznă peste cealaltă.

– Pentru că are un gust oribil.

El schiță un zâmbet, iar ea se relaxă pe scaun. Îl prefera așa. Tachinator, nu batjocoritor. Rânjind, nu încruntându-se.

– Ar fi mai bun un pahar de brandy.

Se uită prin încăpere, de parcă ar fi căutat o sticlă din aceea dezgustătoare.

– Ca la brandy, mă gândesc că și pentru ceai îți formezi gustul în timp.

Ei bine, brandy-ul chiar avea un gust oribil!

Niall ridică din sprânceana lui neagră.

– Zici că ai experiență cu spirtoasele franțuzești?

Diana se îmbujoră. Aflase îndeajuns despre ele după ce, cu ani în urmă, fugise cu una dintre sticlele tatălui ei și dăduse pe gât destul de multe pahare ca în dimineața următoare să stea în pat, rugându-se să moară și golindu-și în același timp stomacul. Părinții ei ar fi fost îngroziți dacă i-ar fi descoperit secretul. Oare ce ar fi spus el despre asta?

El ridică o sprânceană.

Diana își drese vocea.

– Vorbeam despre ceai.

– Ah, da. Bineînțeles, prințesă, zise el tărăgănat și, pentru prima dată, porecla aceea pe care o ura nu i se păru o palmă la adresa caracterului ei. Luminează-mă!

– Care e scopul clubului tău?

Locul acela scandalos, în care lucrase sora ei și în care încă îi locuia fratele. Diana intrase deja de două ori în el. Prima oară, ca să ceară ajutor. A doua oară, când bărbatul acesta o târâse în biroul privat al lui Ryker. Însă nu i se permisese niciodată să se ducă acolo și să arunce o privire la lumea aceea păcătoasă și desfrânată care îi era întru totul străină.

Niall nu spuse nimic.

Oare voia să o protejeze de adevărul lucrurilor care se petreceau în astfel de localuri? Până în urmă cu un an, trecuse prin viață apărată și protejată de toate adevărurile. Nu era prima oară când își dorea să fi plecat undeva... Să fi cunoscut *ceva* mai mult decât existența ei protejată. „La sfârșitul sezonului, așa vei face..."

El tăcu îndelung, așa că ea continuă:

– Domnii vin la club și joacă whist și faraon. Fără îndoială, beau brandy și alte spirtoase și conversează. Toate aceste activități nu au un scop, decât să se afle în tovărășia prietenilor și a cunoscuților.

El își încrucișă brațele.

– Crezi că pentru asta vin lorzii la clubul meu? Își sublinie întrebarea râzând. Ca să petreacă timpul cu prietenii?

Diana strâmbă din nas. Așa credea.

– Nu așa am spus?

Lui Niall Marksman îi veni din nou să râdă, ceea ce îl făcea oarecum real, lucru care altminteri nu prea îl caracteriza, iar ea se temu mai puțin de el, întrucât îl transforma într-o persoană cât se poate de umană.

– Era o întrebare retorică, prințesă.

„Hm! Un om sarcastic."

– Ah...

Niall își coborî vocea și îi șopti pe un ton conspirativ:

– Nu îți voi spune adevăratul motiv pentru care vin la club.

Inima îi bătu nebunește când îi auzi vocea ademenitoare.

– Să știi că poți, zise ea repede. Să îmi spui. Adică... Nu voi...

– Vorbeam despre modul corect de a bea ceai, zise el și îi făcu cu ochiul.

I se acceleră pulsul. Nici un bărbat, indiferent de statutul lui, nu îi făcuse cu ochiul. Ba, mai mult, gestul acela îi îndulcea comportamentul, lucru pe care îl crezuse imposibil pentru un bărbat deseori încruntat și de obicei laconic.

– Da, ceai, zise ea, forțându-se să revină la chestiunea pe care o dezbătuseră inițial. Doamnele nu vizitează cluburi. Dacă nu suntem căsătorite, nu ni se permite să participăm nici măcar la mesele de jocuri de noroc din casele membrilor din înalta societate. Așeză ceașca de ceai, pe care dintr-odată o ura, întrucât vorbea despre limitările impuse femeilor. Întrucât ni se impun atâtea restricții, când și unde să vorbim?

Diana împunse ceașca de ceai cu degetul arătător.

Niall îi urmări mișcarea cu privirea.

– În timp ce servim ceaiul, îi explică ea.

Dacă aveai prietene sau tovarășe cu care să vorbești.

Se așteptă să îi vorbească de sus ori să o ironizeze. În schimb, el se ridică în picioare cu o eleganță pasivă. Se plimbă în tăcere prin odaie, oprindu-se din când în când lângă șevaletele cu lucrările ei. Diana strânse pumnii, tulburată de faptul că îi cerceta în tăcere desenele.

Mama ei îi interzisese să deseneze subiecte însuflețite. Punea pariu că tatăl ei nici măcar nu știa că găsea bucurie în desen și în pictură. Dar bărbatul acesta... Chiar dacă aveau în comun legătura lor cu Ryker și cu Helena, era un străin care privea și afla despre subiectele pe care le imaginase pe pânzele acelea cândva goale. Când se opri lângă aceeași lucrare neterminată pe care o studiase mai devreme în dimineața aceea, se simți expusă în chipuri nemaitrăite până atunci.

– Tu le-ai pictat pe toate? întrebă el fără să se uite spre ea.

Ea încuviință din cap și apoi își dădu seama că nu o vedea.

– Da, răspunse ea prudentă.

Oare ce ar fi spus dacă ar fi știut pentru ce erau de fapt? Sau, mai degrabă, pentru cine?

Niall ridică din umeri, iar mușchii îi întinseră fracul din brocart. Era un veșmânt surprinzător de îndrăzneț pentru un bărbat tăcut. De parcă i-ar fi provocat pe ceilalți să se apropie de el, ca să-i taie cu muchiile lui de oțel.

Diana își umezi buzele. După ce mama ei fusese alungată, încercase să se refugieze în artă. Să își ocupe mintea cu orice altceva decât profunzimea răutății mamei și cu viitorul care o aștepta și pe ea în instituția aceea sumbră. Vizitase într-o zi Arcada Regală și găsise o carte ce conținea numeroase picturi cu bărbați splendizi și goi. Preț de câteva minute, răsfoise paginile, fascinată de forța și de puterea surprinse în fiecare pictură. În acea clipă, o parte din ea rușinos de imorală își dorea să-i fi îndepărtat veșmintele și să-și întipărească în minte și pe paginile caietului ei desene cu trupul de războinic al lui Niall Marksman.

El aruncă rapid o privire peste umăr, iar ea se îmbujoră din vârful picioarelor până la rădăcina firelor de păr. Niall își mișcă bărbia.

– Ai fost în aceste locuri?

Nu fusese nicăieri. Tăcu, gândindu-se la viața întru totul pustie pe care o dusese până atunci. Îi ceruse ajutorul Helenei ca să scape din cușca în care o închiseseră părinții ei. Oare ce ar fi crezut un bărbat ca Niall Marksman de planurile ei de a lăsa în urmă această lume? Oare era unul dintre cei care credeau că unei lady nu trebuia să i se acorde libertăți, ci să fie închisă într-o cușcă aurie?

El îi aruncă o privire întrebătoare.

Diana clătină din cap.

– Nu, răspunse ea cu întârziere. Nu am fost. „Dar voi merge."

Niall își împreună mâinile la spate și se legănă pe călcâie.

– Ar trebui să mă întorc la postul meu.

Oare își închipuia că simțise regretul în vocea lui din pricina nevoii ei disperate de companie?

– Bineînțeles, zise ea, ridicându-se în picioare.

Chipul cu cicatrice al lui Niall încremeni, iar privirea îi redeveni glacială și nu mai semănă deloc cu bărbatul care îi făcuse cu ochiul cu doar câteva momente în urmă. Holbându-se la el în timp ce se îndepărta, se întristă.

– Diana, zise ea.

El încremeni.

– Nu mă cheamă prințesă sau milady. Numele meu e Diana.

Fără să îi dea vreun semn că o auzise sau că avea de gând să îi respecte cerința, Niall plecă, iar ea rămase singură.

Așa cum fusese dintotdeauna.

Capitolul 8

În zilele următoare, Diana și Niall încheiară o înțelegere tacită.

Nu mai purtară discuții profunde despre ceai și despre trădare, dar nici el nu îi mai spunea *prințesă,* iar Diana o luă ca pe o dovadă de armistițiu.

Și, pentru prima oară de la atentatul asupra vieții ei, cu două luni în urmă, Diana nu se mai temea. Îi era greu *să se teamă* când avea lângă ea un bărbat ca Niall. La forța, statura și capacitatea lui de a tăcea, punea pariu că l-ar fi putut înjunghia pe furiș chiar și pe diavol.

Se plimba pe peluzele goale din Hyde Park, iar camerista ei o urma de la distanță. Se opri și cercetă cu atenție peisajul. Nori gri și denși se rostogoleau de-a lungul orizontului matinal. Își puse mâna streașină la ochi.

Niall veni în dreptul ei atât de aproape, încât trupurile li se atinseră. O străbătură fiori fierbinți prin pelerina de muselină subțire. Inima îi bătea nebunește. Aruncă o privire spre Niall. El își trecu scurt mâna peste maxilarul pătrățos. Spiritul ei iubitor de artă observă de mișcarea aceea ușoară. Până și structura osoasă a lui Niall Marksman emana forță. Spre deosebire de lorzii bolnăvicioși, cu pieptul umflat și obrajii moi, Niall emana o forță brută, primitivă, potrivită mai degrabă războinicilor de demult.

– Va ploua, zise el, alungând vraja apropierii dintre ei.

Amintindu-și scopul vizitei în Hyde Park, Diana privi în zare. Venise acolo în acea zi sperând că avea să plouă.

– Nu va ploua astăzi. Este o zi încântătoare.

În depărtare, bubui un tunet, ca o batjocură la adresa convingerii ei.

El pufni, sunetul acela nonșalant nepotrivindu-se cu tensiunea ce se revărsa din statura lui impunătoare. Își ținea mâna într-o poziție familiară, pe talie, cu degetele mereu aproape de pistol.

– Jur că ești singura fiică de duce care preferă să se plimbe prin ploaie, bombăni el, în timp ce ea continuă să se uite în zare.

Helena se căsătorise cu ducele de Somerset cu un an în urmă. Ryker fusese numit viconte de Chatham la scurt timp după aceea de către rege, pentru că îi salvase viața ducelui de Somerset. Deși avea

legături cu nobilimea, Diana nu îl observase la nici un eveniment găzduit de Helena.

– Cunoști multe fiice de duce? întrebă ea.

Curiozitatea ei față de enigmaticul Niall Marksman creștea pe zi ce trecea.

– Tu ești singura.

Judecând după tonul lui sec, se bucura că era așa.

Diana se încruntă.

– Helena, îi aminti ea.

El se întoarse întrebător spre ea, așa că îi explică:

– Și Helena este fiică de duce.

Ba chiar una iubită. Helena și Ryker aveau pentru totdeauna un loc special în inima tatălui lor, pentru că fuseseră născuți de singura femeie pe care o iubise vreodată ducele de Wilkinson. Diana nu le purta ranchiună fratelui și surorii ei pentru prețuirea pe care le-o nutrea tatăl lor. După suferința și greutățile pe care le îndураseră, meritau amândoi o viață întreagă de dragoste și de fericire.

– Helena nu e fiică de duce.

Un alt tunet profund zgudui pământul, de parcă natura ar fi întărit negarea mânioasă a lui Niall.

Uitând că se afla în căutarea locului ideal pe care să îl deseneze, Diana își încrucișă brațele și îl privi pe Niall drept în ochi.

Meredith îi ajunse din urmă. Aruncă o singură privire spre chipurile lor răzvrătite, înghiți în sec și apoi se răsuci pe călcâie, făcând cale întoarsă.

– Crezi că, doar pentru că Helena și Ryker au o parte din sângele tatălui meu, nu sunt fratele și sora mea? întrebă Diana după ce fata plecă.

– Spun doar că sângele nu creează o legătură. Se bătu cu pumnul drept în piept, ca un războinic primitiv care promulgă o lege. Însă loialitatea, da.

Înțelese perfect ce voia să spună: ducele de Wilkinson fusese un ticălos neloial față de odraslele lui nelegitime. Își înălță bărbia. La naiba, avea dreptate în privința aceasta!

– Poate că sângele nu creează legătura de familie.

Nu din punctul de vedere al lui Niall.

– Dar nu poate fi ștearsă.

Niall avea dreptate doar parțial. Sângele crea *o oarecare* legătură. Așa cum Diana avea să fie tulburată și legată pentru totdeauna de răul pe care îl săvârșise mama ei, Diana și Ryker erau la rândul lor legați.

– Oricât de tare și-ar dori-o, adaugă ea încet, pentru sine.

Simțindu-i privirea pătrunzătoare ațintită asupra ei, își chemă slujnica. Nu venise acolo ca să se plângă de trecutul sau de prezentul ei ori de viitorul care o aștepta.

– Meredith! Camerista veni în fugă. Voi duce eu astea, zise ea, luând caietul cu schițe de la cameristă. Te poți întoarce la trăsură.

Meredith ezită.

– Milady?

Înghiți în sec și își mută rapid privirea către Niall.

Diana observă ironia momentului.

– Este fratele lui Lord Chatham, spuse ea cu blândețe, observând vag cum trupul lui Niall se încordează. Și este aici pentru binele meu. Nu voi păți nimic. Meredith ezită în continuare. Du-te, insistă ea. Înainte să înceapă ploaia.

– Excelența Sa...

– Nu ar vrea să stai în ploaie, minți ea cu ușurință.

Adevărul era că ducelui nu îi păsa nici de Meredith, nici de Diana. Nu fusese mereu așa. Cândva, fusese un tată devotat, care o adorase. Simți cum i se contractă mușchii pieptului.

– Du-te, repetă ea, de data aceasta pe un ton puțin mai aspru decât intenționase.

Meredith făcu o reverență formală, îl ocoli pe Niall și o țâșni înapoi pe cărarea cu pietriș.

O rafală de vânt străbătu parcul. Vântul rece mișcă crengile de deasupra lor, iar frunzele verzi dansară într-un ritm inegal, urmându-le mișcarea. Diana simți privirea lui Niall asupra ei și se urni din loc.

– Parcă ai zis că nu va ploua, îi aminti el.

Cu fiecare pas hotărât pe care îl făcea, el ridica pietriș cu cizmele lui Wellington din piele neagră. În timp ce majoritatea bărbaților purtau pantofi care se legau, cu toc jos, încălțămintea lui Niall erau un semn de funcționalitate și putere, o dovadă că Niall nu ținea cont de modă. Cizmele i se potriveau de minune.

– Am mințit, spuse ea, apucându-și strâns caietele. Ieși de pe cărarea frumos pavată și se îndreptă spre marginea lacului.

– Ai mințit-o și pe fată în legătură cu tatăl tău.

Diana se îndreptă de spate.

– Ducele nu te-ar vrea în public fără o servitoare prin jur, care să îți apare virtutea.

Diana pufni. Ca asta să fie adevărat, era nevoie de un tată căruia să îi pese și de un gentilom *interesat* să îi revendice virtutea.

– Am nevoie de un paznic, Niall, dar nu ca să-mi protejeze virtutea.

Vru să își retragă cuvintele imediat ce le rosti. Se făcu roșie ca focul și se simți umilită. „Te rog, nu mai spune nimic. Te rog, abandonează subiectul!"

Poate că era mai gentilom decât îl crezuse el, căci nu o mai întrebă nimic. Diana se opri pe malul lacului și se așeză atât de aproape, încât apa aproape că îi ajungea la tivul rochiei.

Ținând creionul cu mină de cărbune într-o mână, deschise caietul cu schițe la o pagină goală. Apoi se concentră asupra apei unduitoare. Sau încercă să o facă.

Se încruntă și își lăsă capul pe spate. Niall trona deasupra ei. Era aproape imposibil să își limpezească gândurile când un bărbat feroce ca un urs îi bloca lumina.

– Te așezi, te rog?

– Nu.

Continuă să supravegheze împrejurimile pustii. Muncea mereu. Oare cum era să treci prin viață întotdeauna pregătit? Cum nu înnebunea căutând pericolul în orice crăpătură și în fiece colțișor?

Oftă.

– Nu mă pot concentra când zăbovești pe lângă mine.

Niall se opri din cercetat împrejurimile și se uită urât la ea.

– Nu zăbovesc. Te păzesc.

Diana zâmbi.

– Abia a trecut de 7.00 dimineața. Și stă să plouă. Lorzii și doamnele nu vizitează Hyde Park la ora aceasta, cu atât mai puțin pe ploaie.

I se părea logic.

– Nu lorzii și doamnele îți vor moartea, spuse el pe un ton atât de realist, încât Diana se înfioră, iar zâmbetul îi pieri.

Întrucât nu mai avuseseră loc incidente dubioase în casă și părea să nu mai fie nici un pericol, își permisese să uite de amenințarea care o făcuse să apeleze la Ryker. Dar nu putea nega realitatea. Bărbatul acela, care era mereu pe urmele ei, reprezenta dovada acestui lucru. Pur și simplu, își permisese să pretindă că era amicul ei, nu paznicul ei.

– În regulă, încuviință ea.

El își ridică sprâncenele negre ca smoala.

Oare se așteptase să fie irațională și să nu înțeleagă că vorbele lui erau întemeiate?

– Dar poate că ai putea să te îndepărtezi. Doar puțin.

Diana își ținu degetul arătător și cel mare ușor depărtate.

Niall se îndepărtă câțiva pași. Era aproape, dar nu trona deasupra ei, îndeajuns de departe ca ea să se poată concentra.

Diana privi din nou în zare, apoi în jur. În văzduh, nu se mai auzea cântecul vânturelului, întrucât furtuna atârna greu în aer.

„O doamnă nu trebuie să fie prinsă de ploaie, Diana... Ploaia duce la răceli. Răcelile duc la nasuri roșii. Nasurile roșii duc la gentilomi care își pierd interesul."

„Da, mamă."

Diana își încolăci degetele în jurul creionului. Toți anii aceia irosiți pe lecții care nu contaseră... Lecții despre cum să pui mâna pe un soț și cum să fii formală și politicoasă. Pe vremea când ținuse ascunsă o listă cu detalii despre toate trăsăturile și caracteristicile bărbatului cu care avea să se căsătorească într-o zi. Până când viața îi dovedise cât de onorabili erau bărbații de fapt.

Chiar și mama ei manifestase, în aparență, trăsăturile pe care încercase să i le insufle Dianei. Se alesese, în schimb, doar cu o căsnicie pustie. Una care o transformase într-o femeie fără inimă, care avea să își dea ultima suflare pe coridoarele din Bedlam.

„Am făcut-o pentru tine, Diana, și aș face-o din nou... Ești fiica mea. Suntem la fel... Într-o zi, vei înțelege asta."

Se auzi un pocnet. Creionul se frânse în două. Se holbă în gol la bucata de cărbune pe care încă o ținea în mână. Da, chiar era fiica ducesei de Wilkinson, pentru că nu o regreta, nici nu o iubea pe femeia care îi dăduse viață. Tot ce simțea pentru ea era o ură aprigă și înspăimântătoare.

Simțind că Niall o privește cu atenție, Diana lăsă creionul din mână și se întinse după altul. O picătură de ploaie îi căzu pe nas, iar ea o șterse.

– Nu ar fi mai bine să ne întoarcem aici când este însorit? bombăni Niall în barbă.

Asta ar fi anulat scopul pentru care se aflau acolo.

– Trăim în Anglia, Niall, îi aminti ea și începu să deseneze. Aici nu este *niciodată* însorit.

El chicoti. Sunetul acela răgușit și plin o făcu să își ridice capul atât de repede, încât îi alunecă boneta pe spate. În săptămâna de când se mutase în locuința lor, îl auzise râzând doar rece și ironic.

– A fost soare în două din ultimele trei zile, sublinie el, aranjându-și pălăria, apoi ducându-și rapid mâinile la loc, pregătit de bătălie.

Diana continuă schița.

– Nu am crezut că te temi de puțină ploaie, îl tachină ea.

Un alt tunet îndepărtat zgudui pământul.

– Nu mă tem de nimic, replică el, ochii licărindu-i periculos.

Oare nu fusese tachinat niciodată? Ryker și frații lui de pe stradă nu îi păreau genul glumeț. Și, uite așa, zidul acela de gheață dintre ei fu clădit la loc. Licărirea din ochii lui i-ar fi redus la tăcere pe cei mai mulți bărbați, dar poate că nebunia Dianei prinsese deja rădăcini, căci nu se mai temea de Niall Marskman.

– Toată lumea se teme de ceva, Niall, spuse ea ușor, fără să bată în retragere în fața provocării din privirea lui neiertătoare.

Flăcări străluciră în privirea lui.

– Doar cei slabi se tem.

Oare așa o vedea? O creatură slabă, patetică și care se umilise în fața lui Ryker Black? Tonul lui Niall îi dădu de înțeles că discuția se încheiase. Cu un an în urmă, supusă și ascultătoare în toate cele, poate că ar fi renunțat să continue acel subiect. De fapt, nici măcar nu l-ar fi deschis. Dar nu mai era fata aceea... Și, cu siguranță, nu era slabă.

– Când s-a rupt osia de la trăsură, am fost azvârlită prin ea, spuse ea încet. Am aterizat pe podea și m-am lovit la cap aici.

Își duse degetele la marginea tâmplei, iar el privi pe sub pleoape locul în care avusese cândva un cucui îngrozitor. Ochii i se întunecară precum o mare furtunoasă.

– Geamurile s-au spart, împroșcându-mă cu sticlă. Diana își întoarse palma stângă și studie cicatricea în formă de săgeată pe care i-o lăsase un ciob de sticlă zimțat în ziua aceea. Carnea ușor încrețită îi aminti de accident, ducând-o înapoi în trecut, în timp ce groaza din ziua cu pricina începea să revină încet. Țipetele ei se amestecaseră cu strigătele vizitiului când trăsura se înclinase într-o parte, incontrolabil, clipele devenind lungi, cât o eternitate. Diana se concentră să respire calm. Se forță să nu se mai uite la cicatrice și îl privi drept în ochi: Doar pentru că i-am cerut ajutor lui Ryker nu înseamnă că sunt slabă. Ci înseamnă că sunt isteață pentru că am ales viața, și nu mândria.

Înainte să se piardă în starea de nebunie care îi afecta pe mama și pe tatăl ei, Diana avea de gând să trăiască viața din plin. Și, întrucât știa cât de perfizi erau gentilomii de fapt, viața aceea cu siguranță *nu* includea și *nu* avea să includă vreodată un soț.

Capitolul 9

Niall trebuia să recunoască meritul doamnei.

Isteață și curajoasă, era mult mai inteligentă decât crezuse el cu o săptămână înainte, când o descoperise furișându-se pe aleea lui. Pe de altă parte, așa cum îi amintise de nenumărate ori, Diana avea același sânge ca Ryker și ca Helena. Poate că nu se născuse pe stradă, unde nu ar fi supraviețuit nici măcar o zi, dar avea o forță aparte, ceea ce îl făcea să o respecte mai mult, în felul lui ranchiunos.

Încă o rafală de vânt bătu puternic în jurul lor, iar el își îndreptă rapid pălăria, trăgând de bor în jos.

– Cum este? întrebă ea, dând pagina în caietul ei cu schițe. Viața în St. Giles, adăugă ea.

Dezgustătoare. Mirosea ca un rahat încălzit într-o zi de vară. Nemiloasă. Și, oricum, de ce voia să știe?

– Ai fost acolo, spuse el morocănos, nevrând să vorbească despre casa lui.

Nu când acest lucru îi aducea aminte că fusese alungat pentru eșecurile lui. Pentru că nu reușise să îi protejeze și să îi apere pe cei care depindeau de el.

– De două ori, încuviință ea. Prima oară nu am văzut mai nimic după...

Atacul lui Diggory. Obrajii îi căpătară o nuanță cenușie, amintindu-i cât de fragilă era.

– Și apoi când l-am vizitat pe Ryker.

Când îl vizitase pe Ryker. Dacă asta însemna faptul că se deghizase și se strecurase pe aleea lui, atunci el era tatăl nebun al regelui George întors dintre morți.

– Dacă îți spun, te grăbești ca să putem pleca, prințesă?

Nu i-o ceruse doar din pricina furtunii care se apropia, ci și pentru că era neliniștit de faptul că se aflau într-un parc pe unde nobilii se plimbau după bunul-plac.

– Diana, îi aminti ea.

El mârâi.

– Nu îți spun Diana.

Fătuca era un pic mai prejos de regalitate, dar acesta nu era singurul motiv. Dacă renunța la formula de adresare cuvenită, ar mai fi îndepărtat un zid care îi despărțea.

– Dar ești fratele lui Ryker, spuse ea, lăsând ideea aceea neterminată.

– Și? se răsti el.

Ea oftă și o altă briză îi duse suflarea aceea ușoară până la urechi.

– Iar eu sunt sora lui Ryker.

Sprâncenele lui aproape că se uniră, formând o linie continuă.

– Așa că suntem aproape...

Doar nu avea de gând să o spună?

– Aproape înrudiți.

O spusese.

– Nu ești sora mea, zise el tăios.

Nu când îi admirase șoldurile curbate și îngustimea taliei.

Parcă îi lovise cățelul, atât de îndurerată părea. La naiba, el care se crezuse imun la privirea rănită a unei lady!

– Murdar. St. Giles e murdar, zise el, revenind la subiectul despre care vorbiseră înainte ca ea să îi spună că îi era ca un frate.

Gata, îi spusese. Doar că ea nu dădu să se ridice, ci strâmbă din nasul obraznic.

– Nu e deloc descriptiv.

Mârâi, luptându-se cu imboldul de a o azvârli peste umăr și de a o scoate din parcul rece ca gheața.

– Nu ai spus că trebuie să fiu descriptiv.

– Evident, se înțelege de la sine, dacă îți cer să îmi zici cum este St. Giles.

– Ba nu se înțelege de la sine.

O persoană înțeleaptă făcea presupuneri doar dacă era pregătită pentru alt rezultat decât cel dorit. La cât de drepți își țineau umerii înguști, nu avea de gând să plece de pe malul lacului, așa cum nici el nu și-ar fi lăsat clubul în grija lui Killoran. Își dorea să privească în lumea lui. Ei bine, avea să îi ofere detalii cu generozitate.

– Străzile sunt pline de târfe și cerșetori la fiecare colț. Ușile și ferestrele de la magazine stau deschise, ca duhoarea dinăuntru să iasă din coșmelii.

Căci până și mirosurile râncede din bordeluri erau mai bune ca mirosurile grețoase din casele locuite de hoți și târfe nespălate.

Diana păli și își reluă recunoscătoare desenatul, tăcută. Oare o îngrozise vorbindu-i direct? În parte, așa avusese de gând, să o șocheze și să o facă să tacă și, în același timp, să se grăbească, pentru a pleca din locul acesta blestemat...

– Dar clădirile? Dar...? Se opri și își dădu capul pe spate. Din ce sunt făcute?

Diana era de neînduplecat.

– Habar n-am. Se scărpină pe frunte. Nici nu se gândise vreodată la asta. Nu prea conta din ce erau făcute zidurile sau tavanele, cât timp te apărau de vreme rea. Eu...

Își coborî privirea și văzu peste umăr ce schița.

Străzile pe care i le descrisese începuseră să se materializeze cu măiestrie pe pagină, sub mișcările ei abile. De aceea întrebase despre bordeluri. Ca să le poată schița. Niall știa la fel de multe despre artă precum știa despre manierele curtenitoare, dar putea să îi aprecieze îndemânarea.

Ea își înclină capul, iar el nu mai putu vedea ce desena.

Apoi începu ploaia.

Vântul bătea cu putere, udându-i hainele și făcându-l să tremure. Nu mai suferise așa de când își investise toată averea furată în Iadul și Păcatul. Era ironic că o membră a nobilimii pe care o urâse toată viața îl forța să se lupte din nou cu intemperiile.

– Plouă, îi aminti el tăios.

– Plouă mărunt, spuse ea, fără să își ia privirea de la caietul cu schițe. Este cu totul altceva...

O rafală de vânt îi fură cuvintele, înăbușindu-le.

Niall cunoscuse tot soiul de ciudați pe stradă. Dar o nobilă care să stea pe jos și să deseneze în timpul unei vijelii nenorocite? Își freca mâinile, încercând să își încălzească degetele care îi înghețaseră. Cum reușea să își miște degetele ca să schițeze pe frigul acela blestemat? Își încleștă tare dinții ca să nu îi clănțănească. Cerule mare! Nu îi fusese deloc dor de agonia brutală pe care o aducea trăitul afară, în intemperii, așa cum o făcuse mai bine de unsprezece ani din viață. Nu avea să uite niciodată ce iad fusese. Se desfăta, în schimb, cu căldura și siguranța date de faptul că locuia în clubul lui. Un club pe care nu avea să îl vadă până când sora lui Ryker nu își găsea un soț care să îi poarte de grijă.

– Ar trebui să încerci să porți mănuși, Niall, îi sugeră Diana, trasând încă o linie pe pagină. Se opri și îl măsură din priviri. Sau măcar o mantie.

– Mănușile și mantiile îți încetinesc mișcările.

Fiind o doamnă născută în înalta societate, nu avusese niciodată nevoie de dexteritate ca să scoată cuțitul și să înjunghie un om pentru a-și salva viața. Chiar dacă vedea pericolul din faptul că se rupseseră niște osii, nu fusese nevoită să se lupte cu altă persoană pentru dreptul de a mai respira o dată.

Ce îngâmfată era nobilimea! Poate că ea era în avantaj când venea vorba despre avuție, putere și prestigiu, dar nu știa nimic despre supraviețuire. Vântul se înteți. Își trecu privirea peste orizontul gri.

Lady Diana nu făcu nici o mișcare care să îi dea de înțeles că avea să se oprească din desenat. Se aplecă peste caiet. Nu lăsă să se vadă că ploaia îi deteriora schița sau pagina cu pricina, ci își văzu veselă de desenat. De fapt, ai fi zis că ieșise la un picnic în parc, dar nu era așa. Erau acolo ca să îi tolereze frivolitățile. Îndura ploaia pentru plăcerile ei.

Toate resentimentele lui vechi de când lumea ieșiră învolburate la suprafață, așa cum se întâmpla deseori în fața lorzilor și a doamnelor care își puneau propriile interese mai presus de ale altora. Dădu să o critice aspru, dar ea se opri brusc și întoarse caietul.

Ploaia începuse să păteze desenele în creion de pe pagini, dar nu diminuă cu nimic caracterul genial al lucrărilor ei. Bordelurile prinseseră viață, înflăcărate; aproape că auzea larma hârâită în timp ce târfele își vindeau serviciile marinarilor beți.

– Bineînțeles, nu este perfect. Se înșela. Ilustrase totul, de la drumurile pavate denivelate la clădirile dărăpănate. Într-o zi, când voi merge acolo, voi putea surprinde mai bine lucrurile.

O spusese așa cum o lady ar povesti despre o viitoare călătorie pe continent, nu pe unele dintre cele mai periculoase străzi din Anglia. El rânji cinic. Filfizonii dintre care unul avea să se însoare cândva cu ea vizitau străzile acelea periculoase doar ca să își joace averile și să se culce cu târfele lor. Nici măcar unul dintre ei, întreg la minte, nu și-ar pune în pericol soția de viță nobilă.

– Nici un soț nu te-ar lăsa să pui vreodată piciorul în St. Giles.

Un soț care avea să îi revendice trupul, să îi fure inima și...

Diana închise brusc caietul și începu să își adune lucrurile.

– Nu îmi fac griji în privința aceasta. Nu am de gând să mă căsătoresc, bombăni ea.

Niall se lăsă în jos și începu să adune lucrurile, nerăbdător să plece de acolo.

– Poftim!

Se ridică și o ajută și pe ea să se ridice.

Ținând strâns caietele cu schițe și creioanele, Diana așteptă ca el să strângă pătura. El o împături degrabă și o vârî la subraț, apoi porniră la pas iute pe potecă.

Apoi își dădu seama ce spusese Diana.

Se opri brusc, călcâiul afundându-i-se în noroi.

Cerurile se deschiseră într-un potop violent, la fel ca furtuna care se dezlănțuia în el. Apa îi curgea șiroaie pe obraji, orbindu-l, și clipi des ca să îndepărteze stropii de ploaie. Aruncă pătura într-o parte și se duse cu pași apăsați spre ea, prinzând-o de antebraț.

Ea icni, răsuflând puternic. Caietele îi căzură la pământ, între ei.

– Niall.

Vocea îi tremură, semn că se temea.

Foarte bine. Fătuca prostuță ar fi trebuit să se teamă de el în clipa aceea. O strânse mai tare de braț.

– Ce naiba ai spus? țipă el în vânt.

Buclele lăsate și ude îi atârnau în jur, accentuându-i buzele pline, stacojii, făcute pentru păcat, acum de un roșu aprins, în contrast cu obrajii ei palizi. Căpșune. Îi aminteau de fructul acela văratic și de prima dată când gustase din astfel de bucurii.

„La naiba, nu te uita la gura ei! Și nu te gândi la cât de tare îți dorești să îi revendici buzele, să afli dacă au gust de căpșune și bunătate!"

Doar că... Diana vorbi, iar el nu reuși să își întoarcă privirea.

– Care parte?

Uluirea din întrebarea ei îi înăbuși ardoarea.

– Cea despre căsătorie, spuse el furios.

– Ah...

Un văl de furie îi acoperi ochii, orbindu-l cu mânie. „Atât are de spus?"

Dând dovadă de o forță surprinzătoare, Diana profită de faptul că era distras și își smuci brațul din strânsoarea lui. Își adună repede caietele ude.

– Poate că ar fi mai bine să purtăm această discuție în trăsură. Se îndreptă mândră de spate, cu mișcări regale, chiar și pe o furtună dezlănțuită.

Simți stropi de ploaie pe obraji, arzându-i pielea. Ignoră disconfortul și se holbă la ea cum se îndepărta.

Acum voia să scape de nenorocita asta de ploaie? Acum, când era convenabil pentru ea?

Diana o luă la goană. Cine ar fi crezut că o lady stânjenită de fuste ar fi putut alerga cu viteza unui hoț iscusit de pe străzile londoneze?

Îndurase această ultimă săptămână amintindu-și mereu că rolul lui acolo era temporar. Statutul marital al acestei lady tâmpe era legat neîndoios de libertatea lui. Imediat ce ea avea să se căsătorească, urma să devină problema altui bărbat, iar Niall avea să fie liber să se întoarcă în casa și în iadul lui. Dar acum aflase că nu avea de gând să se căsătorească, ceea ce însemna că pur și simplu era prins în capcană, dacă frații lui nu se îndurau cumva și nu hotărau ca el să se întoarcă acasă. O depăși cu ușurință din cinci pași mari, oprind-o.

Ea țipă, ținându-și caietele aproape de veșmintele ude leoarcă.

– M-ai speriat...

– De ce ai spus că nu ai de gând să te căsătorești? o întrebă cu aceeași furie mușcătoare cu care îi interoga pe trădătorii din club. Doar că... Își coborî privirea. Pelerina din muselină verde stătea lipită de trupul cu forme generoase, accentuându-i feminitatea intensă. Închise scurt ochii. Fusese prea multă vreme fără o femeie. Altfel, nu își explica dorința pe care i-o stârnea. Dezgustat de sine, clătină tare din cap. Te-am întrebat ceva! îi spuse el poruncitor.

Spre meritul ei, de data aceasta nu bătu în retragere. Ci mai degrabă stătu dreaptă, ca o adevărată zeiță a ploii, întru totul netulburată de furtuna ce se dezlănțuise în jurul lor.

– Pentru că nu am de gând, spuse ea la fel de hotărâtă ca atunci când îl întrebase ce blestemat de ceai preferă.

Și apoi plecă din nou, cu pași apăsați.

Nările i se umflară. Dacă avea impresia că răspunsul acela obraznic din câteva cuvinte avea să încheie discuția, atunci nu era întreagă la minte.

– Diana Verney, nu am încheiat discuția!

Diana oftă, recunoscătoare pentru vântul puternic care îi ascunse răsuflarea tulburată. Și așa Niall o credea o fătucă slabă și tâmpă. Nu voia să-i încurajeze presupunerile acelea deloc flatante.

El o prinse din nou de braț.

Bineînțeles că nu avea să-i dea pace. Fusese o scăpare din partea ei. Avusese de gând să ascundă informația cu pricina de întreaga lume. Și, fără să își dea seama, îi spusese acestui bărbat adevărul. În ochii ca două safire ai lui Niall se vedea o furie încinsă.

Se jucă absentă cu panglica udă a bonetei ei stricate pentru totdeauna și încuviință că era mai mult de atât. Lui Niall îi zvâcnea o venă la tâmplă. Căpătase o culoare cadaverică, dar ce treabă avea măritișul ei cu el?

– Judecând după reacția ta, ai zice că ești tatăl meu și că ești dezamăgit de mine.

Se dovedi că alesese replica greșită.

– Ți se pare un joc?

Diana se înfioră când el o strânse mai tare, iar teama pe care o trăise pe aleea din St. Giles se trezi din nou la viață. Căci, în clipa aceea, își aduse aminte, cu brutalitate, că bărbatul acela care o ținea cu atâta ușurință și asprime nu semăna deloc cu gentilomii

amabili din înalta societate, care nu ar fi îndrăznit niciodată să atingă o lady. Doar dacă voiau să se căsătorească ori să se dueleze la răsăritul soarelui.

– Dă-mi drumul! ripostă ea, fără să cedeze în fața fricii pe care i-o stârnea.

În mod surprinzător, el îi dădu drumul.

– Ei bine?

Cerule, nu avea să se dea bătut! Și, întrucât știa că ar fi ținut-o acolo până ce fie avea să își dea duhul din pricina vremii reci și ploioase, fie avea să îi răspundă, îi explică:

– Nu am de gând să mă căsătoresc.

Ochii lui Niall se rotunjiră, îngroziți.

– Toate doamnele vor să se căsătorească.

– Cele mai multe vor. „Doar cele naive și optimiste", adăugă în sinea ei. Dar unele nu vor, zise ea.

Cele practice, care știau ce pericole te așteptau când îți încredințai viața și viitorul unui bărbat.

– Iar tu te numeri printre unele.

În sfârșit, înțelegea. Însă nu avea de gând să îi explice durerea care o făcuse să ia această hotărâre. Sau teama de ceea ce avea să înfrunte în cele din urmă. Acelea erau frânturi din ea pe care nu voia să le împărtășească.

– Așa este.

El îi dădu brusc drumul. Porni un șir necruțător de înjurături și o apucă frenetic pe cărare. În pofida ploii reci ca gheața care îi trecea prin pelerină, obrajii Dianei se încinseră când auzi cuvintele care îi ieșeau pe gură.

– Chiar contează așa de mult pentru tine dacă mă căsătoresc? se întrebă ea cu voce tare.

Nici măcar tatălui ei nu îi mai păsa așa tare de faptul că era nemăritată. Pe de altă parte, nu se mai gândea la multe lucruri de când descoperise trădarea soției lui împotriva amantei preaiubite, care acum era moartă.

Niall se opri brusc. Își scoase pălăria udă și o plesni furios de picior.

– Știi de ce m-a trimis Ryker aici?

Vorbiră la unison.

– Ca să mă protejezi.

– Ca să te protejez.

Niall își puse pălăria la loc peste buclele negre ude leoarcă. Apa i se scurgea pe obrajii colțuroși. Dianei îi stătea pe limbă să îi atragă atenția că i-ar fi fost mai bine fără pălărie, care era udă, dar îi observă vena care i se umflase în colțul ochiului și se gândi că ar fi fost mai bine să nu o facă.

– Era o întrebare retorică, fir-ar să fie!

Diana bătu din picior, blestemând pământul noroios care o privase de o bătaie sonoră satisfăcătoare. El și întrebările lui retorice!

– Atunci nu adresa o întrebare dacă nu aștepți un răspuns.

– Iată-mă aici, alungat din club, ca să te protejez de un dușman imaginar!

Diana se opri și nu mai bătu cu piciorul în pământ. Se înfioră, șocată. Nu ar fi trebuit să o surprindă, ținând cont de cât de puțin îi prețuiseră părinții ei inteligența, la fel ca bărbatul acesta care se îndoia de ea.

– De ce ai crede o femeie? spuse ea și rămase cu un gust amar în gură.

El clătină din cap, împroșcând-o cu stropi pe față.

– Nu e asta. Știu multe femei și am încredere în judecata lor.

Dezvăluirea aceea o făcu să încremenească pe moment. Într-o lume în care nici măcar un singur bărbat dintre cunoscuții sau rudele ei nu avea încredere în judecata unei femei, iată că el avea. El... El... Într-un târziu, pricepu înțelesul cuvintelor lui. Diana își duse mâna la gură, ascunzând un icnet în spatele degetelor aproape înghețate.

– Nu mă crezi *pe mine*, șopti ea.

Nu știa de ce conta că, așa cum spusese el, cunoștea multe femei în judecata cărora avea încredere. Fir-ar să fie!

Niall o prinse de încheietură, oprind-o, de data aceasta cu o blândețe de care ea nu l-ar fi crezut capabil ținând cont de statura și de puterea lui. Dar apoi vorbi și îi spulberă acea iluzie.

– Nu contează dacă te cred sau nu. Îi dădu drumul mârâind, scoțând un sunet gutural ca de fiară revoltată, nu de om. Contează ce crede fratele tău. Iar câtă vreme rămâi necăsătorită, sunt prins – își mișcă mâna înainte și înapoi între ei – aici!

Diana se încordă și își strânse degetele, ca să nu-i plesnească chipul nesuferit. Și ca să nu plângă. Voia să cedeze în fața acelei emoții jalnice. Pentru că era udă până la piele și nefericită. Era o prostie din

partea ei să se simtă rănită de cuvintele acelea rostite cu mânie, și totuși o sfârtecau. Căci, la urma urmei, asta era... pentru societate. Pentru tatăl ei. Pentru fratele ei. Pentru Niall. O povară de care s-ar fi lipsit cu toții. Diana își ridică puțin bărbia care îi tremura.

– Poți să te duci naibii, rosti ea uimitor de calmă, apoi se îndepărtă cu pași apăsați.

Un fulger de un albastru straniu lumină cerul întunecat.

– Nu am terminat cu tine, prințesă! urlă el.

„Prințesă." Își încleștă dinții.

– Dar eu am terminat cu tine, domnule.

Îl expedie și mări pasul.

Se răsuci atât de brusc, încât Niall aproape că se ciocni de ea. Se opri și el brusc.

– Și, la naiba, nu sunt o prințesă!

Inima îi bătea nebunește. Nici măcar nu îl auzise și nu îl simțise apropiindu-se. Văzu cum materialul mantiei negre ca tăciunele și ude leoarcă se agăța de pieptul lui gros și de brațele musculoase. Se blestemă în gând că încă reacționa la masculinitatea aceea puternică, brută. Ploaia îi udase boneta, iar pe obrajii ei se scurgeau șiroaie, încețoșându-i vederea. Miji ochii, privindu-l printre gene. Mă numesc Diana, urlă ea în furtună, și nu am de gând să mă căsătoresc. Și nici nu sunt datoare cu răspunsuri sau explicații. Ba, mai mult...

Niall o prinse de ceafă și își apăsă cu putere gura pe a ei.

Diana încremeni și se agăță de caietele cu schițe, în timp ce el îi devoră buzele. O devora de parcă ar fi vrut să o mistuie. Ea gemu și dădu drumul caietelor, care căzură la pământ. Ca tânără fată, nici măcar un băiat din sat nu îndrăznise să fure un sărut de la fiica ducelui. Ca tânără femeie, ajunsese în Londra tânjind după un strop de pasiune și după îmbrățișarea unui gentilom. Nimic din ceea ce așteptase, își închipuise sau visase nu ar fi putut să o pregătească pentru schimbul acela plin de plăceri. Îi simți respirația gâfâită pe buze și felul frenetic în care i se umfla și i se dezumfla pieptul.

Își răsuci degetele prin buclele lui lungi și ude, predându-se felului violent în care o poseda.

Niall mârâi și îi desfăcu buzele, revendicând-o. Simți un șoc încins, ca și cum s-ar fi plimbat cu picioarele goale pe un covor, când carnea lui moale, satinată, îi prădă gura. Își atinse șovăitoare vârful

limbii de al lui. Un mârâit animalic îi umplu gura când el îi cuprinse dosul cu palmele, trăgând-o mai aproape.

Prin fustele ude, îi simți mădularul împingându-se insistent în stomacul ei. Ar trebui să îi fie rușine. Se afla în mijlocul unei alei din Hyde Park, pe o furtună dezlănțuită, sărutând înfometată un bărbat pe care, cu excepția faptului că se mai întâlniseră o dată, cu un an în urmă, îl știa de o săptămână. În clipa aceea, îi păsa doar de căldura arzătoare care i se aduna între coapse. Și de nevoia de a fi mai aproape de el. De a...

Tunetul sfâșie orizontul, iar Niall se smulse de ea atât de repede, încât Diana se împletici. Își întinse mâinile ca să se echilibreze, când magia dintre ei se rupse.

– A fost o greșeală.

Cuvintele lui îi tăiară răsuflarea. Se înfioră din nou. Nu din pricina ploii, ci din cauza respingerii ca de gheață din privirea lui. Îi oferise primul ei sărut, o redusese la o vâltoare de senzații pline de dorință, și așa vedea el lucrurile? Ca pe o greșeală? „Pe de altă parte, la ce te aștepți de la un bărbat furios că e blocat aici, cu tine?" Vocea aceea zeflemitoare îi șoptea prin minte.

El îi adună caietele și i le oferi.

Cu degete tremurătoare, ea se întinse după caietele ude.

– Nu se va mai întâmpla, zise el, făcând-o să încremenească.

„Nu se va mai întâmpla." Cuvintele lui transformară un moment pasional într-un regret și o greșeală. Cu dinții clănțănind, Diana împietri tăcută.

Oricât de proastă ar fi fost părerea lumii despre ea, Diana era prea mândră ca să forțeze un bărbat care nu voia să aibă de-a face cu ea să îi fie paznic. Își încleștă maxilarul. Un bărbat care nici măcar nu avea încredere în ea, ba chiar o antipatiza.

Niall Marksman nu își dorea rolul de gardian. Deloc. Era în regulă. Putea pleca, iar Diana avea să continue așa cum fusese în ultimul an: singură, bazându-se doar pe ea însăși.

I-ar fi fost mai bine fără el.

Atunci de ce, când ajunseră la trăsură, uzi leoarcă de la ploaia ce nu se mai oprea, simțea că se mințea singură? „Pentru că m-a sărutat. Pentru că este primul bărbat care nu a dat nici măcar doi bani pe statutul meu de fiică de duce și m-a tratat, în schimb, ca pe o femeie dezirabilă." Era un lucru năucitor, într-adevăr.

Sau fusese.

Vizitiul sări de pe locul lui și deschise grăbit ușa. Îi dădu mâna să o ajute, dar Niall se întinse pe lângă el și, apucând-o pe Diana de talie, o ridică în trăsură de parcă ar fi mânuit un sac de cartofi de la piață. Diana mârâi și își frecă spatele, în dreptul taliei, uitându-se urât la Niall.

Meredith țipă:

– Milady, veți muri așa!

Slujitoarea plinuță se dădu într-o parte a trăsurii, făcându-i loc Dianei.

Fără să arunce măcar o privire în urmă, Niall trânti ușa.

O clipă mai târziu, trăsura se aplecă în față când el se urcă lângă birjar.

„Preferă să înfrunte furia furtunii decât să îmi țină companie în trăsură." Își smulse de pe cap boneta udă leoarcă și o aruncă pe podea. Foarte bine, n-avea decât să fie nefericit. Imediat ce gândul acela nemilos își făcu apariția, își înfipse dinții în buza de jos, blestemând partea aceea întunecată a sufletului ei care i-ar fi dorit disconfortul. „Întocmai ca nenorocita de maică-mea."

Dianei îi clănțăneau dinții. Cu degetele amorțite, își făcu de lucru cu închizătorile de la gât.

– Of, milady, se agită Meredith și se grăbi să o ajute pe Diana să își dea jos pelerina udă leoarcă.

Cu ajutorul servitoarei, Diana, tremurând, se dezbrăcă de haina supărătoare. Aceasta ateriză peste boneta cu flori pe margine.

– Știam eu că n-ar fi trebuit să vă las.

Ochii servitoarei se umplură de lacrimi și, în pofida felului dur în care o tratase Niall, Diana se înduioșă când văzu că servitoarea ei era îngrijorată din pricina ei.

Se grăbi să o liniștească.

– Sunt...

– Tatăl dumneavoastră o să mă dea afară, milady, se plânse Meredith, apoi izbucni numaidecât în plâns.

Tremurând, Diana se ghemui în rochia ei udă. Acesta era adevărul existenței ei. Trăia într-o lume în care nimeni nu o vedea cu adevărat. Era o obligație. O însărcinare. Și, altminteri, fără sens pentru toată lumea. Inclusiv Niall. Îndeosebi Niall, paznicul nerăbdător să scape de ea, pe care Ryker îl trimisese să o păzească.

Ochii i se umeziră, iar o singură lacrimă i se prelinse pe obraz. Diana o șterse. „Mă simt nefericită din pricina unei plimbări în timpul unei furtuni."

– Of, milady, spuse Meredith printre sughițuri. Plângeți cumva?

Și apoi se zgudui din nou de plâns. Și așa decurse restul drumului lung prin Londra: Diana încercă să își consoleze servitoarea care se smiorcăia, iar Meredith implora iertare.

În cele din urmă, ajunseră în fața casei ei de la oraș, roz tencuită cu stuc. Imediat ce trăsura se opri, legănându-se, Diana deschise cu putere ușa și sări din ea.

Icni din pricina forței cu care ateriză. O străbătu un junghi de durere de la călcâi în sus pe picior.

Niall sări de pe capră. Inima Dianei începu să bată mai repede, dar înaintă cu pași iuți.

Majordomul, Dumnezeu să îl binecuvânteze, aștepta și îi deschise ușa.

Intră pe ușă parcă plutind, lăsând o dâră de apă în urma ei și urcă scările câte două trepte deodată. Hotărârea îi accelera pașii. Imediat ce ajunse în cameră, Diana închise ușa în urma ei. Ignoră faptul că i se făcuse pielea de găină și se îndreptă spre măsuța de scris de lângă fereastră.

Își trase scaunul, apucă un toc, luă o hârtie... și se apucă de scris.

Capitolul 10

În dimineața următoare, postat lângă camerele ei de mai bine de o oră, Niall se uită la ceas... din nou.

Diana întârziase.

O oră și cincisprezece minute. Închise capacul și își vârî ceasul înapoi în haină.

Nu ar fi trebuit să îl surprindă. Încă de când se întorseseră cu o zi în urmă, pe furtună, uzi leoarcă și neclintiți în tăcerea lor, nu își mai spuseseră nici măcar un cuvințel. Ea se duse în camera ei, iar el plecase să se schimbe, recunoscător pentru distanța dintre ei.

Când se îndreptase spre camerele doamnei, servitoarea îl informase că Diana avea să se odihnească restul zilei.

În afară de faptul că îi verificase ferestrele și încuietorile, așa cum făcea în fiecare seară, nu o mai văzuse de atunci.

Pentru a zecea oară, Niall își scoase ceasul și verifică ora. O oră și optsprezece minute. Îl băgă la loc, își încrucișă brațele și se sprijini de tapetul din satin albastru.

Ar fi trebuit să fie recunoscător că doamna nu îl bătea la cap cu discuții despre ceai și prăjiturele sau despre străzile din St. Giles. Nu venise acolo să fie prietenul ei, ci ca să-și vadă de treabă. O însărcinare pentru care, ținând cont de dezvăluirea pe care i-o făcuse cu o zi în urmă, nu se întrezărea nici un sfârșit proverbial. Atunci de ce se trezise nerăbdător să se ia din nou la harță cu femeia aceea arțăgoasă?

Pentru că oamenii nu îl provocau, și era înviorător să se afle în compania unei lady îndrăznețe și netemătoare.

Sau cel puțin *fusese* netemătoare.

Privi pieziș spre ușa ei. Doi heruvimi care zâmbeau senini, sculptați pe ușa albă, îl priviră batjocoritori. Niall se încruntă la îngerii insolenți, chiar dacă neînsuflețiți.

Pentru prima oară de când ea se ascunsese, el se forță să se gândească la îmbrățișarea lor. O sărutase cu o intensitate violentă, mai potrivită pentru târfele cu care se împreunase. Și, judecând după ezitarea și apoi abandonul Dianei, nu cunoscuse niciodată îmbrățișarea unui bărbat.

Trebuia să se simtă îngrozit. El, Niall Marksman, un bărbat cu un nume inventat și fără o dată de naștere sigură, sărutase o nobilă inocentă. Îl încercase un sentiment primitiv de mândrie masculină pentru că fusese primul care îi sărutase gura copioasă și stârnise în ea pasiunea ce se regăsea în a face dragoste.

Domnișoara însă fusese de altă părere.

Scoase un sunet dezgustat și își propti călcâiul cizmei de zid. „La ce te așteptai?" Că avea să se mândrească și să îi placă să fie sărutată de o haimana? Îmbrățișarea aceea nu ar fi trebuit să aibă loc vreodată și, așa cum își făgăduise, nu avea să se repete. Nu era de nasul lui, nu doar pentru că era o lady nobilă, dar și pentru că se afla în grija lui... Și pentru că era sora lui Ryker. În furia dezlănțuită în timpul furtunii cu fulgere, lăsase garda jos și cedase în fața dorinței violente de a o avea pe care o simțise încă de când îi observase șoldurile unduitoare cu mai bine de o săptămână în urmă. Neliniștit,

își scoase cuțitul din teacă, simțind greutatea liniștitoare a lamei grele. La asta se referise Ryker. De aceea îl trimisese pe Niall.

Își trecu mânerul aurit dintr-o mână în cealaltă. De când oamenii lui Diggory se infiltraseră în club și îi stârniseră pe clienți unii împotriva celorlalți, Niall fusese zguduit. Mai degrabă și-ar fi pus cuțitul la gât decât să admită că Ryker avusese dreptate. Cu fiecare lucru rău spus împotriva angajaților clubului Iadul și Păcatul și cu fiecare golan ce se infiltra în clubul lui ca să încerce să îl răzbune pe Diggory, Niall se dovedea a fi neputincios. Iar într-o lume în care nu deținei puterea, piereai... La fel și toți cei aflați în grija ta.

Niall întinse cuțitul, îndreptând muchia pumnalului spre ușa Dianei. Închise un ochi și se uită pe deasupra armei la bariera din stejar dintre ei. Că își doreau sau nu, Diana se afla în grija lui. Poate că îl disprețuia fiindcă își pierduse controlul pentru o clipă și o sărutase cu putere. Poate că îl ura deoarece se îndoia că amenințarea împotriva ei era reală, dar avea de îndeplinit o sarcină. Iar ea era acea sarcină.

Niall își coborî brațul pe lângă corp.

Chiar dacă demonstrase forță și curaj, faptul că acum se ascundea dovedea că se temea de el. Își aminti privirea ei înfocată, licărind de mânie, când el se îndoise că într-adevăr exista o amenințare la adresa ei. Da, fără îndoială, domnișoara era la fel de furioasă din pricina asta.

Mai aruncă o privire nerăbdătoare spre ușă. Habar nu avea cum să se poarte cu o lady supărată. Femeile cu care avea de-a face erau creaturi primitive și reale, care mai degrabă ți-ar fi tras un pumn în nas decât să se ascundă în spatele unei uși, bosumflată. Nici sora lui, Helena, nici fostele prostituate devenite acum servitoare și dealeri, nici măcar una dintre femeile de la Iadul și Păcatul nu s-ar fi încuiat în odaia lor...

Se încruntă. Doar că... cine și-ar fi închipuit că Diana Verney era în stare să tacă atât de multă vreme? Nu îi stătea deloc în fire domnișoarei pe care o păzise în ultima săptămână, care murmurase melodii, cântase și zâmbise tot timpul.

Încremeni.

Nu îi stătea deloc în fire.

Semnale de avertizare îi răsunară într-un colțișor dosnic al minții.

„Nu fi prost! I-ai verificat ferestrele și ușile înainte să te culci și te-ai postat în fața ușii ei la ora 6.00 dimineața, ca de obicei."

Cu toate acestea, se apropie de ușă. Își lipi urechea de ușa din lemn și se căzni să audă ceva.

– Diana?

Își vârî cuțitul la loc în cizmă și bătu o dată.

„Tăcere."

Inima i se strânse, cuprinsă de un sentiment irațional, necunoscut: teamă. Îi lăsă un gust acru în gură și îi făcu sângele să îi clocotească în vene. Încremeni.

Auzi scârțâitul îndepărtat al unei scânduri din podea și își reveni din amorțire. Clătină cu putere din cap. „Nu fi tâmpit!" Ea își exprimase limpede neplăcerea; tăcerea ei de acum doar întărea acest lucru. Ce jocuri copilărești!

– Prințesă? o provocă el, încercând să o surprindă și să o facă să rupă tăcerea aceea încăpățânată.

Îi răspunse doar bâzâitul puternic al liniștii.

Sângele începu să îi pompeze rapid prin vene, așa cum se întâmpla în fiecare luptă de pe stradă. Își scoase pistolul, cu mișcări lente, atente. Se încruntă și apăsă mânerul ușii. Acesta se răsuci cu ușurință, lăsându-l să intre. Niall cercetă rapid încăperea, trecând peste cuvertura florală frumos aranjată și oglinda cu ramă de aur. Ținând pistolul aproape, pătrunse mai adânc în spațiul delicat, feminin. Cercetă cu privirea fiecare colț și crăpătură din camerele imaculate, căznindu-se să își controleze gândurile care îi dădeau năvală. Nu putea să... dispară pur și simplu. Se opri lângă ferestrele lungi până la podea și încercă fiecare încuietoare. Era deopotrivă ușurat, furios și frustrat.

„Fir-ar să fie!"

Zgomotul ușor de pași de pe coridor îl făcu să se întoarcă. Îndreptă pistolul spre intrare și trase piedica.

Servitoarea Dianei se opri brusc și făcu ochii mari la țeava pistolului îndreptată spre pieptul ei. I se scurse toată culoarea din obrajii durdulii. Înghiți în sec.

– Unde e stăpâna ta? întrebă el, făcând-o să țipe speriată.

– Pictează, domnule Marksman, se bâlbâi ea.

Lacrimile îi inundară ochii.

Fără să se lase emoționat de picăturile acelea cristaline, care puteau fi pornite la comandă de un înșelător priceput, încercă să își dea seama dacă îl mințea.

– Când? insistă el, făcând un pas în față.

Servitoarea se împletici, împiedicându-se de fuste în graba ei de-a pleca de acolo.

– Azi-dimineață, spuse ea pe un ton plângăcios. La ora 5.00, cred. Era devreme. Încă întuneric, turui ea, rostind cuvintele fără pauză între ele.

Niall o studie, apoi își coborî pistolul.

– De ce nu am văzut-o?

Fata se prăbuși, sprijinindu-se de cadrul ușii.

– Era înainte să vă treziți, domnule Marksman, se bâlbâi ea.

– Imposibil, negă el șocat. Se obișnuise cu cel mult trei ore de somn, iar când dormea, o făcea atât de ușor, încât scârțâitul îndepărtat al unei podele l-ar fi putut trezi. Niall o privi pe femeie din nou bănuitor și înaintă. Ce cauți aici?

Camerista Dianei își plecă privirea.

– Excelența Sa vă solicită prezența în birou, se bâlbâi ea, cu voce pițigăiată și răsuflarea întretăiată.

Ducele. Tatăl Dianei. I se încinse gâtul. Oare îi spusese nobilului aceluia rotund și neghiob că Niall o atinsese cu mâinile lui pline de cicatrice și umile? Era genul de ofensă care i-ar fi adus mânia și promisiunea pedepsei din partea oricărui nobil. Oare Iadul și Păcatul nu fusese cât pe ce să se prăbușească după ce Ryker fusese descoperit într-o poziție compromițătoare cu actuala lui soție? Iar Ryker era fiul unui duce, devenit lord înnobilat.

Nu conta că Ryker, Niall și Helena făuriseră o legătură mai puternică decât sângele. Ar fi fost nesemnificativă pentru un filfizon cu nasul pe sus, pentru care Niall avea să fie mereu doar o scursură. Cu o înjurătură ce o făcu pe servitoare să se dea rapid câțiva pași în spate, își vârî pistolul la loc în betelia pantalonilor.

Ieși cu pași apăsați din cameră. Poate că nu îi spusese nimic ducelui. Poate că omul voia să revizuiască observațiile și descoperirile lui Niall din săptămâna pe care o petrecuse acolo. Străbătu coridoarele în pas de marș și pufni. Și poate că fusese încoronat prinț.

Coborî scările și o luă de-a lungul coridoarelor ce duceau spre biroul lui Wilkinson. Văzu la fiecare pas portrete ale strămoșilor distinși

ai Dianei. Chiar și imortalizați în timp, se holbau la el de deasupra nasurilor lor nobile. Nu din pricina rudelor importante ale acelei lady, fie ele decedate sau în viață, își făcea griji Niall, ci mai degrabă din cauza unei singure rude: Ryker Black. Bărbatul care îl însărcinase cu responsabilitatea de a veghea asupra Dianei. Nu de a o maltrata sau de a pofti la ea, ca la o târfuliță de pe Covent Street.

Ajunse la biroul ducelui. Își flexă mâinile și bătu la ușă o dată. Lovitura zgomotoasă răsună pe coridoarele altminteri tăcute. Niall nu fusese niciodată un ticălos servil care să zgârie pe la uși ca un animal disperat.

– Intră.

Întâmpinarea aceea jovială nu era a unei persoane care ar fi vrut să îl mănânce de viu la micul dejun. Apăsă cu precauție mânerul. Intră și închise imediat ușa după el.

Cu un zâmbet larg creionat pe obrajii lui cărnoși, tatăl Dianei se căzni să se ridice.

– Intră, domnule Marksman, îl încurajă el, desfăcându-și larg brațele, atrăgându-i fără să vrea atenția lui Niall spre colțul încăperii.

Încremeni.

Ryker și Calum stăteau unul lângă celălalt în colțul odăii.

Iar Niall, care nu era niciodată luat prin surprindere, se legănă pe călcâie. Ar fi venit amândoi doar dacă ar fi pățit ceva unul dintre oamenii lor... Sau dacă se întâmplase ceva la club.

– Ce căutați aici? întrebă el aspru, ducându-se cu pași apăsați spre ei.

– Domnule Marksman, te rog, ia loc, îi spuse ducele lingușitor, așa cum făcea un dandy risipitor când își îmbia cunoștințele să se așeze la mesele de jocuri.

Niall dădu să îi poruncească nătângului zâmbitor să tacă din gură, dar amenințarea fioroasă îi pieri de pe buze când văzu privirea dură a lui Ryker.

– Ia loc, îl sfătui Ryker.

Se așeză pe marginea unui fotoliu.

Excelența Sa se așeză pe fotoliul de lângă el. Își împreună mâinile și se concentră asupra lui Niall.

– Apreciez munca pe care ai depus-o în ultima săptămână, supraveghind-o pe Diana.

Niall se crispă și îi cercetă cu privirea pe bătrânul lord și pe ceilalți doi bărbați, încercând să își dea seama dacă știau ceva. Dacă aflaseră că Niall o sărutase de fapt pe Diana în public, unde orice trecător putea fi martor la ruinarea reputației ei.

– Nu vreau recunoștință, spuse el morocănos. Este o slujbă.

Doar că nu fusese numai atât.

Îi plăcuse să o vadă pe Diana pălăvrăgind, cântând și schițând. Avea să ducă secretele acestea în mormânt cu el, când urma să dea ortul popii și să se întâlnească cu diavolul.

Ryker își puse o mână pe spătarul înalt al fotoliului lui Niall, iar el își ridică scurt privirea spre fratele lui.

Ducele își mută scaunul mai aproape, iar picioarele de lemn zgâriară zgomotos podeaua, captându-i din nou atenția.

– Și ți-ai îndeplinit sarcina cu admirație.

Niall ar fi trebuit să fie surd ca să nu observe platitudinea exagerată din vocea ducelui.

– Totuși, nu ți-aș cere să rămâi, dacă este... Excelența Sa se încruntă și își frecă gânditor mâna la gură. Apoi ochii i se luminară. Dificil pentru tine.

Nimic nu se dovedise a fi dificil pentru el, nici să ucidă un om, nici să șterpelească portofelul elegant al unui lord.

– Dificil pentru mine? repetă el, ca un actor pe o scenă care nu își cunoaște replicile.

Tatăl lui Ryker îl bătu peste mână printr-un gest ciudat, care îl făcu să se zbârlească.

Oamenii nu îl atingeau. Doar dacă erau pregătiți să își înghită dinții la cină.

Dădu să apuce palma aceea imaculată ofensatoare, dar tatăl lui Ryker continuă pe un ton liniștitor, de parcă ar fi vorbit cu un copil temător, nu cu un ucigaș nemilos.

– Diana ne-a explicat totul, Niall.

Fără să îi pese că lordul acela pompos îi folosise numele mic, Niall se concentră la cuvintele lui.

– Da? Tărăgănă acea unică silabă pe un ton glacial, călit, care îi adusese reputația de nemilos. Ce a explicat mai exact?

Ryker, care până atunci tăcuse, îi întinse un bilețel împăturit.

– Ni se întâmplă tuturor, Niall, îl asigură ducele. Și eu mă întristam când plecam de la Eton în copilărie.

În timp ce tatăl ei bătea câmpii despre locuri și sunete ciudate și despre cum îi era dor de cei dragi, Niall despături foaia subțire și tare, de culoarea fildeșului. Apoi citi:

Dragă Ryker,

Încep prin a-ți mulțumi. Îți sunt incredibil de recunoscătoare că ți-ai făcut griji pentru siguranța mea.

Ryker își făcuse griji pentru siguranța ei? Dar el fusese cel care o păzise! Nu prea conta că fusese forțat să se mute în locuința din Mayfair și în slujba ei. Nu că ar fi vrut recunoștință sau apreciere din partea Dianei, dar nu voia să îi acorde meritul lui Ryker, care nu făcuse nimic. Își înăbuși un mârâit și continuă să citească.

De asemenea, apreciez că mi-ai oferit serviciile domnului Marksman...

Zdrobi paginile, în timp ce o furie neagră îl orbi pentru moment și nu mai văzu scrisul acela elegant al Dianei. Nu Niall, așa cum insistase să îi spună la câteva zile după sosirea lui acolo. Ci domnul Marksman. La ce se aștepta, ținând cont de confruntarea lor violentă din parc?

– S-a întâmplat ceva? întrebă Calum, în priviri citindu-i-se un ușor amuzament.

Da. Vorbea despre el de parcă ar fi fost o iapă de povară.

– Nu, bombăni el.

Tot mai furios, Niall se forță să citească în continuare, apoi se opri.

Totuși, domnului Marksman îi este...

Niall citi cele câteva propoziții de câteva ori și apoi clipi uluit. Cu siguranță, își imaginase cuvintele de pe foaie. Mai clipi o dată. Dar, ori de câte ori ar fi făcut-o, bilețelul ironic scris de Diana nu se schimba. Își încleștă mâna, strângând biletul în palmă.

– Dor de casă? reuși el să îngâne.

Din spatele lui, Calum râse sugrumat, iar Niall întoarse capul și îi aruncă o privire întunecată. Ticălosul acela neloial reuși să își

controleze amuzamentul vocal, dar rânjetul batjocoritor de pe buzele lui rămase cu fermitate la locul lui.

– Nu trebuie să îți fie rușine, Niall, îl liniști ducele, făcându-l să își îndrepte atenția asupra lui.

De parcă l-ar fi ars, Niall așeză repede pagina aceea groaznică pe marginea biroului lui Wilkinson.

– Nu îmi este dor de casă, spuse el scrâșnind din dinți, ridicându-se rapid în picioare. Abia apoi pricepu ce îi spusese ducele. Nici nu mi-e rușine.

Se simțea în diferite feluri: livid, furios, însetat de sânge. La naiba, rușinat nu se număra printre senzațiile care îl încercau! Fătuca aceea enervantă. Cerule mare! Avea noroc că nu era acolo. Nu numai că îl concediase, dar îi nimicise mândria și demnitatea masculină, iar toate astea prin trei fraze. Niall scăpă o înjurătură înfiorătoare.

Pete roșii apărură pe obrajii lui Wilkinson. Se uită cu disperare înspre Ryker.

Judecând după zâmbetul vag de pe buzele cu cicatrice ale lui Ryker, era la fel de amuzat precum Calum. Ticăloși neloiali. Amândoi.

Mereu stăpân peste toate, inclusiv soarta lui Niall, Ryker puse stăpânire pe biroul ducelui.

– Wilkinson, ne lași singuri o clipă?

Ducele se căzni să își ridice silueta rotundă de pe fotoliu. Scoase o batistă brodată și își șterse fruntea asudată.

– Bineînțeles, bineînțeles. Cu mâna liberă, îl bătu pe Niall între omoplați. Ține minte că nu ai de ce să îți fie rușine, fiule.

„Fiule."

Niall se încruntă la Calum, care se amuză din nou.

Se părea că Diana reușise, cu un bilețel umilitor, să alunge precauția ducelui față de Niall. Cerule mare, îl făcuse să pară... *uman*. Niall se albi la față și se îndepărtă iute de Wilkinson.

– Nu mi-e frică de nimic!

– Bineînțeles, bineînțeles.

Când îl auzi vorbindu-i împăciuitor, Niall înaintă furios. Dacă bătrânul nobil o mai spunea o dată, avea să îi arate el...

Încremeni când văzu privirea cunoscătoare a lui Ryker. Fusese dat afară din club tocmai din cauza acestei lipse de control. Niall respiră adânc. Se forță să își relaxeze umerii, își sprijini șoldul de marginea biroului, cu o falsă nonșalanță și aștepta.

Imediat ce ușa se închise în urma ducelui, Ryker vorbi:

– Ți-e dor de casă? spuse el tărăgănat, ridicând din sprânceană.

Acum că ducele plecase, Calum râse. Se aplecă în față și se prinse cu mâinile de brațele fotoliului, până ce lacrimile îi șiroiră pe obraji, fornăind ca un porc prins de bucătăreasă. Și, chiar dacă îl rosese mereu faptul că Ryker era șeful grupului lor, acum era recunoscător pentru prezența lui. Pentru că fratele lui nu tolera râsul...

Fațada calmă a lui Ryker se prăbuși și i se alătură lui Calum, râsul lui răsunând ca un tunet în biroul cavernos.

Se părea că liderul de stradă neînfricat se amuza. Pe seama lui Niall.

Niall își ridică degetul mijlociu.

– La naiba cu voi! mârâi el. Cu amândoi!

Ei doar râseră și mai tare.

După ce își recăpătară controlul, Ryker arătă spre foaia de hârtie.

– Sora mea mi-a scris pentru tine.

Ryker nu o recunoscuse pe Diana mai bine de un an. Dintr-odată, era rudă cu el? Acea lady care se furișa pe alei și vizita parcuri singură pe furtună merita mai multă loialitate de atât. Păli. De când îi păsa lui ce avea nevoie sau ce merita o nobilă? „De când te-a invitat să mâncați prăjituri împreună, ștergând astfel linia ce vă despărțea." Era singurul motiv pentru care îi era loial în momentul acela. Deși trădătoarea care se bucura să scape de el nu îi merita loialitatea.

– Deci acum ți-e soră? îl luă Niall peste picior pe Ryker.

De furie, ochii albaștri ai lui Ryker căpătară o nuanță închisă ca noaptea. Înaintă năvalnic și, bucuros de luptă, Niall își ridică pumnii.

Calum se băgă rapid între ei și își puse câte o mână pe pieptul fiecăruia.

– Ajunge, porunci el, fiind mereu împăciuitorul din grupul lor pestriț.

Ryker se mai relaxă și își recăpătă rapid controlul asupra emoțiilor. Își trecu scurt palmele peste partea din față a hainei lui negre, se opri și arătă spre bilețel.

– Nu ți-ai dorit această însărcinare.

Nu. Nu și-o dorise. *Nu și-o dorea nici acum.*

– Scrisoarea Dianei a lăsat să se înțeleagă că ești nefericit aici.

„Eram." Cu o zi în urmă, în Hyde Park, când Diana își dezvăluise intențiile sau, mai bine zis, faptul că nu intenționa să își găsească un soț, fusese atât de prins de implicațiile pe care le avea acest lucru asupra viitorului lui, încât nu încercase să își ascundă groaza. Nici nu se gândise că Dianei i-ar fi păsat de reacția lui.

Rănise mulți oameni. Pe alții îi schilodise. Pe unii îi ucisese. Infracțiunile acelea nemiloase din trecutul lui îl făcuseră imun la sentimente.

Sau cel puțin așa crezuse.

„Am rănit-o."

Adevărul îl lovi ca un pumn în stomac.

Simți că Ryker și Calum se holbează la el, așa că se duse la fereastră și se uită la străzile de jos. Apucă marginea pervazului și se aplecă în față, privind în gol la drumurile pavate. De când o descoperise afară, pe alee, se dovedise a fi ceea ce urâse dintotdeauna: un bătăuș feroce.

Cu doar câteva zile în urmă, nu i-ar fi păsat deloc dacă ar fi rănit sau ar fi vătămat un lord ori o lady. Dar Diana nu semăna deloc cu doamnele învești mântate în satin, care se uitaseră în lungul nasurilor la el pe când fusese un copil cerșetor cu fața murdară.

Văzu imaginea lui Ryker în ochiul de fereastră din cristal. Stătea chiar lângă umărul lui.

– A fost nedrept din partea mea să îți cer să intri în această lume pe care o urăști așa de mult, începu Ryker. Și pentru tine, și pentru Diana.

Da, așa fusese.

– Ești înlocuit. Calum va fi paznicul Dianei.

Era întocmai ce-și dorise de când Ryker îl anunțase ce planuri avea cu el: era eliberat din rolul nedorit și se putea întoarce la club.

Niall se răsuci pe călcâie.

– Calum? Inima îi bătu nebunește în piept. L-ai numi pe *Calum* să o păzească?

Secundul lui Ryker își pocni degetele.

– Ce naiba vrea să însemne asta? îl provocă el, făcând un pas amenințător spre Niall.

Se uită la bărbatul înalt, cu păr castaniu, pe care îl știa de când fuseseră amândoi băieți și se bătuseră pentru aceleași resturi

de mâncare, și îl văzu în el pe băiatul acela irascibil. Furia abia controlată nu se potrivea cu bărbatul care conducea în chip rațional.

– Înseamnă că nu poți fi paznicul ei.

Calum își coborî genele maronii, acoperindu-și ochii, dar nu înainte ca Niall să observe licărirea sălbatică din ei. La urma urmei, nu conta cât de mult își controla un bărbat emoțiile. Când i se puneau la îndoială abilitățile, era obligat să își dovedească puterea și valoarea.

– Adică?

Iar Calum era pus pe bătaie.

Niall strânse pumnii, nerăbdător să dea frâu liber frustrărilor care îl încercau, chiar dacă asta însemna să își pocnească fratele în mutra batjocoritoare. Făcu un pas în față.

– Ajunge! zise Ryker, pe un ton de necontestat. Am o întâlnire cu doamna Smith.

Noua contabilă. O ființă rigidă, severă, care preluase registrele după un șir de angajări nereușite.

– Tu, zise el arătând spre Calum, o vei păzi pe Diana. Niall, adăugă făcând un semn din cap spre ușă, ești liber să vii cu mine.

Ryker se îndreptă cu pași apăsați spre ușă.

„Pleacă! Te lasă să te întorci în lumea căreia îi aparții." Fratele lui apucă mânerul.

Niall intră în panică.

– Nu am dat niciodată greș într-o însărcinare, răbufni el.

Împotrivirea aceasta izvora din nevoia lui de a se controla, de a-și stăpâni emoțiile și responsabilitățile care i se atribuiseră. Din nimic altceva.

Ryker se întoarse și îl cercetă cu privirea. Apoi se uită spre Calum. Acesta ridică din umeri nedumerit.

Ryker își frecă bărbia cu degetul mare și cu arătătorul.

– I-ai dat motive Dianei să creadă că nu vrei să te afli aici.

Ba nu o făcuse. Niall nu spuse nimic. Nici nu voia, nici nu avea să numească vreodată Mayfair casa lui.

– Nu renunț la responsabilitățile primite.

– Despre asta este vorba? Despre responsabilitățile tale?

Calum îi adresă o întrebare pe care mintea lui încerca să o evite.

El încuviință neliniștit, simțind minciuna din gestul acela scurt, silențios.

Ryker își coborî brațul pe lângă corp.

– Prea bine. Nu este o treabă veșnică. Ci doar până ce confirmi că Diana este bine sau până când se căsătorește.

„Nu îmi fac griji în privința aceasta. Nu am de gând să mă căsătoresc."

Era un detaliu pe care Ryker, ca frate al ei, merita să îl știe. Dar ceva îl opri să-i spună. Senzația că ar fi trădat un secret la care Diana era îndreptățită... Chiar dacă asta însemna că avea să rămână captiv în lumea ei.

– Crezi că nu sunt potrivit să îi port de grijă? se răsti el.

Ryker ridică din umeri cu nonșalanță.

– Cred că vreau să mă asiguri că nu există nici o amenințare la adresa ei. Am angajat și detectivi care să verifice.

„Detectivi. De parcă detectivii aceia respectabili știau ceva despre lumea rău famată."

– Nu au descoperit nimic. Se uită la ceasul cu pendulă din colțul încăperii. Tu *ai descoperit* motive pentru îngrijorarea Dianei?

Iată un subiect de conversație sigur, care îl împiedica pe Niall să se întrebe de ce voia să rămână în continuare paznicul Dianei în loc să dea fuga la clubul lui.

– Nu.

Îi enumeră apoi cercetările pe care le făcuse prin casa de la oraș a ducelui și în ceea ce privea rutinele zilnice ale Dianei.

Nu observase niciodată vreun indiciu că s-ar afla în pericol sau că exista vreo amenințare la adresa ei.

Ryker încuviință.

– Deci cât va dura?

Niall tresări.

– Cât va dura?

– Să hotărăști dacă ea este în siguranță, clarifică Calum pentru Ryker.

Mintea i se bloca. Dacă acoliții lui Killoran sau ai lui Diggory aveau de gând să o rănească pe Diana, cu siguranță, ar fi observat vreun indiciu în acest sens în ultima săptămână pe care o petrecuse acolo. Dar nu văzuse nimic. Nici o perdea nelalocul ei. Nici o fereastră sau o ușă deschisă în mod suspect. Nici un servitor necunoscut. Sau un bilețel de amenințare. Nimic.

– Niall? insistă Ryker.

– E prea devreme să îmi dau seama, zise el, evitând un răspuns care să pună capăt timpului pe care avea să îl petreacă acolo. Nu voi pleca prematur, riscând ca Di... Și Ryker, și Calum ridicară din sprâncene. Ca sora ta să fie rănită, se corectă el cu întârziere, făcând o grimasă.

Ryker încuviință încet din cap.

– Prea bine. Când... *dacă* ajungi la concluzia că nu există nici o amenințare, te poți întoarce.

După ce dădu acest ordin, asemenea unui rege, Ryker se îndepărtă cu pași apăsați. Calum îl urmă.

Imediat după plecarea lor, Niall se îndreptă spre ușă.

Acum trebuia să o găsească pe fătuca aia pătimașă care încercase să îl concedieze.

Capitolul 11

Niall pleca, iar Diana știa asta, pentru că ea pusese totul la cale. „Este vina mea."

Stătea la fereastră și își ferea privirea de soarele strălucitor al dimineții. Se forță să privească spre stradă, la trăsura neagră smălțuită ce purta blazonul amenințător al fratelui ei.

Doi lei încleștați în luptă. Evocau moarte, putere și întuneric, un simbol perfect pentru bărbații care stăpâneau lumea interlopă din Londra. Diana urmări cu degetul o picătură de ploaie singuratică rămasă după furtuna violentă.

Oare ce viață dusese Niall ca băiat și apoi ca bărbat, de se umpluse cu atâta ură? În disprețul lui față de nobili se simțea o forță de viață palpabilă. O considera pe Diana una dintre ei, iar el o ura din acest motiv, fără să știe că fusese izgonită din rândul nobilimii. Și că nu voia să se întoarcă vreodată. Nu avea nici un rost să se mai gândească la Niall ori să întrebe despre el, pentru că nu avea să mai fie acolo.

Ryker și Calum sosiseră cu puțină vreme în urmă și fuseseră conduși în biroul tatălui ei.

Se așteptase la asta. Întrucât îi scrisese fratelui ei cu o seară în urmă, era de așteptat ca Ryker să vină să îl elibereze pe Niall de responsabilitățile lui. Nu aveau să își ia la revedere, nici să o tachineze,

nici să îi mai adreseze întrebările lui retorice pe care le ura atât de tare. Oftă și dădu drumul draperiei aurii. Aceasta pică la loc, împiedicând-o să mai vadă străzile.

Era mai bine să nu se mai gândească la asta.

Niall avea să plece și, întocmai ca servitorii care veneau și plecau din gospodăria lor, la fel urma să o facă bărbatul acela pe care Ryker îl însărcinase să o păzească. Îl văzuse pe Calum intrând și știa că el avea să îl înlocuiască pe Niall.

Podeaua scârțâi, iar Diana se răsuci, ciocnindu-se de o siluetă musculoasă și înaltă ca un turn. Ea țipă și lovi cu pumnul.

Niall pară cu ușurință lovitura înainte să își atingă ținta. „E aici!"

– Niall, șuieră ea. Oare venise să își ia la revedere?

– Te așteptai la altcineva, prințesă?

„Prințesă." Formula aceea de adresare batjocoritoare care făcea aluzie la nemulțumirea lui.

El îi dădu drumul rapid. Un mușchi îi tresări în tâmpla stângă.

Oare de ce era nemulțumit? Doar nu îi refuzase Ryker dreptul de a se întoarce la clubul lui? Își umezi buzele, iar el își plecă ochii spre gura ei. Irisurile îi deveniră întunecoase și sclipitoare, ca o furtună cu trăsnete. Diana se opri numaidecât din mișcarea aceea ce îl distrăgea.

– Ai venit să îți iei la revedere? spuse ea șovăitoare.

Nu îi părea genul căruia să îi pese dacă își lua rămas-bun sau nu.

– Ți se pare că sunt genul căruia să îi pese dacă își ia rămas-bun sau nu? întrebă el cu o voce șoptită, mătăsoasă.

– Ăăă... nu.

Îi părea genul de bărbat căruia nu îi păsa prea mult de nimic. Societatea spunea același lucru și despre Diana, iar ea știa că era o minciună.

– Nu, îi confirmă el.

Niall înaintă cu pași apatici, amenințători, ca un tigru pe punctul de a ataca.

Vai!

– Ești furios, spuse ea, ocolind grăbită masa și oprindu-se în spatele canapelei care era acum ca un obstacol între ei doi.

Nu îi era frică de Niall, dar văzuse cu ochii ei puterea furiei lui și prefera să nu se lase arsă de strălucirea aceea.

– Sunt furios.

Șoapta aceea mătăsoasă o agită și mai tare. Diana înghiți în sec și continuă să se retragă.

– Știi de ce, prințesă?

– Diana, îl corectă ea iute, continuând să se dea în spate. Ăăă... nu.

El se încruntă.

– Da? întrebă ea.

De fapt, nu avea nici cea mai mică idee. Putea doar să ghicească.

El se opri la o distanță de cinci pași de ea.

– Deci care variantă e corectă, prințesă?

Niall își încrucișă brațele la piept și așteptă. Și apoi furia lui căpătă sens.

– Ryker nu a fost de acord să te trimită de aici.

Nu spusese ce trebuia. Sau, mai bine zis, fusese ipoteza greșită. Diana icni din nou când el se năpusti asupra ei. Se împletici de propriile picioare în graba de a păstra distanța între ei.

– Ah, dar a fost de acord, toarse el, iar inima Dianei tresări.

Fusese de acord. Ceea ce însemna că Niall nu mai avea să locuiască acolo.

– Așadar, ai venit să îți iei rămas-bun.

Simți un junghi de durere în inimă. Ce prostie! Despărțirea lor fusese inevitabilă. Dacă nu se întâmplase când l-ar fi prins pe cel care îi voia răul, atunci peste cinci săptămâni, oricum avea să se întâmple, când ea urma să se urce pe vasul ce avea să străbată Atlanticul. Dar la naiba cu toate!... Îi plăcuse timpul petrecut cu el acolo. Fusese singura persoană – fie ea lord, lady, servitor sau membru al familiei – care nu o tratase ca pe o domnișoară fragilă și tâmpă. Diana alungă senzațiile îngemănate de tristețe și regret și îi întinse mâna tremurândă.

Niall îi trânti ceva în palmă.

Ea se uită la ghemotocul de hârtie, clipind cu sălbăticie, și îl desfăcu lent, scoțând la iveală o scrisoare. Își ridică privirea și îl văzu pe Niall privind-o sarcastic.

Scrisoarea ei, mai precis.

Ah, de aceea era furios. Diana așeză pagina încrețită pe o măsuță incrustată cu trandafiri.

– Ah...

Ochii lui împietriți licăriră.

– Asta ai de spus?

Diana își umezi buzele. Se părea că iar spusese ce nu trebuia.

– I-ai scris fratelui meu...

– E și fratele meu, îi aminti ea.

El deschise și închise gura la loc, ca un păstrăv smuls din Tamisa. Și bolborosi:

– *Nu* ești sora mea.

– Nu am spus că aș fi. Cu siguranță, nu nutrea sentimente fraterne pentru un bărbat al cărui sărut îi încingea trupul și care îi ocupa gândurile și când era trează, și când dormea. Doar subliniam faptul că Ryker este fratele meu, că tu și Ryker sunteți de asemenea...

– Am spus că *nu* sunt fratele tău.

– Frați care nu au același sânge.

El își duse mâinile la ochi. Își mișcă buzele de parcă s-ar fi rugat în tăcere. După care își coborî brațele pe lângă corp. Stăpânul din St. Giles, stoic și mereu controlat, preluase din nou frâiele.

– I-ai spus că îmi era dor de casă.

Se părea că încheiaseră dezbaterea pe tema fraternității lor. Diana oftă.

– Cred că știm amândoi ce am scris în bilețel. Doar că... În plus, continuă ea, ridicând un deget, chiar *îți este dor* de casă, se simți ea obligată să sublinieze.

Doar nu scrisese o minciună. Oare îi era rușine de asta?

Niall lovi din impuls șevaletul. Diana întinse mâinile și prinse cadrul. Îl îndreptă și se încruntă la Niall... Îi văzu privirea rece. Înghiți în sec. Dumnezeule! Diana făcu un pas mic, apoi încă unul.

– Ar trebui să fii eliberat din postul acesta. Se lovi cu călcâiul de marginea canapelei și se înfioră, dar continuă să se retragă. Ești liber să pleci.

– Ai dreptate. Ar trebui să plec.

Încântată că reușise, în sfârșit, să pătrundă prin încăpățânarea lui obișnuită, zâmbi și se ciocni de un șevalet. Cadrul din lemn tremură, înclinându-se într-o parte. Diana se duse repede în spatele lui și îl prinse înainte să cadă, plasând în același timp obiectul mic între ei.

Niall ridică din sprânceană.

Ea înghiți în sec. Cine ar fi știut că până și o sprânceană putea fi amenințătoare? Toată lumea avea sprâncene. Pe de altă parte, totul la bărbatul acesta emana pericol.

– Chiar îți este dor de clubul tău, nu-i așa?

Sprânceana aceea neagră reveni lent la locul ei.

Așadar, nu fusese o minciună.

El se apropie de ea, făcând-o să se miște din nou. Diana se ciocni de ușă, care îi împiedica în mod eficient evadarea.

Niall întinse o mână, iar ea icni, ținându-și răsuflarea. Dar el se întinse pe lângă ea și încuie ușa.

Încuiase ușa. Erau singuri acolo. Iar el aștepta. Și privea.

„Vai, mie!"

Avea să rămână acolo.

– Nu îți dorești să fii aici, spuse ea șovăielnic, încercând să discute rațional cu el.

– Nu.

Diana se încruntă. Ar fi trebuit să îi aprecieze sinceritatea.

– Nu îți place de mine, îi aminti ea.

Cu siguranță, nu trebuia să i se aducă aminte așa ceva. Amărăciunea îi lăsă un gust înțepător în gură și privi peste umărul lui.

El își trecu încheieturile degetelor aspre și cu cicatrice peste maxilarul ei, forțând-o să îl privească din nou în ochi. Era un gest surprinzător de tandru. Aroma de țigară de foi și de bergamotă care plutea mereu în jurul lui îi inundă simțurile. Diana flutură puternic din gene. Era un amestec ciudat, deopotrivă masculin și dulce, care o făcu să și-l închipuie ducându-și briciul spre pomeții aceia rigizi și bărbierindu-și seara târziu barba scurtă și închisă la culoare care îi acoperea maxilarul.

– Nu îmi place de nimeni, Diana.

„Diana." În sfârșit, îi spusese pe nume cu vocea aceea călită pe stradă, primitivă și brută, dar atât de frumoasă tocmai din acest motiv. Atât de diferită de cea a filfizonilor și a gentilomilor care o curtaseră și o vizitaseră cândva. Oameni care se dovediseră a fi lipsiți de coloană vertebrală, pentru care conta doar faptul că ea era fiica unui duce. Și care o considerau acum o femeie cu sângele pătat. Pe când bărbatul *acesta* știa întocmai ce rău săvârșise mama ei, și totuși o trata așa cum ar fi tratat pe oricine altcineva. Diana se concentră să tragă aer în piept și se lipi de ușă. Își lăsă capul pe spate și îi întâlni privirea străpungătoare.

– Nu este adevărat, Niall, îi aminti ea cu răsuflarea tăiată. Îți place de Helena, de Ryker, de Calum și de Adair. Și, fără îndoială, de angajații din clubul tău. Îți pasă de ei.

El continuă să o mângâie cu tandrețe, mișcarea aceea ritmică distrăgându-i ușor atenția și stârnind fiori delicioși.

– Sunt rude.

Inima îi zvâcni. „Rude." Iar ea nu însemna nimic pentru el. Diana își înclină capul, alungând atingerea dintre ei. Dădu să plece de lângă el, dar el își ridică coatele, blocându-i evadarea.

I se tăie răsuflarea. Se urcase în stejari din Somerset care fuseseră mai înguști decât statura puternică a lui Niall Marksman.

– Ți-e teamă?

Îi simți pe piele respirația cu miros de țigară de foi.

– Nu mă tem de tine, Niall, spuse ea pe un ton care îi dezmințea cuvintele.

El chicoti, iar mișcarea aceea ușoară le apropie piepturile. Oare îi simțea inima cum îi bătea nebunește?

– Așa este. Nu cred că te temi de ceva, prințesă.

Numele acela, folosit cândva ca s-o tachineze, părea acum un fel de formulă de adresare plină de afecțiune, rostită însă pe un ton țâfnos.

– Nu îmi ești antipatică, Diana.

Ea zâmbi.

– Cred că sunt două complimente, venind din partea ta.

Ca să-și liniștească mâinile care îi tremurau, își puse palmele pe haina lui neagră ca tăciunele și simți cașmirul moale din care era făcută.

El își coborî fruntea și o lipi de a ei.

– Te plac destul de mult.

Se forță să o recunoască, cu o voce la fel de aspră precum prundișul de pe vechile drumuri romane. Bănuia că Niall Marksman nu făcuse niciodată o astfel de mărturisire unei persoane cu statutul ei social.

– Din acest motiv rămâi ca paznic al meu?

El își apropie buzele de urechea ei, iar ea îi simți respirația ca o mângâiere imorală ce stârni în ea dorința să descopere mai mult din îmbrățișarea lui.

– Cine a zis că rămân?

Diana își întoarse puțin capul, așa că gurile li se apropiară.

– Nu îți iei rămas-bun, șopti ea, în timp ce gurile aproape că li se atinseră. Doar dacă nu ai venit să mă mustruluiești înainte să pleci.

O căutase pe Diana cu un singur scop: ca să stabilească acele condiții în care avea să se scurgă timpul pe care aveau să îl mai petreacă împreună. Nu un armistițiu nerostit, ci unul real. Unul în care Niall o trata pe Diana cu politețea pe care o merita. Era un pas înainte care nu îi reușise în aproape zece ani în relația lui cu nobilii care frecventau Iadul și Păcatul, fiind șeful pazei de la club.

Putea zâmbi la comandă și sporovăia cu nonșalanță. Dar își pierduse această abilitate când pericolul și trădarea se infiltraseră în imperiul lor.

Acum, cuvintele ei îl luaseră prin surprindere.

„Să mă mustruluiești."

Erau doar câteva cuvinte, dar, rostite de vocea gravă și răgușită a Dianei, aveau o desfrânare aparte. Îl făcură să își închipuie că îi desfăcea nasturii în formă de perlă de la spatele rochiei și că îi dădea jos rochia din satin moale, scoțându-i la iveală pielea goală, ca să o poată admira. Apoi i-ar fi coborât și mai tare materialul verde peste sâni, peste șolduri și apoi ar fi lăsat-o să cadă pe podea.

Niall închise scurt ochii. Îi simți aroma de iasomie îmbătătoare a pielii.

– Niall? șopti ea, forțându-l să deschidă ochii.

Fu o greșeală.

Buzele ei stacojii pline tremurară, făcându-l să privească fix spre ele. Înghiți în sec, dureros. Pornise la drum cu intenția de a ridica un nou zid în relația lor, dar se transformase în ceva periculos.

Ea scoase limba și își plimbă vârful roz peste contururile pline ale buzelor.

– Ce s-a...?

„Sunt pierdut!" Mârâi rugător și o sărută cu sălbăticie. Ea se lovi zgomotos cu spatele de ușă, în timp ce el o sărută de nenumărate ori. Faptul că tânjea după sora lui Ryker și o atingea era un semn al întunecimii din sufletul lui. Dar Niall nu se prefăcuse niciodată, nici nu se afișase vreodată ca fiind altceva decât un bărbat care lua ceea ce avea nevoie. Iar în clipa aceea, avea nevoie de ea. Fără să își ia gura

de pe buzele ei, își trecu mâinile peste trupul Dianei, învățându-i curbele șoldurilor, memorându-le. Îi cuprinse sânii mari prin materialul neted al rochiei de mătase, apropiindu-i.

Diana scânci, iar el își trecu limba prin gura ei. Avea gust de pere și de miere, un gust dulce mai îmbătător ca orice opiu periculos. Se desprinse de gura ei și o sărută pe colțul maxilarului, apoi mai jos, găsind punctul în care pulsul îi bătea cu sălbăticie, în ritm cu al lui.

– Ești al naibii de moale, îi șopti el răgușit, cu buzele lipite de gâtlejul ei ca de satin.

Chiar dacă ponegrise mereu materialul acela rafinat și elegant, își dorea acum să o întindă pe el, să o deschidă și să o invadeze.

– Niall, gemu ea, încleștându-și și descleștându-și degetele în părul lui.

Îl străbătu o senzație primitivă de satisfacție când auzi tonul răgușit cu care îi rostise numele. Ea, o lady cu bucle blonde din înalta societate, în puritatea și inocența ei, tânjea după el, Niall, un ins umil, care nici măcar nu avea un prenume care să îi aparțină cu adevărat. Simți cum i se încing venele și i se ațâță pofta.

Îi cuprinse șoldurile și se împinse în abdomenul ei. Ea se înmuie în brațele lui, iar el o țintui de ușă, ancorând-o aproape de el. Își simți mădularul umflându-i-se dureros în pantaloni. Tânjea să se elibereze, să îi ridice fustele și să se îngroape în ea. O sărută pe decolteu, pe carnea moale. Inspiră adânc mirosul ei floral. Subtil și cu o aromă sugestivă de vară, atât de diferit de toate celelalte femei cu care făcuse dragoste înainte, al căror parfum înțepător îi împunsese nasul.

În acele clipe de delir, el auzi zgomote de pași venind spre salon. Își auzi pulsul bătându-i zgomotos în urechi, se desprinse rapid din îmbrățișare și îi aranjă rochia.

Cu ochii încărcați de pasiune, Diana clipi rar.

– Ce...?

El îi atinse buzele cu vârful degetului, făcând-o să tacă. Îi dădu o buclă blondă rebelă după ureche, descuie ușa și se așeză repede pe poziție în partea cealaltă a încăperii.

Ușa se deschise, iar tatăl Dianei intră în încăpere. Nu observă sau nu îi păsă că Niall se afla în colțul îndepărtat al salonului. Bărbatul cu obraji rotunzi zâmbea.

– Diana, zise el când intră în încăpere.

– Tată, se bâlbâi ea.

Orice bărbat ar fi trebuit să arunce o singură privire la obrajii ei stacojii și la buzele umflate și ar fi știut exact ce făcuse înainte să intre în odaie. Mai puțin bărbatul acesta, din câte se părea. Ducele scoase o foaie groasă de pergament din buzunar și o flutură vesel.

– Nu o să-ți vină să crezi ce am aici, zise el, dănțuind.

Cu brațele împreunate la spate și cu privirea țintă în față, în poziția pe care o adoptase la Iadul și Păcatul, Niall se înfurie tot mai tare. Ducele ar fi trebuit să îl azvârle naibii afară, pe treptele imaculate ale casei din Mayfair, iar asta numai după ce l-ar fi pocnit până ce îi dădea sângele pe nas. Vina îi inundă măruntaiele. Ce nebunie îl posedase oare? Nu o dată, ci de două ori o atinsese pe Diana cu mâinile lui pline de cicatrice. O lady care îi era interzisă nu doar din pricina statutului ei social, ci și din cauza sângelui ei... Era sora Helenei și a lui Ryker.

Ea îl privi pe furiș. La cât de patetică era încercarea ei de a ieși dintr-o situație dificilă, nu ar fi rezistat o zi în Dials. Își veni în fire și își aminti cine era ea și ce făcuse el.

Iar în clipa aceea, se dovedi că Diana avusese dreptate cu mai bine de o săptămână în urmă, când se furișase pe aleea de lângă Iadul și Păcatul pentru a cere protecție. Doar că nu avea neapărat nevoie de protecție împotriva dușmanului pe care și-l închipuise că s-ar ascunde printre umbre, ci mai degrabă din pricina unui tată zăpăcit și, implicit, neglijent. Ducele nu îi putea purta de grijă.

– Nu m-ai întrebat ce am aici, o mustră ducele, fluturându-i hârtia pe la nas.

– Ce anume?

– O invitație.

O invitație? Ca duce, cu siguranță primea nenumărate invitații la evenimentele acelea infernale găzduite de nobilime. „Totuși, într-o săptămână de când ai venit aici, domnișoara și tatăl ei nu au participat la nici unul." Era un detaliu la care se gândise doar în treacăt. Pur și simplu, era recunoscător că nu fusese obligat să participe la evenimentele acelea din înalta societate. Acum era atent la detaliile acestea la care se gândise doar în treacăt.

Diana apucă hârtia cu degete tremurânde.

– O invitație? se căzni ea să întrebe.

Cu coada ochiului, observă că îl privi din nou pe furiș.

– Lord și Lady Milford găzduiesc un bal. O bătu ușor pe mână pe Diana. Ți-am spus că invitațiile vor începe din nou să vină. Și apoi vor urma pretendenți care te vor curta și apoi te vei căsători.

În timp ce el continuă să sporovăiască, Diana citi foaia de pergament.

Deci din cauza asta era solitară. Nu pentru că ar fi fost arogantă sau îngâmfată, ci mai degrabă din lipsă de invitații din partea celor care aveau același statut social ca ea. Iar el, care se mândrea cu faptul că nu simțea nimic, fu săgetat de un junghi în piept la ideea că Diana, domnișoara încântătoare care fredona, cânta și schița pe ploaie, fusese alungată din rândul societății. Erau cu toții niște proști.

În timp ce ducele continuă să pălăvrăgească, Niall clătină din cap dezgustat. Așa erau nobilii. Îngăduitori cu ei înșiși. Nesimțitori. Fără inimă. Nu le erau loiali nici rudelor, nici semenilor lor. Ca un băiat născut pe stradă, care acorda întâietate propriei supraviețuiri, înalta societate făcea același lucru când venea vorba despre reputație și putere, lucruri pe care le prețuia atât de tare. Și totuși, o haimana din St. Giles le jura credință și celor pe care îi considera familia lui. Nobilii nu știau nimic despre familie.

– Întoarce-te la ce făceai, fetițo! Tatăl ei o bătu ușor pe buclele blonde, de parcă ar fi fost o copilă de 9 ani, nu o femeie de 19. Te las să te întorci la brodatul tău.

Brodat? Niall se încruntă. Era acolo de o săptămână și o zi, dar până și el știa că Diana Verney nu se atingea de cadrele acelea de lemn inutile.

– Domnule Marksman, îl salută ducele cu întârziere. Sunt încântat că ai ales să rămâi și să ai grijă de Diana mea.

Niall tăcu ca o stană de piatră. Nu se gândise deloc la fericirea și dorințele ducelui când se luptase ca să își păstreze postul. O făcuse din încăpățânare, pentru că nu era dispus să își recunoască eșecul. „Și pentru că ai disprețuit ideea de a fi înlocuit de Calum."

Alungând adevărul acela nedorit care îi șerpuia prin minte, Niall își încrucișă mâinile în față.

Wilkinson cel corpolent ieși, în sfârșit, din încăpere, lăsându-i pe Niall și Diana... singuri.

Ea citi foaia pe care o ținea în mână de parcă nu o citise deja de trei ori. De parcă nu ar fi știut ce conținea de fapt pergamentul acela

crem scump. O așeză peste unul dintre multele ei caiete din piele cu schițe.

Dacă Niall nu ar fi cercetat-o îndeaproape, ar fi ratat tremurul ușor al degetelor ei lungi și elegante. Dar o studiase cu atenție și detestă semnul acela de slăbiciune. Trăda frica și neliniștea ei. Poate că în urmă cu o săptămână nu ar fi contat ce simțea femeia aceasta. Dar asta fusese înainte să o cunoască. Acum o cunoștea. Și, îi plăcea sau nu, blestemata aia de încruntătură tremurândă conta și pentru el.

– Nu vrei să participi?

Diana nu se prefăcu a nu înțelege. Clătină ușor din cap, își trecu vârfurile degetelor peste măsuța incrustată.

– Știi că tata nu a mai zâmbit de mai bine de un an? întrebă ea melancolică.

Cu brațele în continuare încrucișate la piept, Niall se lăsă cu un umăr pe perete.

– De fiecare dată când îl văd zâmbește larg.

– Este o diferență între a zâmbi și *a zâmbi*, Niall.

O buclă căzu peste fruntea lui încruntată. Nu avea să priceapă niciodată logica unei lady.

Diana veni spre el, parcă plutind. Se opri atât de aproape, încât îi despărțea doar un lat de palmă. Era atât de aproape, încât îi simți mirosul de flori de vară plutind în jurul lui. Oare cu ce aromă se dădea după ureche? Un lord născut cu același statut social ca ea ar fi cunoscut denumirile florilor și, poate, mirosurile lor. Dar, în afară de cerșetorii care încercau să își vândă bobocii ofiliți și aranjamentele florale răspândite prin biroul lui Ryker de când se căsătorise, Niall n-ar fi știut să facă diferența între un trandafir și o buruiană.

Colțurile buzelor ei se curbară și îi apărură gropițe în obraji, dar zâmbetul acela nu îi ajunse până la ochii triști.

– *Acesta* e un zâmbet fals, Niall, zise ea ușor, renunțând apoi la masca aceea. Așa zâmbește tata de când...

De când mama ei încercase să o ucidă pe Helena.

– De aceea nu participi la evenimente simandicoase, cugetă el cu voce tare, în timp ce bucățile de puzzle proverbiale începeau în sfârșit să se potrivească.

De aceea nu avea vizitatori sau petițori și de aceea nu se plimba prin oraș. Diana se izolase.

– Crezi că nobilimea ar putea fi atât de împietrită încât să ierte o femeie care i-a vândut pe copiii nelegitimi ai soțului ei și apoi a încercat să îl omoare pe unul dintre ei?

I se citea o durere atât de adâncă în privire, încât Niall simți cum i se strânge stomacul.

– Nelegiuirile mamei tale nu îți aparțin, spuse el morocănos.

Era un adevăr de pe stradă pe care Diana nu ar fi avut cum să îl știe, dar era un adevăr. Ducesa nemiloasă, care devenise complicea lui Mac Diggory și încercase să ucidă pe cineva, nu semăna câtuși de puțin cu Diana, femeia curajoasă care făcea schițe în ploaie.

Diana se duse spre un șevalet din apropiere.

– Nu, încuviință ea. Dar am același sânge ca ea.

Abia auzi cuvintele acelea șoptite, dar fusese instruit încă din leagăn să simtă mișcările și sunetele subtile ale unei persoane. Uneori, pentru a fura. Alteori, pentru a se năpusti asupra unui inamic care nu bănuia ce îl aștepta. Și o auzise pe Diana.

De-a lungul anilor, Niall fusese paznic. Se luptase pentru frații și surorile lui și pentru cei din banda lui din St. Giles, apoi continuase să se lupte în clubul Iadul și Păcatul. Niciodată în cei 30 sau 31 de ani de viață pe care îi adunase nu încercase să aline pe cineva.

Nici nu se așteptase careva de la el să o facă... Pentru că fuseseră îndeajuns de înțelepți ca să știe că Niall Marksman era incapabil să ofere altceva decât forță brută și putere.

Diana, cu umerii plecați și vocea distantă, era un teritoriu nou pentru el. Necunoscut. Asemănător discuției despre ceai și despre trădare pe care o purtaseră în cea de-a treia zi pe care o petrecuseră acolo, însă la un nivel mai profund, întrucât trecuseră pe teritoriul neexplorat al emoțiilor ei.

Niall își trase de lavaliera țeapănă. Prefera să scoată sabia și să se lupte cu un bărbat decât să treacă prin asta. Dacă fi fost vorba de altcineva, inclusiv de frații și surorile lui, nu s-ar fi sinchisit să încerce.

– Știi că ești singura persoană care nu se teme de mine? recunoscu el, cuvintele lui captându-i treptat atenția. Nu mă refer la frații mei sau la Helena, clarifică el, spintecând văzduhul cu mâna. Ci la angajații mei. La clienții de la club. La străinii de pe stradă.

Indiferent de grad sau de statut, toți se dădeau la o parte din calea lui pe trotuar, iar lui îi plăcea că era așa.

– Nu mi-ai dat nici un motiv să îmi fie teamă de tine, sublinie ea.

Era o nătângă dacă într-adevăr credea așa ceva.

– Aproape că te-am ucis pe alee.

Cât de ușor i-ar fi putut zdrobi traheea atunci! Chiar și cea mai mică presiune aplicată incorect i-ar fi stins lumina efervescentă. Îl trecu un fior rece.

– Asta nu se pune, obiectă ea, alungându-i gândurile chinuitoare. Ai crezut că vreau să îți fac rău.

Colțurile buzelor ei pline zvâcniră, iar lui Niall i se tăie răsuflarea. Iată diferența despre care vorbise Diana! Căldura acea strălucitoare, care îi îndulcea chipul în formă de inimă și îi dansa în ochi precum mâna de stele ce reușeau să străbată prin cerul întunecat al Londrei. La această diferență se referise.

Din ziua în care respirase întâia oară, nu fusese niciodată capabil de o asemenea puritate. Îi amintea, fără să fie nevoie, cât de diferiți erau în toate privințele.

– Bărbatul care m-a crescut... Diggory, începu el, aducând la viață numele acelui monstru.

Același bărbat cu care se învoise mama ei, ducesa. Diana înlemni, iar zâmbetul îi pieri, fiind înlocuit de un întuneric sumbru. Ce ciudat că Niall și Diana fuseseră legați mai întâi de asta, într-un mod cât se poate de neverosimil. Era un criminal. Un ucigaș.

Ca el însuși.

„Ucide-l... sau vei fi ucis, Niall!"

Auzi limpede porunca aceea usturătoare în mintea lui. Încă simțea pumnalul mușcând din veșmintele lui jerpelite. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Nu își permisese să se gândească la zilele cu pricina. Alungase cu grijă și voit astfel de gânduri. Până acum. „Nu îl asculta! A murit." Era mort și în iad, arzând alături de Satana însuși. Se forță să continue:

– Diggory a fost un hoț. Un violator.

Diana păli, dar rămase locului, fără să plângă, fără să leșine, așa cum ar fi făcut cu siguranță orice altă lady dacă i-ar fi vorbit despre astfel de rele.

– Sunt eu la fel ca Diggory? întrebă el.

O parte din sufletul lui fusese pângărit de Mac Diggory. Nu conta cine devenise Niall, ci mai degrabă ce făcuse cândva.

– Bineînțeles că nu, spuse ea cu atâta vehemență, încât inima lui, până atunci amorțită, îi crescu în piept.

– M-a crescut de când eram un bebeluș. De fapt, nici un om născut pe stradă nu fusese vreodată inocent. Veneau pe lume într-o pătură din pietre și pământ și creșteau înconjurați de rău. El continuă: Considerі că legătura mea cu Ryker este searbădă? Nu am același sânge ca el, dar l-am numit fratele meu.

– Bineînțeles că nu, zise ea și încremeni imediat ce rosti.

El îi făcu cu ochiul.

– Nu este același lucru, Niall, adăugă ea încordată.

Niall ridică din umeri.

– Ba este întocmai același lucru, scumpo. Își atinse un bor de pălărie imaginar. La fel ca ideea ta că am fi răspunzători pentru nelegiuirile altui bărbat... sau ale altei femei.

Nu avea de gând să îi spună adevărul: că era întru totul odrasla lui Diggory. Ucisese, furase și aproape că omorâse oameni în bătaie. Cât despre Diana... Sufletul ei pur nu avea nici un semn de răutate, nici o nelegiuire care să-l învinuiască. Iată diferența dintre ei, pe care nici măcar el, un ticălos cu sufletul putrezit și istovit, nu se îndura să o rostească.

Întinse mâna, iar Diana i-o privi bănuitoare.

– Un armistițiu, spuse el morocănos. Unul adevărat, cât timp voi fi aici. Nu vei mai scrie scrisori ca să mă concediezi, iar eu...

Ea își înclină capul. Niall tuși.

– Iar eu nu voi mai fi un ticălos nefericit de fiecare dată când suntem împreună.

Ea râse scurt în timp ce își așeză cu încredere degetele lungi și elegante în palma lui.

– Un armistițiu, spuse ea încet.

El o prinse de mână.

Capitolul 12

Cele două săptămâni trecură ca prin vis.

Adevărul acesta o alină întru câtva pe Diana în timp ce se afla la marginea sălii de bal a marchizului și marchizei de Milford. Căci, dacă acele paisprezece zile trecuseră atât de rapid, atunci la fel

ar fi trebuit să se întâmple și cu o seară petrecută în casa unei amfitrioane importante.

Asta își spusese ca să se liniștească în timp ce camerista o ajutase să se pregătească, apoi în timpul călătoriei interminabile cu trăsura și câtă vreme așteptase, la nesfârșit, să fie primită.

Doar că timpul se scurgea greu.

Diana își înăbuși un oftat și se uită la invitații prezenți.

Amfitrioana plinuță care îndrăznise să sfideze disprețul societății și o invitase pe Diana la balul ei fusese amabilă cu ea. Marchiza și soțul ei devotat o întâmpinaseră cu căldură, de parcă ar fi fost o altă lady, nu fiica unei nebune implicate într-un complot ucigaș.

Nu, nu amfitrionul și amfitrioana erau răspunzători pentru nefericirea Dianei, ci mai degrabă marea de invitați bârfitori. Aceiași oaspeți care se holbaseră la Diana din clipa în care fusese anunțată. Se uitaseră la ea de parcă ar fi fost o ciudățenie care evadase de la circul Piccadilly. Și, de fapt, cam așa era.

Întrucât mama ei era închisă la Bedlam, iar tatăl ei neloial avusese copii nelegitimi, pe care apoi îi pierduse, prin asociere, și Diana putea fi ciudată.

Iar acum era și un paznic fioros postat în colțul sălii de bal, urmărindu-i cu atenție fiecare mișcare, lucru care nu făcea decât să sporească șoaptele care îi însoțeau numele.

Deși stătea pe un scaun cu spătar în formă de scoică, lângă celelalte doamne fără partener, Diana trebuia să admită că era oarecum liniștitor să îl știe pe Niall acolo. O făcea să se simtă mai puțin singură.

Niall stătea cu mâinile la spate și cu chipul cizelat încremenit într-o mască dură, provocându-i pe toți să îndrăznească numai să se apropie de el. Diana îl cercetă nestânjenită cu privirea. Mama ei îi spusese deseori că lorzii din Londra dețineau puterea, dar, văzându-l pe Niall insuflând teamă într-o întreagă sală de bal plină cu nobili ostentativi, nu putea să nu observe că el stăpânea orice încăpere în care intra.

Oaspeții lui Lady Milford îl ocoleau, iar Diana se holba, năucită.

Cu nici trei săptămâni în urmă, simțise aceeași teamă și aceeași panică în prezența lui Niall. Chiar dacă asprimea lui primitivă îi făcuse inima să îi bată mai puternic, simțise un amestec de conștientizare trupească a lui ca bărbat și de groază în egală măsură.

Se uită la dansatorii care executau pașii întortocheați ai unui cadril și continuă să îl cerceteze cu privirea. Cu vreo zece sau doisprezece centimetri mai înalt ca majoritatea oaspeților prezenți, ieșea în evidență în sala de bal aglomerată nu din pricina înălțimii lui sau a lavalierei stacojii legate cu măiestrie la gât, ci datorită aurei lui puternice. Era întruchiparea motivului pentru care fuseseră sculptați bărbații.

Chiar în clipa aceea, un dandy plin de culoare trecu prea aproape de el, iar Niall se încruntă. Tânărul se împletici și o apucă degrabă în direcția opusă, iar Niall se întoarse cu promptitudine la supravegherea sălii de bal.

Nu încăpea îndoială că bărbatul de la marginea încăperii nu era oaspete, ci un paznic în toată regula. Mușchii puternici ai brațelor și umerilor întindeau materialul veșmintelor lui elegant croite ce îl făceau să pară un bărbat pregătit pentru luptă. Din când în când, își ridica buza, o dovadă vizibilă a disprețului față de frivolitatea pe care era obligat să o observe. Nu voia să aibă de-a face cu aristocrația, iar în privința aceasta, Diana simțea că exista o legătură între ei. Nici ea nu își dorea să se afle acolo. Chiar dacă susținuse contrarul, Niall se dovedise a semăna cu Diana mai mult decât ar fi crezut sau i-ar fi plăcut vreodată.

Privirile li se întâlniră. Se uitară unul la celălalt cu îndrăzneală, fără căință, iar Diana simți o căldură în abdomen. Niall își înclină subtil capul, încetând să se uite la ea. Diana își plecă umerii, lăsându-se în scaunul cu spătar în formă de scoică îngrozitor de țeapăn.

Nici un bărbat nu ar fi trebuit să aibă o privire încinsă atât de periculoasă. O licărire ce putea să o aprindă doar prin promisiunea a ceea ce se întâmplase între ei.

Inima începu să îi bată cu sălbăticie când își aduse aminte cum o sărutase. Cum o atinsese. O îmbrățișare care nu fusese dată pe furiș și nu fusese plină de regrete, precum cea din parc, ci una în care o țintuise între brațele lui groase și musculoase. În brațele lui Niall, Diana nu se gândea la viitorul deprimant care o aștepta sau la nefericirea trăită în ultimul an. În schimb, se desfăta cu simplul fapt că era în viață. În timp ce Niall continuă să privească cu atenție sala de bal, Diana îl devora din priviri. „Vreau să cunosc mai multe alături de el." Tânjea să îi simtă palmele bătătorite pe piele. Căci în îmbrățișarea

lui splendidă nu era „Diana cea nebună" sau „o lady smintită", ci mai degrabă o femeie vie și liberă.

O tânără lady se puse între ei, iar Diana icni. Își ridică privirea și rămase uimită. Femeia aceea, pe care o cunoștea oarecum, Lady Penelope Chatham, care fusese implicată într-un scandal în timpul sezonului trecut și care se căsătorise ulterior cu fratele vitreg al Dianei, se holba la ea.

Diana observă zâmbetul răbdător al lui Lady Penelope Chatham și sări în picioare.

– Milady, o salută ea degrabă, făcând automat o reverență adâncă.

Cercetă în zâmbetul acela o urmă de răutate, dar văzu doar căldură în el și în ochii ei albaștri blânzi.

Pielea o ardea acum din pricina atenției care li se acorda. La urma urmei, nu se întâmpla zilnic ca două cumnate înstrăinate să se întâlnească într-o sală de bal aglomerată.

– Să le dăm un subiect despre care să vorbească? sugeră Lady Chatham, mișcând din sprâncene și îi întinse brațul.

Diana o privi cu precauție. Spre deosebire de prietenia pe care o legase cu Helena, Ryker fusese foarte limpede în privința sentimentelor pe care le nutrea pentru fiica legitimă a ducelui de Wilkinson: nu voia să aibă de-a face cu ea. De aceea fusese deopotrivă o smerire și o umilire pentru ea să îl caute și să îi ceară ajutorul. Diana nici măcar nu fusese invitată la nunta lui, două la număr, de fapt. Cu ce i-ar fi putut fi de folos soției lui, ținând cont că era fiica celei care orchestrase dispariția lui Ryker cu ani în urmă?

Lady Chatham nu mai zâmbi.

– Îți înțeleg ezitarea.

Diana se crispă și așteptă ca aceasta să emită tot soiul de acuzații imorale binemeritate împotriva descendenței Verney.

– Nu am fost cea mai loială cumnată.

– Poftim, milady? rosti Diana impulsiv.

– Te rog! zise Lady Chatham de data aceasta, ridicându-și din nou brațul.

Întrucât fusese refuzată și respinsă de familie și de societate, Diana nu avea să fie niciodată una dintre acele doamne care ar fi umilit intenționat pe cineva în mod asemănător. O prinse pe Lady Chatham de braț.

Un zumzet puternic, precum o mie de albine roind, umplu sala de bal.

– Așa cum ți-am spus, îi șopti zburdalnic Lady Chatham, aplecându-se spre ea. Acum au despre ce să vorbească.

În pofida faptului că trebuia să suporte balul organizat de Lord și Lady Milford, Diana reuși să zâmbească.

– Așa e mai bine. Vicontesa îi făcu cu ochiul. Nedumirește-i cu un zâmbet și apoi să vezi cum vor rămâne toți cu gura căscată.

În timp ce se plimbară prin sala de bal, Diana o studie cu atenție pe soția lui Ryker cu coada ochiului. Apropiată de vârsta ei, era surprinzător de sinceră, spre deosebire de masca pe care o purta vicontele cu chip împietrit. Diana se uită prin mulțime și își găsi cu ușurință fratele. Stătea lângă Niall, pe margine. Amândoi păreau la fel de nefericiți să fie forțați să îndure balul lui Lady Milford. Niall însă urmărea fiecare mișcare a Dianei, precum un vânător ce-și păzea prada. Se înfioră, fiindu-i milă de cel care ar fi fost îndeajuns de prost să îl sfideze pe Niall Marksman.

– Nu te lăsa păcălită de încruntarea lui. De fapt, este un om cald și iubitor.

Lady Chatham îi întrerupse gândurile și o făcu să își întoarcă privirea spre ea.

– Milady? chițăi ea.

– Soțul meu, clarifică vicontesa.

Diana se simți ușurată. Preț de o clipă îngrozitoare, crezuse că cealaltă femeie observase că era interesată de Niall. Apoi își dădu seama ce îi spusese vicontesa. Cald și iubitor? Diana ridică din sprâncene. Era convinsă că existaseră soldați nemiloși în armata regelui care fuseseră mai calzi ca Ryker Black.

Vicontesa o bătu ușor peste mână.

– Să nu îi spui că ți-am zis. Își prețuiește reputația de om morocănos.

La fiecare pas pe care îl făceau, stârneau șoapte în urma lor și totuși Lady Chatham nu dădu nici un semn că ar fi auzit sau că i-ar fi păsat de acele bârfe. De la scandalul care zguduise societatea, Diana se crezuse imună la astfel de murmure, dar acum, când se plimba la braț cu soția lui Ryker, care zâmbea și nu era deloc afectată, recunoscu că se mințise singură. În timp ce vicontesa trecea de perechile care le priveau cu gura căscată și se îndrepta spre colțul sălii de bal, Diana

se simțea tot mai inconfortabil. Poate că acolo voia să îi ceară socoteală pentru că îndrăznise să îi ceară o favoare lui Ryker. La urma urmei, ce drept avea Diana să îi ceară ceva?

Imediat ce se opriră, Diana spuse rapid:

– Ai vrut să îmi spui ceva anume, milady? întrebă ea cu o sinceritate pe care guvernanta ei acră reușise să o înăbușe timp de nouăsprezece ani.

Lady Chatham o privi. O licărire de regret îi aprinse ochii albaștri frumoși.

– Ți-aș cere, ținând cont că suntem cumnate, să îmi spui Penelope.

Diana își mușcă buza de jos, așteptându-se să fie o capcană.

Soția lui Ryker se uită fix la ea.

– Am fost nepăsătoare, murmură tânăra vicontesă. Nu am încercat prea mult – chiar deloc – să te caut ca să fim prezentate. În plus, ești sora lui Ryker.

Orchestra încheie dansul scoțian vioi, iar când începu următoarea melodie, Diana încercă să își croiască drum printre gândurile care o năpădiseră.

– De ce m-ai fi căutat? replică ea pe un ton inexpresiv. Privi în jur, să se asigure că nu erau văzute de nimeni. Mama mea a greșit față de Ryker și de Helena și nu m-aș aștepta să devii prietena mea.

Se întâmplaseră prea multe între familiile lor. Chiar dacă Helena iertase, Ryker nu o făcuse, și, prin urmare, Diana și fratele ei cel mai mare nu aveau să cunoască vreodată pacea.

Lady Chatham făcu o grimasă, o prinse pe Diana de mâini și le strânse cu putere.

– Și eu, și Ryker am greșit când te-am înlăturat din familia noastră din pricina... lucrurilor care s-au petrecut din cauza părinților tăi.

Diana protestă ușor și dădu să se tragă din strânsoarea ei.

Lady Chatham însă o ținu bine.

– Nu este locul potrivit să îndreptăm lucrurile, dar ți-aș cere să o luăm de la capăt, în calitate de cumnate.

Diana încuviință.

– Mi-ar plăcea foarte tare, spuse ea încet, iar Lady Chatham zâmbi din nou.

Cumnata ei își drese vocea.

– Eu și Ryker am vrea să ni te alături la un mic dineu.

Un mic dineu?

– Ryker credea că vei...

Lady Penelope închise numaidecât gura și se îmbujoră.

Ce credea Ryker mai exact?

– Aș fi onorată, acceptă Diana cu precauție.

Invitația aceea urmărea și altceva.

Penelope zâmbi.

– Splendid!

Apoi îi oferi din nou brațul.

Diana o luă automat de braț și îi permise să o îndrume prin sala de bal. Vicontesa strâmbă din nas.

– Niște evenimente îngrozitoare, bombăni ea. Înainte, le așteptam cu nerăbdare, mărturisi ea.

– Și eu la fel, îi dezvălui Diana.

Într-adevăr, existase o vreme în care fusese deznădăjduit de romantică și visase la dragoste și la căsătorie, la un final fericit ca în cărți. Deși... se uită din nou la soția lui Ryker. Nu era chiar adevărat. Ryker și soția lui păreau foarte îndrăgostiți, la fel și Helena și soțul ei. Însă ei meritau să fie.

Cele două se priviră, iar Lady Penelope o apăsă cu blândețe pe braț, compătimind-o, iar în clipa aceea, Diana nu se mai simți singură. Fredonând o melodie discordantă ce rivaliza cu dansul scoțian al orchestrei, vicontesa aruncă o privire prin sala de bal.

– Ești bine, da? Cu domnul Marksman?

Diana se împiedică și apoi, îmbujorată, se îndreptă iute.

– Milady? întrebă ea când Lady Penelope schimbă brusc subiectul.

Lady Penelope se uită în jur, îl găsi pe Niall cu privirea și dădu discret din cap în direcția lui. El se încruntă și mai tare.

– Am înțeles că i-ai scris soțului meu și am vrut să mă asigur că nu te simți incomod în prezența domnului Marksman. Așadar, pe lângă încercarea de a face pace între familii, o căutase și din acest motiv.

– Crezi că de aceea i-am scris lui Ryker, milady? întrebă ea cu precauție. Pentru că am vrut să îl înlocuiască pe domnul Marksman întrucât m-aș teme de el?

Domnul Marksman, care exista în locuința și în mintea ei doar ca Niall.

– Nu este așa? insistă Lady Penelope. La cât de directă era, femeia aceasta neșovăielnică ar fi fost singura potrivită pentru Ryker Black.

– Nu este așa, îi răspunse ea, clătinând din cap. Diana se temea de moarte și de faptul că avea să își piardă mințile. Însă nu se temea de nici o persoană, fie aceasta bărbat sau femeie... inclusiv de nemilosul Niall Marksman. Nu mă tem de domnul Marksman.

– Sincer? întrebă Lady Chatham și o privi cu și mai multă apreciere în ochii ei expresivi.

– Sincer, milady, confirmă ea.

Diana aruncă o privire spre Niall și Ryker, care conversau încet. Niall încuviință din cap la ceva ce îi spusese Ryker, apoi îi întâlni privirea. Inima începu să îi bată mai tare.

– Îmi place și mai mult de tine, Lady Diana, îi spuse vicontesa zâmbindu-i larg. O luă de mână și o conduse înainte. Vino, permite-mi să te prezint câtorva dintre puținii nobili prietenoși. Îți promit că sunt doar câțiva.

Diana simți privirea pătrunzătoare a lui Niall ațintită asupra ei în timp ce se lăsa trasă de Lady Penelope.

Niall mijì ochii și se holbă cum Penelope i-o prezentă pe Diana contelui de Maxwell. Individul care, cu zâmbetul lui strengăresc și pielea lui fără cicatrice, își azvârlise monedele la mesele lui de joc, iar acum la ale lui Killoran.

Același individ îi luă mâna și i-o duse la gură, sărutând-o pe interiorul încheieturii.

Niall mârâi.

Nevoia de a-și croi drum printre perechile care țopăiau prostește pe ringul de dans și de a-i smulge lui Maxwell mâna din încheietură îl umplu pe Niall cu o sete de sânge ce izvorâse înainte doar din luptele de stradă.

– Iar furnizorii noștri de spirtoase ne-au jecmănit...

Contele își mâzgăli numele pe blestematul ei carnețel de dansuri, ceea ce însemna că, pentru întâia oară de mai bine de două ore, Diana, care nu avusese nici un partener și stătuse pe scaunele acelea singuratice din spatele încăperii, urma să aibă un partener. Și nu unul oarecare, ci pe Lord Maxwell cel cordial și zâmbitor.

– Numărul membrilor a scăzut...

La naiba cu Penelope Black cea băgăcioasă! Oare de ce o prezenta pe Diana unui lord care bea prea mult, paria și mai mult, deseori cu o târfă sau două în poală?

– Calum a devenit șeful paznicilor la Bârlogul Diavolului...

Niall clipi.

Ryker pufni.

– Văd că ți-am captat atenția.

– Du-te naibii, bombăni el, făcându-l pe Ryker să chicotească gros.

Râdea, îl tachina, era vesel... Ce naiba îi făcuse Penelope Black stăpânului nemilos al lumii interlope?

– Nu ai ascultat un cuvințel din ce am spus, zise Ryker, încrucișându-și nonșalant brațele la piept.

Tensiunea pe care o emana trupul lui era în contradicție cu indiferența pe care o afișa. Poate că Ryker Black era capabil să glumească și să râdă, dar nu era genul care să se lase ignorat.

– Îmi văd de responsabilități, se răsti Niall, iar un servitor care trecu îndeajuns de aproape ca să îl audă bâjbâi cu tava în mână. Lacheul în livrea înghiți în sec și reuși să își îndrepte tava, după care o șterse în direcția opusă.

– Diana, zise Ryker inutil.

Da, Diana. Tânăra lady cu care încheiase un armistițiu, ai cărei obraji se aprinseră, stacojii, când Lord Maxwell îi spusese ceva.

– Dacă nu cumva sunt și alte responsabilități despre care nu știu.

– Vino cu mine, îi porunci Ryker.

Contele o duse pe Diana pe ringul de dans și își puse mâna pe talia ei prea jos. Niall miji ochii. Ticălosul îndrăzneț își trecu vârfurile degetelor chiar pe deasupra feselor ei generoase. Pe mâna unui astfel de gentilom ar fi lăsat-o Penelope și Ryker pe Diana?

– Lucrez, spuse el fierbând de mânie. Nu conta că ea făgăduise să nu se mărite cu nici un gentilom. Conta că, în clipa aceea, avea obrajii roșii ca florile stacojii cu care Penelope umpluse nenorocitul de club, în timp ce filfizonul ăla spilcuit valsa cu ea.

– Calum este aici, îi aminti Ryker.

– Ca invitat, bombăni el. Spre deosebire de Niall, care era angajat ca paznic, strict ca să vegheze asupra bunăstării Dianei.

– Nu este pentru tine, insistă Ryker.

Niall observă tonul de bariton răgușit al lui Ryker. Sentimentul de panică îi licări ușor în ochii duri. Toții aveau demonii lor. Teama lui Ryker de mulțimi era demonul lui. Niall se mai opri o clipă, privind la marea de lorzi și doamne elegante, oamenii aceia pe care îi disprețuise toată viața, și o găsi în cele din urmă pe Diana în centrul lor.

Cu ușurința hoților de buzunar care fuseseră cândva, Niall și Ryker își croiră drum afară din clădire, în grădinile lui Lady Milford.

Odată ajunși afară, Ryker trase adânc aer în piept. Niall își vârî mâna în haină și scoase două țigări de foi și îi dădu una lui Ryker. Uneori, un bărbat avea nevoie de încrederea pe care i-o dădea un fum zdravăn.

Ryker ezită.

– Nu va ști, îl încurajă Niall, aprinzând vârful țigării lui de foi de la făcliile ce străjuiau cărarea cu pietriș.

Nu era un secret că Ryker jurase să se lase de țigări de foi pentru soția lui. Tot ea schimbase decorul din club și rolul prostituatelor, așa că Ryker Black era mai degrabă secundul acum.

– Ba știe totul, bombăni Ryker, deși avea în privire o licărire care lăsa să se înțeleagă că nu avea motiv să fie nervos și morocănos.

Niall chicoti aspru și mai trase un fum din țigara de foi, umplându-și plămânii cu fum. Se așternu o tăcere prietenoasă între ei, în timp ce Ryker își recăpătă controlul asupra senzației de panică ce pusese stăpânire pe el.

Niall scutură scrumul și se uită la stelele ce reușeau să pătrundă prin învelișul gros al cerului nocturn de deasupra Londrei.

„Unde vrei să te duci?" Auzi în minte întrebarea Dianei. Dormise doar sub cerul care se așternea deasupra Londrei. Nu își permisese să se gândească la o viață în afara orașului. În timp ce ea, cu fiecare pictură și fiece cuvânt, vorbea despre altă lume decât cea de acolo.

– A mai fost o încăierare în club, spuse Ryker brusc.

Niall își întoarse capul într-o parte. Îl inundară aceleași sentimente de panică și de furie ce îl cuprindeau ori de câte ori era vorba despre siguranța lor.

– Unul dintre paznicii lui Killoran, continuă Ryker. Ne-a avertizat că, dacă vreunul dintre oamenii noștri îi mai amenință pe ai lor, lucrurile vor lua o întorsătură și mai rea. Știi ceva despre asta?

Deci din cauza asta îl chemase Ryker afară. Ca să-l interogheze. La naiba cu Killoran! Niall simți o căldură mocnită pe gât, apoi înjură și își aruncă țigara de foi pe jos și o zdrobi cu călcâiul.

– Are o soră.

A fost o informație utilă. Proprietarul clubului Bârlogul Diavolului se dovedise mai curajos decât îl crezuse Niall prin faptul că intrase în salonul lor ca să transmită un mesaj și să le devasteze și mai tare clubul. Sau era al naibii de prost. Totuna.

Fratele lui încremeni.

– I-ai amenințat sora?

Niall își ridică bărbia și tăcu, afișând un aer răzvrătit. Nu avea să ceară iertare. Acționase când ar fi trebuit de fapt să o facă ceilalți.

Ryker rosti un șir de înjurături, pierzându-și controlul, lucru ce nu îi stătea în fire.

– La naiba, Niall! Nu amenințăm femei. Nu suntem Diggory și călăii lui.

Spintecă văzduhul cu țigara de foi, rămășița subțire aprinsă licărind în întuneric.

– El amenință tot ce am clădit.

Securitatea lor. Siguranța lor. Pacea lor. Toate acestea ar fi putut dispărea, iar atunci ce s-ar fi ales de ei? Black, cu titlul lui de viconte și pământurile pe care le deținea, ar fi continuat să ducă o viață într-o pace relativă. Niall, Calum, Adair și toți ceilalți care depindeau de ei aveau să fie distruși.

Fratele lui nu spuse nimic vreme îndelungată, apoi rosti:

– Ne-a amenințat clubul. Ne vrea membrii, concluzionă Ryker. Dar nu ne coborâm la nivelul răutății lor. Nu amenințăm femei și copii. Privirea îi deveni glacială și furioasă în timp ce mai trase un fum din țigara de foi. Scoase un cerc de fum. E limpede?

Ca o noapte luminată de lună. Ryker nu avea să accepte să i se discute ordinele în această privință.

De când fusese bătut ca un câine ca să se supună, pe Niall îl irita să fie forțat să asculte. Fusese nevoie de o frăție de bărbați și de femei care trecuseră prin același iad ca să scape de băiatul mârâit care căuta mereu să se ia la bătaie. Acum încă, gândind ca un bărbat, înțelegea necesitatea de a respecta ordine pentru binele grupului. Niall încuviință scurt din cap.

Fratele lui își termină țigara de foi și o zdrobi cu cizma.

– I-au găsit pe atacatorii Penelopei.

Niall tresări și își îndreptă spatele când îl auzi.

Ryker își întoarse privirea, dar nu înainte ca Niall să observe spasmul care îi contorsionă fața. Atacul recent în urma căruia soția lui aproape că fusese ucisă. După ce el fusese încolțit pe străzi, Penelope plătise cu o lamă de cuțit înfiptă într-o parte. În cele din urmă, cei doi indivizi scăpaseră.

– Cine? întrebă el.

Îl țintuise pe unul dintre ei la pământ, sub el, dar reușise să scape de netrebnicul polițist. Sau mai degrabă polițistul fusese cumpărat de liderul bandei.

– Nu erau oamenii lui Killoran, îi explică Ryker. După uciderea lui Diggory, oamenii s-au împărțit. Unii dintre ei l-au contestat pe Killoran ca fiind înlocuitorul lui. Au încercat să îl răzbune pe Diggory.

Niall puse toate lucrurile cap la cap. Când trăiai pe străzi, se ducea mereu o luptă pentru putere când un lider se prăbușea.

– De unde...?

– Killoran mi-a făcut o vizită.

Formulase răspunsul greșit. Îl formulase ca un gentilom, evocând imaginea unor lorzi politicoși, care se întâlneau și sorbeau brandy și țigări rulate. Când Killoran intra în casa lor, Niall se gândea la întuneric și la pericol.

Își strânse pumnii.

Odrasla aia a Satanei intrase în Iadul și Păcatul, iar Niall se aflase în districtul Mayfair, făcând pe însoțitorul Dianei, sărutându-i buzele stacojii, urmând-o prin parcuri, servind ceai și prăjiturele cu ea. Ba, mai rău, îi plăcuse fiecare moment blestemat petrecut în prezența ei. I se puse un nod de rușine în gâtlej și se căzni să rostească ceva:

– Ce a vrut?

– Un armistițiu de sânge. Ryker îl privi drept în ochi. O făgăduială că disputa va continua între cluburi, dar că familiile noastre și angajații noștri vor fi în siguranță.

Niall dădu să spună ceva. Trebuia să fii nebun să ai încredere într-o făgăduială a lui Broderick Killoran.

– Și îl crezi?

Neîncrederea lui răsună puternic în liniștea nopții.

Ryker încuviință brusc din cap.

– Da.

Plin de furie, Niall se îndepărtă cu pași apăsați de privirea aceea dură.

– Și totuși, va continua să stârnească încăierări în clubul nostru, spuse el fierbând de mânie.

Ryker îl potoli cu o privire glacială.

– Killoran a spus că a fost din pricina vizitei tale și că orice alte astfel de vizite vor fi răsplătite cu aceeași monedă.

În spatele acuzației aceleia aproape deloc voalate se ascundea o încărcătură însemnată.

Niall fluieră printre dinți. Îl subestimase pe nătărăul ăla nefericit. Cât se poate de îndrăzneț, Killoran nu doar că intrase în Iadul și Păcatul, dar se folosise de cuvintele și acțiunile lui Niall ca să-l denigreze în fața fraților și a angajaților lui. Neliniștit, mai scoase o țigară de foi și o aprinse de la o făclie din apropiere. Trase adânc și lung din ea, lăsând-o să îi inunde plămânii. Expiră lent.

Prundișul scârțâi sub cizma grea a lui Ryker, semn că se mișcase.

– Te poți consola cu o treabă.

Niall, care încă fremăta de furie și de neliniște, mai trase o dată din țigara lui de foi.

– Te întorci mâine.

Și se înecă apoi cu gura aia de fum. Umerii îi tremurară din pricina izbucnirii bruște, iar ochii i se umplură de lacrimi înțepătoare. Să plece? Bineînțeles, era logic. Atacatorii fuseseră prinși și se ajunsese la o învoială cu Killoran, așa că Diana nu mai avea nevoie să hoinărească prin Londra în tovărășia lui, cel plin de cicatrice. Și totuși, inima îi bătea cu putere, inundată de o panică stranie.

Ryker îl privi ciudat.

– Te simți bine?

– Am inhalat prost, bombăni el când reuși să îngâne un răspuns coerent. Era o minciună. Nu se mai înecase cu o țigară de foi de când trăsese prima dată dintr-una, pe când fusese un orfan de pe stradă. Nu crezi că e riscant să stea fără paznic?

Fratele lui îi numără pe degete detaliile pe care le repetase deja Niall în mintea lui.

– Killoran a jurat că am încheiat un armistițiu. Atacatorii tăi și ai Penelopei au fost prinși, la fel cei care lucrează cu ei.

Bineînțeles, erau suficiente motive să renunțe la postul lui din locuința Dianei Verney.

Atunci de ce simțea un gol ciudat și dureros la gândul că avea să se întoarcă la salonul de jocuri de noroc? Pentru că ea fusese singura persoană care îl tratase ca pe altceva decât un golan nemilos de pe stradă. Până și frații lui îl considerau un ticălos dur și de o ignoranță crasă, care îi păzea și îi proteja, nimic mai mult. Iar asta ar fi trebuit să își dorească și el. Își petrecuse întreaga viață drept un conducător interlop nemilos.

Nu era așa?

– Ești convins? întrebă el morocănos, încercând să își limpezească gândurile.

Ryker ridică din umeri.

– A mai avut loc vreun atac sau a apărut vreun indiciu în sensul acesta de când ai fost însărcinat să o păzești?

Era mai degrabă un interogatoriu metodic din partea cuiva care îl însărcinase pe Niall cu o treabă decât o întrebare plină de îngrijorare din partea unui frate. Niall își încleștă dureros dinții. Nici măcar un suflet nu îi era loial Dianei Verney.

Clătină din cap.

– Atunci, iată răspunsul! Ryker își scoase ceasornicul și verifică ora. Probabil că Penelope mă caută.

Își vârî lănțișorul din metal al ceasornicului înapoi în buzunar, dar zăbovi.

Preț de o secundă, Niall se gândi că poate Ryker avea să îi ceară să o mai păzească o vreme pe Diana. Dar apoi acesta spuse:

– Vom ține un dineu.

Niall își înclină capul când auzi.

– Un dineu?

Ryker Black evita cu orice preț evenimentele găzduite de înalta societate.

– Penelope crede că Diana ar trebui să le fie prezentată unor posibili pețitori, îi explică fratele lui.

Cuvintele acelea rostite cu nonșalanță îl loviră pe Niall ca un pumn în stomac. Black îl fixă cu o privire pătrunzătoare.

– Întrucât tu nu vei mai fi, iar Wilkinson... e distras, va avea de beneficiat de pe urma unui soț.

Îi zvâcni un mușchi în tâmpla dreaptă. De ce naiba îi spunea lui toate astea?

– Așa crede Penelope? Sau tu? întrebă el iute și tăios, înainte să se poată opri. Niall nu voia să știe că, după plecarea lui, avea să fie înlocuit de vreun nenorocit spilcuit.

– Eu. Ryker se mai uită o dată la ceasornic. Îl vârî în buzunar și apoi îl privi în ochi pe Niall. Mulțumesc, spuse el, ursuz ca întotdeauna. Știu că urăști lumea asta la fel de mult ca mine.

Ba chiar mai mult.

– Mulțumesc că ai pătruns oricum în ea și că te-ai asigurat că Diana nu pățește nici un rău.

Îi mulțumise.

O sarcină îndeplinită.

O treabă bine făcută.

Niall se holbă la silueta înaltă a lui Ryker, care se îndepărta de el, multă vreme după plecarea lui terminându-și țigara de foi.

„Mă întorc acasă."

Iar pentru prima dată, îl blestemă pe Ryker pentru că îl forțase să preia această sarcină și îl blestemă din nou pentru că i-o smulsese atât de iute.

Capitolul 13

Seara fusese un succes răsunător din toate punctele de vedere. Tatăl ei zâmbise cu adevărat pentru prima dată după un an. Diana reușise să încheie o prietenie timidă cu cumnata ei, la a cărei nuntă nu fusese invitată, dar care în seara aceea o invitase la o mică serată pe care avea să o găzduiască împreună cu Ryker la sfârșitul sezonului. Era semnul unui nou început alături de familia ei.

Nici măcar înalta societate nu fusese întru totul disprețuitoare. Dansase de mai multe ori. O dată cu Lord Maxwell. Altă dată cu cumnatul lui Lady Penelope, Lord Christian St. Cyr. Bineînțeles, ambele dansuri fuseseră coordonate cu grijă de vicontesă, astfel încât Diana să nu stea toată seara pe margine.

Iar Diana reușise să se concentreze asupra unui singur detaliu: Niall nu îi cercetase dormitorul.

Neputând dormi, stătea cu genunchii ridicați la piept pe bancheta tapițată de lângă fereastra ce dădea înspre străzile londoneze

liniștite. Strălucirea palidă a lunii pline se ițea din când în când de după norii grei și scălda pietrele cubice într-o lumină blândă.

Nici măcar nu o însoțise în camerele ei.

Pentru întâia oară de când fusese numit paznicul ei, Niall nu îi cercetase metodic și detaliat camerele, ca apoi să plece pe furiș și tăcut ca un hoț de buzunare din Londra, urându-i scurt „noapte bună".

De fapt, când se întorseseră de la Lord și Lady Milford, stătuse la distanță în urma lor și apoi dispăruse pe coridoarele ce duceau spre aripa servitorilor, unde se afla și camera lui.

Lăsă cartea pe care o abandonase deja pe banchetă și își plecă bărbia pe genunchi, frecând-o în spate și în față de materialul moale al cămășii de noapte albe. Niall Marksman nu era genul de bărbat care să își neglijeze datoriile. Nu i se potrivea deloc paznicului feroce, care se stabilise pe poziție în sala de bal a lui Lady Milford de parcă ar fi fost conducătorul armatei regelui și își ducea oamenii la luptă.

Nu avea sens.

Doar dacă pleca. Atunci totul căpăta sens. Se opri din mișcările distrase pe care le făcea când se gândi la acea posibilitate ce prinsese rădăcini în mintea ei cu două ore mai devreme, când ajunseseră acasă. Poate că se hotărâse, până la urmă, că voia să fie liber. Poate că...

Un zgomot ușor de pași pe coridor străbătu liniștea matinală. Inima îi stătu în loc, iar groaza trăită când găsise ușile și ferestrele deschise și când se rupseseră osiile se trezi din nou la viață. O groază uitată. O groază la care nici măcar nu se mai gândise de când Niall intrase în casa lor ca să vegheze asupra siguranței ei.

Se mușcă de interiorul obrazului și se întinse rapid în spate, desfăcând în tăcere cerculețul care ținea perdeaua strânsă. Își ținu respirația când perdeaua grea din satin se răsfiră.

„Nu fi toantă! Creezi monștri din umbre, așa cum te-a acuzat tatăl tău."

Cu siguranță, era doar vreun servitor care stingea lumânările înainte să se retragă pentru orele de dimineața devreme.

Podeaua scârțâi, iar ea se mușcă tare de interiorul obrazului. Se ghemui lângă perete, încercând să se contopească cu el. Ciuli urechile pentru a putea auzi ceva. Ceasul cu pendulă ticăia exagerat de tare, accentuând tăcerea grea. Diana se concentră asupra secundelor ce se scurgeau apăsat și, cu fiecare bătaie ce trecea fără ca vreun inamic

să dea perdeaua la o parte și să îi găsească ascunzătoarea, tensiunea se risipea.

„Te porți prostește", își spuse ea în gând. Niall avusese dreptate să se îndoiască. Cine i-ar fi vrut răul? Legătura ei cu Ryker era în cel mai bun caz îndepărtată, iar în cel mai rău caz, inexistentă. Drept urmare, nu putea fi folosită vreodată ca pion ca să îi facă rău lui sau oricui altcuiva. Nici măcar tatăl ei nu o mai vedea. Gândind din nou logic, Diana își înclină capul îndeajuns ca să se uite prin crăpătura din perdea.

Își duse vârfurile degetelor la gură, înăbușindu-și un țipăt.

Strălucirea sinistră a lumânării accentua cămașa albă a unui bărbat. Clipi rar.

Un bărbat înalt.

Un bărbat foarte înalt.

Un bărbat pe care îl cunoștea, cu umeri imposibil de lați și mușchi încordați de boxer.

„Niall?" se întrebă ea în gând.

Nu ar fi avut cum să confunde silueta aceea. Se părea că Niall se dezbrăcase de haina stacojie și rămăsese doar în pantalonii vișinii, cămașa albă și în cizme. Degetele Dianei zvâcniră, simțind nevoia de a apuca o pensulă și de a-l imortaliza așa cum era acum, fără să știe, cu spatele la ea, privind una dintre numeroasele ei picturi. Diana se aplecă în față și, ținându-și răsuflarea, își înclină cu îndrăzneală capul pe după perdea. l se tăie răsuflarea. Era ceva atât de intim în faptul că se afla așa de aproape de un bărbat, de *acest* bărbat fără vestă, lavalieră și haină. Materialul elegant al cămășii de bumbac îi accentua mușchii spatelui.

Ar fi trebuit să îl anunțe că era acolo. Ar fi trebuit să o facă din clipa în care el intrase în încăpere. Și, cu siguranță, nu ar fi trebuit să îl spioneze pe furiș.

Niall se mișcă, iar Diana simți un nod în gât și se ascunse la loc. Închise ochii și se rugă în gând să nu o fi descoperit spionându-l ca o copilă obraznică. Podeaua scârțâi, iar ea se lipi de perete.

Se așternu tăcerea și, ținându-și răsuflarea, Diana se uită pe după marginea perdelei.

Blestemă în gând.

Niall se dusese lângă alt șevalet, dar nu se mișcă din loc. Nu părea dispus să iasă din salon. Diana simți un iz aromatic de fum. Mirosi în tăcere aerul. Curiozitatea o trase înapoi, să mai arunce o privire.

Cu brațele încrucișate la piept, Niall ducea din când în când o țigară de foi la buze și trăgea adânc din ea.

Diana își ridică capul. În copilărie, se ghemuise deseori lângă canapeaua din piele a tatălui ei în timp ce acesta se ocupa de treburile ducale, ținând deseori o pipă mică din lemn, sculptată, între dinți. Până într-o zi în care îi descoperise mama ei. Fumegând de furie, le ținuse o morală usturătoare și Dianei, și soțului ei pentru că îndrăzniseră să facă ceva atât de vulgar, adică să fumeze. Ba, mai mult, în casa lor sacră. Fusese ultima oară când Dianei i se permisese să se plimbe fără să fie urmată îndeaproape de o dădacă și ultima dată când simțise aroma de tutun... Până acum. Oare ce ar fi spus mama ei dacă l-ar fi văzut pe bărbatul acesta născut pe stradă, în salonul ei, care îi păzea fiica și lăsa acum o dâră de scrum de țigară de foi în urma lui în timp ce fuma peste tot? Ținând cont de nelegiuirile de care se făcea ea vinovată, părea potrivit și corect ca până și acest aspect al vieții ducesei să se spulbere.

– Ai de gând să dormi pe banchetă?

Tonul jos de bariton al lui Niall răsună în salon. Diana icni și se aplecă într-o parte. Se prinse degrabă de margine, reușind să nu cadă din ascunzătoarea ei... Din ascunzătoarea ei deloc impresionantă.

Își simți pielea încinsă din pricina umilinței și se uită scurt la încuietoarea ferestrei. Scrută întunericul de afară și oftă – nu puteau fi mai mult de zece metri până jos. Din păcate, era impulsivă și avea tendința de a pălăvrăgi. Dar nu era lașă.

Mai oftă o dată și dădu perdeaua la o parte.

– Ai știut tot timpul că sunt aici?

Își coborî picioarele pe marginea banchetei, iar cămașa de noapte i se așeză încet în jurul gleznelor. „Ticălosul!" Deși nu reușea să își dea seama dacă era mai furioasă pe el pentru că o descoperise sau pe ea însăși pentru că nu reușise să facă nici măcar un lucru atât de simplu și să se ascundă.

Un colț al gurii lui Niall se ridică și îi apăru o gropiță pe obrazul cu cicatrice, făcându-l să pară mai blând, deși era mereu dur și amenințător.

– Este slujba mea să aud și să văd totul, scumpo.

„Scumpo." O spusese pe un ton nonșalant, nepăsător, și totuși Diana avu impresia că o mie de fluturi îi fuseseră eliberați în stomac, iar acum își sărbătoreau libertatea dansând sălbatic.

– Dacă nu auzi când cineva se furișează, sfârșești cu gâtul tăiat și cu un cuțit în burtă.

Încăperea se răci, ca un semn de rău augur, la cuvintele lui dure. Diana tremură. Se ghemui și își strânse mai tare halatul. Oare ce viață dusese? Îi mai privi o dată cicatricele. Medalii de onoare ce îi mutilau chipul. Se întrebă oare cine îl rănise și ura faptul că Niall trăise o asemenea suferință. Se simți rușinată pentru că fusese întru totul absorbită de sine și nu se gândise la necazurile altora.

– Știi ceva despre astea? întrebă ea inutil, fără să vrea să știe vreodată și totuși având nevoie să afle.

El mai trase un fum din țigara de foi și răsuflă lent.

– Știu multe despre astea, spuse el țâfnos, revenind la accentul lui londonez gutural.

Și totuși, prin faptul că îi răspundea vag o ținea la distanță. Oare ca să se protejeze? Sau oare și el, ca toți ceilalți, o credeau prea slabă de înger ca să afle adevărul despre lumea din jurul ei?

Îl privi fumând, vrăjită de nonșalanța lui calmă și nepăsătoare. Curând, el va trebui să plece, iar când ea urma să ajungă la Bedlam, nu avea să mai conteze cine era, ce fusese sau cine avea să fie cândva Niall Marksman. Sau nu ar fi trebuit să conteze. Era doar o altă persoană aflată în trecere, care intra și ieșea din viața ei. Nu foarte diferită de părinții ei sau de peținorii care vizitaseră cândva chiar acea încăpere. Dar, în cele trei săptămâni pe care le petrecuseră împreună, Niall devenise o parte a vieții ei. Singura persoană care îi vorbise simplu și nu o tratase ca pe o fiică de duce ce trebuia răsfățată. Și totuși, era ciudat cât de puține știa despre el.

– Așa te-ai ales cu ele?

El ridică din sprânceană.

– Cu cicatricele tale, zise arătând înspre obrazul lui drept.

El scutură vârful țigării de foi într-o vază din apropiere, de parcă ar fi vorbit în timp ce serveau ceaiul, despre subiecte banale, cum ar fi vremea.

– Uneori.

Răspunsul lui laconic îi dădu de înțeles foarte limpede că își dorea ca Diana să tacă.

Ea se împinse ușor în picioare, dar nu reuși să își miște membrele.

– Ți s-a întâmplat des? insistă ea, dorindu-și ca, înainte de plecarea lui Niall Marksman, să dărâme câteva dintre zidurile pe care le clădise în jurul lui și să înțeleagă cine era. Au încercat să fure de la tine?

O imagine înduioșătoare se contură în mintea ei: Niall, un băiat cu o claie de bucle negre și ochi albaștri temători, luptându-se pentru viața lui, în timp ce cineva încerca să îi fure cele câteva lucrușoare pe care le avea.

Niall înlemni, cu țigara de foi în mână.

– Asta crezi? întrebă el, tonul acela batjocoritor din discuția lor de mai devreme revenind odată cu întrebarea ei îndrăzneață. Că am fost un băiețel sărac, speriat și inocent, care dormeam pe alee, desfigurat de bărbați mai mari și mai duri?

Diana înghiți în sec și își flutură neliniștită mâinile pe lângă gât.

– Eu... da... nu...

Făcu un pas spre ea, iar hotărârea cu care se mișcă o făcu pe Diana să se împleticească dându-se în spate. Se prinse de marginea unei mese din mahon, ca să se țină pe picioare. Forțându-se să nu o ia la fugă, speriată și tăcută, așa cum sigur se aștepta Niall.

– Eu îi înjunghiam pe oameni în timp ce dormeau.

Auzi un bâzâit monoton în urechi. Nu îl credea. Refuza să înghită minciunile pe care i le spunea. Clătină din cap ca să-și limpezească mintea, dar bâzâitul produs de sentimentul de confuzie rămase acolo.

Rânjind dur și trist, Niall continuă să își fumeze țigara de foi, înspăimântător de calm ținând cont de cât de confuză era ea.

– Nu am fost un biet țânc de pe stradă, cum îți închipui tu, Diana. Am ucis la poruncă.

În cuvintele lui răsună un adevăr care o amorți pe dinăuntru, penetrând zidurile. Recunoștea că era un ucigaș, iar postura lui deloc căită, de nezdruncinat dădea de înțeles că nu avea nici o neliniște sufletească din pricina aceasta. Și totuși, dintre toate acele cuvinte înfiorătoare și hidoase pe care i le spusese, doar două îi captară atenția.

„La poruncă."

Își lărgi strânsoarea de marginea mesei și se forță să își desfacă degetele.

– Cine ar cere așa ceva? întrebă ea încet, ducându-se spre el.

Niall o privi cu precauție, așa cum ar privi probabil o stafie în miez de noapte venită să îl bântuie pentru nelegiuirile rostite cu voce tare.

– Despre ce vorbești? spuse el pe un ton gutural atât de gros, încât Diana trebui să se forțeze ca să-l priceapă.

Se opri în fața lui și atinse cu vârful arătătorului cicatricea albă înfiorătoare care începea în colțul nasului și îi străbătea obrazul drept, arcuită în sus. El se înfioră, dar nu se trase din mângâierea ei slabă.

– Ai spus că te-au pus să ucizi.

Era o diferență. Una mică. Și totuși, semnificativă. Oare își dădea seama de asta?

El se crispă, apoi își stinse degrabă țigara de foi de masa incrustată cu trandafiri, aruncând mucul mic într-o parte.

– Ai auzit ce ai vrut.

– Am auzit ce ai spus, îl corectă ea încet, privind cercul mic alb chiar de deasupra sprâncenei lui.

Oare cum ajungea cineva să aibă un semn atât de mic, de precis?

El își încleștă maxilarul, iar Diana își dădu seama că în el se purta o luptă. O luptă ca să o țină la distanță, așa cum, fără îndoială, îi ținuse pe toți ceilalți. Pentru că, indiferent cât de nefericit te-ai fi simțit singur într-o lume solitară, era mult mai periculos, mai sfâșietor să locuiești printre oameni care râneau și te batjocoreau.

În pofida diferenței lor de statut social, Diana și Niall semănau foarte mult când venea vorba de cât contau pentru ceilalți.

– Câți ani aveai? îl îndemnă ea ușor, când văzu că el nu îi spune nimic.

– 7? 8? Nu știu.

Ea își înclină capul.

El chicoti aspru și gol.

– Nici măcar nu știu câți ani am, prințesă. Mama m-a vândut lui Diggory când eram bebeluș.

Diana își lăsă mâna să îi cadă pe lângă corp și o ascunse printre pliurile fustei, ca el să nu vadă că îi tremura ușor. Avea să o considere o slăbiciune și o confirmare a părerilor proaste pe care le avusese despre ea.

– Diggory, repetă ea.

Din nou numele acela. Simți o apăsare grea în piept.

Niall încuviință din cap.

Vorbea despre rău, despre o persoană care vânduse un copil unei brute. Era un lucru rău ce egala nelegiuirile mamei ei. De fapt, era întocmai *aceeași* nelegiuire de care se făcea vinovată mama ei. Doar că ducesa de Wilkinson nu luase nici un ban pentru că i-l dăduse mai întâi pe Ryker și apoi pe Helena acelui monstru. O făcuse doar pentru a-și păstra statutul social.

– M-a învățat cum să folosesc cuțitul. M-a forțat să scap de rivali și de dușmani.

Privirea îi deveni distantă, iar în clipa aceea, era limpede că nu o mai vedea nici pe ea, nici altceva în afară de viziunile din mintea lui. Își dorea cu disperare să poată pătrunde în mintea lui, să îi alunge demonii. Să îi aline durerea.

– Era un băiat, spuse el, pe un ton ciudat de absent. Ryan. Făcu o grimasă plină de amărăciune când își aminti. Un mic hoinar. Se mișca mai rapid decât un șobolan ce aleargă prin gunoaie. Diggory îi observase viteza și a încercat să se folosească de ea ca să îi fure pe cei care mergeau la teatru lângă Drury Lane. L-a luat la el. Nu se pricepea deloc la furat din buzunare, zise el, mai mult pentru sine. Am încercat să îl instruiesc, dar...

„Dar..." Cuvântul acela pluti în aer, la fel de real de parcă l-ar fi rostit.

– Dar, îl îndemnă ea cu blândețe, cuprinzându-i obrazul cu mâna și forțându-l să își întoarcă chipul spre ea.

El clipi, fără să spună nimic. Oare își amintise că era și ea acolo?

– Eu nu mai puteam să fur din buzunare. Mă făcusem prea mare. În schimb, voia să ucid pentru el. Eu nu voiam.

Diana își prinse tare buza de jos cu dinții, imaginându-și-l pe Niall băiat. Probabil fusese un răzvrătit, cu o licărire sfidătoare în ochi și bucle negre căzute pe frunte.

– Ce a făcut? întrebă ea, având nevoie ca Niall să își termine povestea atât pentru el, cât și pentru ea.

– Doi dintre oamenii lui Diggory îl țineau pe unul dintre rivalii lui. Un bărbat forțos și ticălos. Îl chema Boyd. Nici măcar Satanei nu i-ar fi fost de folos.

Vocea îi deveni aspră, iar ea tânji să îl îmbrățișeze și să îl țină aproape. Știa însă că, dacă ar fi făcut-o, legătura dintre ei s-ar fi rupt, iar el și-ar fi încheiat povestirea. Așa că stătu locului, fără să se miște, așteptând ca el să continue. Iar de data aceasta nu îl

îndemnă, ci așteptă, în timp ce ceasul cu pendulă ticăia, marcând clipele ce se scurgeau.

– L-a luat pe Ryan, spuse el în cele din urmă.

„Oh, Cerule mare!"

– I-a pus cuțitul la gât.

„Nu!"

– Mi-a spus să aleg. Fie îl ucideam pe rivalul lui, Boyd..."

Înghiți în sec atât de tare, încât mărul lui Adam îi zvâcni puternic. Fie îl ucidea el pe Ryan.

Diana se înfioră, simțind cum carnea i se răcește dinspre interior. „Nu, nu, nu!" își spuse în mintea ei, tăcut, inutil. Sperând la un alt sfârșit decât cel pe care îl bănuia deja. „Te rog, să nu o spună. Te rog..."

– Nu am putut s-o fac. Mi-a promis că data viitoare o să mă înec cu sângele meu, așa cum se îneca Ryan cu al lui.

Diana înghiți în sec, simțind fierea cum o arde în gâtlej.

– A fost ultima oară când am ezitat, adăugă el încet. După aceea, m-a pus să îmi însemn omorurile în cocioaba aia căreia îi ziceam casă. De fiecare dată când luam o viață, mă punea să scobesc în perete cu cerneală neagră. Își atinse absent pieptul, privind în depărtare. Ucide sau vei fi ucis, zise el, încet și distant, trăind amintiri pe care doar el le putea vedea.

Când simți că i se puse un nod în stomac, Diana respiră adânc, ca să nu verse. În clipa aceea, se dovedi a fi ca mama ei, căci, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ar fi avut un cuțit la ea și Mac Diggory ar mai fi trăit, i l-ar fi înfipt bucuroasă în inimă pentru ce le făcuse lui Niall și acelui băiat, Ryan.

Ochii i se inundară de lacrimi și clipi des, ca să le alunge. El le-ar fi considerat doar un semn în plus al fragilității ei.

– Erai un copil, spuse ea încet, când avu îndeajuns de multă încredere în sine că poate rosti ceva. Indiferent că aveai 8, 9 sau 10 ani. Ai fost forțat să faci... Pentru numele lui Dumnezeu, era o lașă, căci nu reușea să rostească acele cuvinte! Și totuși, nu ar fi fost drept față de el. Ai fost forțat să ucizi, Niall, reuși ea să îngâne în cele din urmă. „Cum pot fi atât de calmă, când mi se frânge inima în bucăți?" Ai făcut acele lucruri pentru că ai fost forțat, repetă ea. Nu ai în sânge cruzimea aceea.

Spre deosebire de ea, care era legată pe vecie de răul ce îi curgea prin vene.

Nu mai spusese asta nimănui. După ce Ryker îl doborâse pe călăul lui Diggory și îl eliberase, Niall fugise de fosta lui viață fără să mai privească vreodată în urmă. Iar asta însemnase și să nu împărtășească niciodată secretele acelea întunecate și rele care îi câștigaseră de timpuriu un loc în iad.

Până acum.

Până la această femeie. O mână de femeie fragilă, care nu ar fi rezistat nici măcar o zi în Dials și care credea cu inocență că o perdea mai grea ar fi fost îndeajuns să îi ascundă prezența de cineva care se pricepea așa de bine la furișat, ca el.

Și totuși, chiar dacă rostise acele vorbe întunecate, Diana era lângă el oricum. Singurele semne că fusese tulburată erau tremurul ușor al mâinilor și freamătul vag al buzei de jos. O privi în ochii ei albaștri expresivi și căută un semn de dezgust, dar văzu doar tristețe, regret și – se trase înapoi, mutându-și privirea de la ea – milă.

– Nu vreau să-ți fie milă de mine, se răsti el, pregătit de ceartă, având nevoie de ceartă.

Oare de ce îi împărtășise acele lucruri? De ce acum, deși reușise să țină bine ferecate orice gânduri despre Diggory și faptele negre pe care le săvârșise pentru el?

Ea clătină din cap, iar părul ei blond împletit fără cusur îi căzu pe umăr.

– Nu mi-e milă de tine, șopti ea.

Buza de jos plină îi tremură.

– Te pricepi la fel de prost la mințit ca la furișat, Diana Verney, bombăni el.

Ea se apropie de el atât de mult, încât îi simți aroma florală ce îi săruta pielea plutind în jurul lui. Își umplu plămânii cu izul acela purificator de inocență. Inocență într-o lume plină de întuneric.

– Ești dispus să îți asumi vina pentru lucruri pe care ți le-au făcut alții pe când erai copil, spuse ea încet.

– Te înșeli.

Diana nu dădu nici un semn că ar fi auzit avertismentul periculos din afirmația lui.

– Oare? ripostă ea, dispusă să îl înfrunte, mai îndrăzneață decât cei mai mulți bărbați din St. Giles. Când ai ucis ultima oară pe cineva?

Își petrecuse toată viața crezând că doamnele elegante precum Diana erau slabe și le lua cu leșin, că erau niște imitații patetice de oameni. Și totuși, Diana nu se pierdu cu firea, nici nu o luă la sănătoasa, îngrozită de dezvăluirile lui. Respectul acela reticent pe care i-l purtase în aceste trei săptămâni era înlocuit acum de o apreciere mai profundă, mai trainică pentru puterea și curajul ei.

Niall își întoarse privirea.

– M-a prins când am ținut o parte din prada dintr-un jaf. M-a înjunghiat.

Se frecă în locul în care lama aceea feroce îi străpunsese carnea.

Diana își înăbuși un icnet ducând mâna la gură.

Îl inundă groaza trăită în ziua aceea de demult. Țipetele lui în timp ce lama îi străpunsese pielea. Suferința cumplită. Îi apărură broboane de sudoare pe frunte și închise scurt ochii, alungând amintirile.

– Fratele tău m-a salvat, reuși el să îngâne, deși i se contractase gâtlejul. Ca să cunoască profunzimea legăturii dintre el și cel care avea același sânge ca ea. Răsuflă sacadat și deschise ochii. După aceea? Niall ridică din umeri. Am plecat din cocioaba aia și am jurat să nu mai ucid niciodată și să nu mă mai întorc vreodată în locul acela.

Și nu o mai făcuse.

Picăturile argintii din ochii ei licăriră de tristețe. Ea îl prinse de mâini.

– Și *de aceea* nu ești un monstru, așa cum te consideri.

Niall observă cât de diferiți erau. Era captivat de atingerea aceea. Pielea Dianei era albă ca un crin, moale ca satinul și cu manichiura îngrijită, iar a lui era plină de cicatrice, de semne, iar unghiile îi erau crestate. Nu avea dreptul să o atingă în vreun fel cu mâinile lui pătate pentru totdeauna cu sângele celor pe care îi ucisese.

Și totuși, ea nu părea să se teamă, ceea ce îl neliniști. Fusese mai ușor, mai sigur să o considere o domnișoară răsfățată, care se temea de lumea din jurul ei. Dar descoperise, întrucât nu șovăise când îi spusese cele mai întunecate povești din trecutul lui, că era mai puternică decât cei mai mulți bărbați pe care îi cunoștea.

– Ți-ai închipuit că sunt altfel decât în realitate, se răsti el, smucindu-se din strânsoarea ei. Poate că nu am mai ucis pe nimeni, dar am bătut oameni. I-am amenințat.

Făcuse și alte lucruri îngrozitoare pe care nici măcar el nu i le putea spune. Pentru că știa că i-ar fi zdrobit inocența și mai mult decât o făcuse vorbindu-i despre secretele lui macabre.

Ea se legănă pe călcâiele goale.

– Da, ei bine, mă aștept ca oamenii cu pricina să o fi meritat, fără îndoială.

Iată! Câteva cuvinte pline de încredere dovediră din nou că nu îi era teamă, dar și bunătatea înnăscută din sufletul ei.

– Ce fel de femeie ești tu, Diana Verney? se întrebă el cu voce tare.

– Una practică, răspunse ea automat. Una îndeajuns de înțeleaptă ca să își dea seama că ai făcut ce a trebuit să faci ca să supraviețuiești, Niall.

Îi atinse cu vârful degetului cicatricea de deasupra sprâncenei, cea pe care i-o lăsaseră țigările de foi ale lui Diggory, iar el se împotrivi dorinței aprinse de a se apleca să adâncească mângâierea aceea moale ca untul.

– Și una care se bucură că ești viu datorită acestui lucru, murmură ea încet.

El tresări. Nu se îndoise niciodată de loialitatea fraților lui, dar nimeni, nici măcar femeia care îi dăduse viață, nu mulțumise Cerului pentru existența lui. Avea un scop: să îi țină pe oameni în siguranță și să creeze locuri de muncă pentru bastarzii de pe stradă. În afară de scopul pe care îl avea ca șef al paznicilor, ce nevoie avea cineva de el? Se simți incomod din pricina sincerității brute a Dianei și a voioșiei neobișnuite pe care i-o stârnea mărturisirea ei în piept, așa că își trase mâna dintr-a ei. Se duse cu pași apăsați spre picturile ei, oprindu-se lângă una foarte cunoscută.

Chiar și în acuarele, reușise să surprindă clădirile în paragină și straturile de murdărie și de noroi ce acopereau dalele de piatră inegale din St. Giles. Nu orice parte din St. Giles. Se uită îndeaproape.

– E din ziua în care eu și Helena... am vizitat clubul, se bâlbâi ea.

Ziua în care Helena îl împușcase pe Diggory, iar Diana Verney dăduse buzna în Iadul și Păcatul în brațele lui, căutând ajutor.

Trecu la următorul tablou. Scena era dintr-un alt capăt al Londrei. Vegetația abundentă din Hyde Park creionată pe fundalul unei furtuni turbulente, în timp ce ploaia cădea cu putere peste două siluete: o femeie zveltă, îmbrăcată într-o pelerină... și el. Aruncă o privire peste umăr și o găsi pe Diana, cu obrajii ca focul, chiar și în încăperea întunecată.

Niall își întoarse privirea.

Își aminti ceva ce îi spusese în timpul acelei furtuni.

– Toate sunt locuri în care ai fost, spuse el încet, punând cap la cap mulțimea picturilor ei.

Diana își drese vocea, iar el mai degrabă o simți decât o auzi apropiindu-se, zăbovind lângă umărul lui.

– Nu prea multe, recunoscu ea, confirmându-i bănuiala. Se răsuci, iar fustele albe se rotiră odată cu ea, și apucă un caiet. Dar sper să o fac, adăugă ea.

Îi întinse micul caiet din piele ca o ofrandă.

Niall ezită. Nu era genul de om care să urmărească ori să vrea să pătrundă în gândurile, speranțele și visurile altcuiva.

Diana îi împinse caietul de schițe deschis, hotărând în locul lui.

– Vreau să merg aici, spuse ea cu entuziasm în vocea lirică.

Își înfipse degetul în pagina cu pricina, distrăgându-i atenția de la obrajii ei viu colorați și făcându-l să se concentreze asupra desenului. Privi fascinat albastrul adânc al apelor. Din apele ca safirul se înalță un munte crestat, acoperit de arbuști și tufișuri verzi.

– E St. George's, îi explică ea cu o nerăbdare molipsitoare.

El privi pagina în timp ce Diana vorbea.

– I se spune Noua Londră.

Niall pufni sec și ironic și își mută scurt privirea de la ea la schiță.

– Pagina aia nu are nimic din Londra.

– Ei bine, dalele de piatră provin din Țara Galilor, explică ea, arătând spre drumul gri pavat de pe strada cu pricina, dar, altminteri, sunt de acord.

Iar când vorbi din nou, o făcu precum o femeie care părea să fi uitat de prezența lui Niall.

La naiba, el ura locul acela îndepărtat la care ea visa și după care tânjea atât de intens!

– S-a format din vulcani – își trecu degetele peste apa pe care o pictase cu atâta măiestrie – și se spune că nisipul din St. George's este roz și se simte moale ca satinul sub picioarele desculțe.

Până și lui, unul dintre ucigașii blazați din Londra, îi era greu să nu fie atras de tărâmurile acelea fantastice pe care le picta Diana. Vocea ei căpătă un ton îndepărtat, distant.

– Și apa se zice că e albastră precum cerul. Își ciuguli vârful degetului, studiindu-și lucrarea, după care rupse lent, cu meticulozitate, pagina din caiet. Încercările mele par să fie prea întunecate și, ori de câte ori aș lua-o de la capăt, pur și simplu nu îmi iese cum trebuie. Până ce nu o văd...

El pufni. Singura insulă pe care o cunoscuse el vreodată era Anglia reginei, iar apele erau la fel de negre precum străzile lor.

– Cine spune asta?

Ea ridică brusc privirea și se ciocni de capul lui plecat. El mârâi, ignorându-i scuzele. Ea dădu să spună ceva de câteva ori.

– Cine spune ce anume? rosti ea impulsiv.

El făcu semn cu bărbia spre schița pe care o ținea în mână.

– Despre apele și nisipurile lor sofisticate.

Ea se îmbujoră ușor.

– Păi...

El mijì ochii, întrucât dusese o viață îndeajuns de extenuantă ca să își dea seama când o domnișoară ocolea adevărul. Avea și ea secretele ei. Toți aveau. Dar, la naiba, pe ale ei le detesta!

– Verișorii Helenei prin alianță, spuse ea în cele din urmă, reticentă. Provin dintr-o familie de călători pe mare. Fratele vicontesei Redbrooke este negustor și ne-a povestit despre St. George's.

Niall, care nu dădea doi bani pe nimeni și pe nimic, se trezi că era gelos pe acest individ necunoscut care îi povestise Dianei despre locuri în care el nu fusese niciodată și nici nu avea să ajungă vreodată.

În timp ce neliniștea sufletească punea stăpânire pe el, ea lăsă pagina din mână și rosti cu nonșalanță:

– Din pricina oceanului vast și a cedrilor numeroși, mulți oameni care au locuit acolo au devenit corsari și... Șopti apoi pe un ton confidențial: Pirați. O buclă îi ieși din coada împletită larg și îi căzu peste ochi.

El zâmbi melancolic, iar ea își dădu șuvița blondă după ureche. Vorbea despre pirați de parcă ar fi fost personaje romantice, care

ar fi trebuit să fie imortalizate în paginile unei cărți, nu niște ticăloși însetați de sânge, care prădau și jefuiau. Cât de diferit priveau lumea!

– Piraților ți se par romantici?

Un astfel de detaliu l-ar fi făcut să o disprețuiască cu trei săptămâni în urmă. Acum era doar un lucru pe care îl îndrăgea la domnișoara aceasta inocentă care îl fascinase.

– Nu, spuse ea încet, pe neașteptate. Dar este distractiv să îți închipui uneori o lume plină de entuziasm, în care bărbații și femeile navighează pe mări și se aventurează în ape diferite de ale noastre.

„Ale noastre." Când vorbea așa, între ei se crea o legătură intimă, de parcă ar fi trăit în aceeași lume. O iluzie. Nimic mai mult. Diana se îndepărtă de el și luă cu ea urma aceea fragilă de căldură.

Niall îi privi fiecare mișcare prudentă în timp ce se îndepărtă, oprindu-se în cele din urmă în fața picturii cu scena din St. Giles.

– Pleci.

Nu era o întrebare.

– I-au prins pe cei care au încercat să o ucidă pe Penelope, spuse el morocănos, oferindu-i mai multe informații decât i-ar fi dat altcuiva.

Ea privi în spate.

– Într-adevăr? întrebă ea prudentă.

Aștepta ceva de la el. Își dădea seama de asta după licărirea din ochii ei ca de cobalt, dar nu se pricepuse niciodată să descifreze emoții sau sentimente, așa că doar încuviință brusc din cap.

– Înțeleg.

Ce înțelegea mai exact? Poate că era din pricina orei timpurii și a șocului suferit în urma dezvăluirilor pe care i le făcuse Ryker mai devreme, dar Niall nu reușea să priceapă nimic. Diana înaintă din nou cu mâna întinsă.

El o privi preț de o clipă, după care i-o cuprinse cu mâna lui plină de cicatrice.

– Mulțumesc, spuse ea încet. Mulțumesc că ai rămas, deși nu ți-ai dorit niciodată să fii aici. Chiar și atunci când nu ai crezut că ar exista vreo amenințare. Diana își trase mâna, iar el suferi că îi pierdu atingerea. La revedere, Niall.

Iată! „La revedere." Două cuvinte care vorbeau despre final, semn că timpul lui acolo se sfârșise.

Ea apucă schița cu St. George's și i-o înmână.

– Îți aparține, zise ea încet. Un dar.

Lui i se păru că ochii îi licăreau de tristețe. Ori să fi fost doar speranța lui egoistă?

– Ca să-ți amintești de mine.

De parcă ar fi putut să o uite vreodată. Tulburat de acest gând, se uită la darul pe care îl primise.

Auzi zgomotul ușor al pașilor ei în timp ce se îndepărta, iar o senzație de panică îi umplu pieptul. Avea să fie ultima oară când o vedea. De atunci înainte, drumurile lor nu ar fi avut de ce să se mai întâlnească, iar viețile lor nu ar fi avut de ce să se mai intersecteze.

Niall se duse după ea cu pași mari.

Diana se opri și privi în urmă.

– Te conduc în camerele tale, spuse el morocănos. Pentru ultima oară.

Ea îi zâmbi din nou vag.

– Nu mai am nevoie de ajutor ca să merg în camerele mele, Niall. Am făcut asta singură cu mult timp înainte să vii și voi continua să o fac după ce vei pleca.

Și apoi plecă.

Capitolul 14

Diana înaintă în tăcere pe coridoarele întunecoase. Răsufla repede, sacadat și se căzni să nu se lase copleșită de torentul de emoții ce amenința să o tragă la fund. Ura durerea pe care o trăise Niall. Ura faptul că urma să plece în dimineața aceea și că nu avea să îl mai vadă vreodată. Cuvintele pe care i le spusese Niall prinseseră rădăcină în mintea ei și aveau să rămână acolo pe vecie, mult timp după plecarea lui.

Durerea îi spintecă inima. Departe de privirea lui intensă, atotștiutoare, cedă în fața atacului violent de tristețe, furie și regret față de toate lucrurile pe care le trăise. Și ceva mai rău care îi tăia răsuflarea și îi umplea fiecare ungher al ființei ei: ura. Ură față de cei care îi făcuseră atâta rău lui Niall. Iar ura aceea veni însoțită de resentimente pline de amărăciune față de membrii înaltei societăți cărora

nu le păsase de necazul unui băiețel de pe stradă... Și față de ea însăși pentru că se făcea vinovată de aceeași acuzație.

În timp ce înainta, privi la casa de la oraș, un cămin pe care îl luase de-a gata. Acum îl privea așa cum cu siguranță o făcuse Niall, observând cadrele aurii complicate. Cutia franțuzească din malahit, doar o completare pe o masă lăturalnică aurită vopsită... Ambele obiecte, dovezi extravagante de avuție și privilegiu. I se făcu rușine.

Diana primise mereu doar cele mai bune lucruri. Dusese o viață extravagantă și opulentă ca scumpa fiică a ducelui de Wilkinson, lipsită de temeri și de foamete. Fără să cunoască vreodată răul ce sălășluia în sufletul unei persoane. Întru totul izolată de întunericul pe care Niall fusese forțat să îl îndure. La vârsta la care ea luase ore de pictură și învățase mișcările line ale unei reverențe, mâna lui Niall fusese străpunsă de un cuțit. Își făurise o existență din nimic și crease un imperiu care sprijinea bărbați, femei și copii. Triumfase în adversitate și ieșise din el un bărbat puternic, cu convingeri și curajos. O cuprinse un sentiment de admirație față de tot ce făcuse și față de cine era el.

Iar ea?

Încetini pasul, oprindu-se în dreptul unei oglinzi italienești în stil rococo. Sticla netedă oglindi ochii triști și plini de regrete ai unei femei care își permisese să fie modelată într-o domnișoară zăpăcită și prostuță.

„Scopul tău este să fii supusă și ascultătoare."

Predica severă pe care i-o ținuse mama ei de nenumărate ori răsună în cotloanele din mintea ei. Zâmbind larg, Diana scoase limba. Un gest copilăros, ca o mică luptă împotriva tuturor lecțiilor sociale.

Poate că avea același sânge ca mama ei și că se îndrepta la rândul ei spre nebunie, dar, pe drum, nu avea să își vândă sufletul pentru rang și privilegiu. Se simți de parcă cineva i-ar fi dat jos o capă de pe umeri, de parcă ar fi fost eliberată, deși în alte privințe avea să rămână captivă. Iar în acea noapte întunecoasă, găsi întru câtva mângâiere în acest lucru. Se forță să își mute privirea de la oglindă și își reluă drumul lung spre camerele ei.

Odată intrată, închise ușa în urma ei. Apoi, în sanctuarul camerei, își încrucișă mâinile la piept și se sprijini pe ușa grea. Aerul rece al nopții care îi mângâie chipul îi aduse o liniște mângâietoare.

Aerul nopții?

Se opri, coborându-și lent brațele pe lângă corp. Privi rapid înspre fereastra deschisă din cealaltă parte a încăperii. O briză ușoară flutura draperiile cu model floral, făcând materialul să danseze zgomotos.

Își umezi buzele. Era o prostie să reacționeze așa la o fereastră deschisă. Existau nenumărate motive pentru care putea fi deschisă.

Dar existau și nenumărate motive pentru care nu ar fi trebuit să fie...

Simți fiori de neliniște pe șira spinării și se îndepărtă încet de lângă ușă. Podeaua scârțâi, ca un semn de rău augur în tăcere.

– Meredith? strigă ea, bâlbâindu-se, cu voce tremurătoare.

– Milady?

Diana țipă și se întoarse spre camera de garderobă.

Servitoarea ieși iute.

– Iertați-mă, milady, spuse ea, cu vocea grea de somn.

Fata puse mâna la gură și căscă.

Diana se relaxă și își duse o mână la inima care îi bătea nebunește.

– Nu. Asta e tot. Eu doar... „Îmi imaginam monștri în umbre." Făcu o grimasă. Asta e tot. Nu mai am nevoie de tine, spuse ea, îmbujorându-se jenată.

Ce prostie!

Meredith se duse degrabă spre ușile de sticlă care ajungeau până la podea.

– E în regulă, îi strigă Diana, oprind-o. Lasă-le așa! Ești liberă restul nopții, zise ea.

– Sunteți convinsă, milady?

Fata ezită, dar când Diana încuviință din cap, făcu o reverență și plecă, închizând ușor ușa în urma ei.

Imediat ce fata plecă, Diana răsuflă încet printre buzele apropiate.

– Nu fi nătângă, șopti ea.

Se dovedea a fi o domnișoară lașă, așa cum fusese acuzată de prea mulți, imaginându-și monștri în umbre. Atacatorii lui Lady Penelope fuseseră prinși. Diana se duse cu pași apăsați spre fereastră și se întinse.

Apoi se opri. Privi în grădina îngrădită de ziduri din spatele casei lor de la oraș. Luna plină intra și ieșea dintre norii grei, aruncând din când în când grădina năpădită de buruieni într-un întuneric desăvârșit. Cămașa ei de noapte din bumbac foșni ușor când se prăbuși

în genunchi și își puse brațele pe pervaz. Își puse bărbia peste mâinile împreunate și se holbă în jos.

Oare de câte ori nu stătuse în copilărie în același loc? Cu ochii închiși, îngenunchea pe marginea ferestrei și încerca să numească florile după parfumurile ce pluteau până în camera ei. Mama ei se mândrise nespus de mult cu grădinile acelea, le îngrijise cu o dragoste părintească. Diana privi tristă la tufișul de trandafiri roz acum neîngrijit și la gardurile vii ce ar fi trebuit tunse de mult. Mama Dianei nu iubise nicicând așa... Nu pe ea. Pe nimeni, de fapt. Ducesa se dovedise a fi incapabilă să simtă acea emoție blândă. În schimb, îi umpluse Dianei copilăria cu ordine, porunci și lecții despre bună-cuviință. Nu dăduse niciodată dovadă de afecțiune sau căldură, sau mândrie. Până când își făcuse ieșirea în societate, iar mama ei văzuse în ea un premiu pe care să îl mărite care să sporească rangul și averile familiei.

Fu cuprinsă de amărăciune și închise fereastra, trântind-o cu un zgomot puternic. Se ridică în picioare, se răsuci și icni.

O siluetă cheală, mătăhăloasă rânji încet. O lovi un miros de usturoi și bere.

Țipă, dar el îi puse palma la gură, înăbușind sunetul. Groaza îi cuprinse mintea și îi străbătu trupul. Țipă în palma aspră și goală a străinului brutal, dar sunetele erau înăbușite și îngropate în mâna lui.

– Nu mi-ai ușurat deloc treaba, cățea nenorocită! îi șopti el la ureche.

Și mai îngrozită, se încovoie și se zvârcoli în strânsoarea lui aspră. Bărbatul îi întoarse brațul la spate, iar ei îi dădură lacrimile. Își smuci capul înainte și înapoi, uitându-se cu disperare spre ușă. „Niall..."

– Fără din astea, o certă el, trăgând-o încă o dată de braț, iar lacrimile îi șiroiră pe obraji. Șefu' nu-i deloc mulțumit de cât de greu a fost. Vrea s-o facă singur. Își linse buzele. Dar n-a zis că n-aș putea să mă bucur de tine mai întâi, prințesă.

Măruntaiele i se răsuciră de repulsie și se zbătu din nou. Îi sfâșie palma cu dinții și icni când gustul metalic al sângelui îi inundă gura.

El mârâi.

– O să-ți dorești să n-o fi făcut!

Șuieratul metalului răsună în încăpere, amestecându-se cu gâfâielile ei aspre, înăbușite. Un geamăt jalnic i se desprinse de pe buze, pierzându-se în mâna lui grea. Bruta știrbă își trase brațul în spate.

„Cerule mare!"

Se trase înapoi, ghemuindu-se. El o lovi în tâmplă. Văzu o explozie de stele, iar pământul se afundă și se clătină sub picioarele ei. Totul era în ceață, iar Diana se căzni să își vină în fire, dându-și vag seama că o târa înspre ușa de legătură din camerele ei. Frica îi creștea la fiecare pas. În clipa în care avea să o scoată din camerele ei, din casa ei, era ca și moartă.

O usturară ochii, plini de lacrimi inutile care îi încețoșau vederea. „Nu vreau să mor așa!" Își adună puterile pentru a se elibera, înfigându-și tare picioarele în covorul Aubusson subțire.

Bruta mătăhăloasă înjură în barbă și se răsuci rapid. Apoi, preț de o clipă miraculoasă, își luă mâna de la gura ei. Diana trase aer în piept, panicată, pregătindu-se să țipe ca să trezească toată casa. Țipătul acela sfârși însă prin a fi un șuierat tremurat când el o prinse de gât și o lovi de perete. Un junghi de durere îi străbătu șira spinării.

–Am zis să-ți ții gura, cățea! Își apropie fața de a ei. Nu am fost clar?

Diana se chinui să respire, sufocându-se și pierzându-și răsuflarea. Strânsoarea lui neiertătoare era menită să o pedepsească și să o ucidă. O ardeau plămânii în timp ce trăgea de antebrațele lui încordate.

Privirea îi rătăcea frenetic și observă o vază Wedgwood liliachie în apropiere. Lovi masa cu picioarele. Vaza de porțelan explodă în liniștea nopții.

Iar în timp ce atacatorul ei își slăbi strânsoarea de la gâtul ei și începu să o târască din nou prin încăpere, Diana se rugă.

Niall rămase printre picturile Dianei multă vreme după plecarea ei.

Da, așa cum subliniase Ryker mai devreme, trebuia să fie eliberat de însărcinarea primită. Atacatorii Penelopei fuseseră prinși, iar el era liber să se întoarcă.

–Vino-ți naibii în fire! bombăni el, scoțând încă o țigară de foi din haină.

Se duse spre un sfeșnic cu lumânări, aprinse țigara și trase un fum zdravăn. Era obosit. Nu exista nici o altă explicație pentru melancolia nenorocită pe care o simțea.

Trebuia să se fi dus de mult la culcare. Dar Niall nu fusese niciodată genul de bărbat care să își dorească, să aibă nevoie ori să tânjească după somn. Când închizi ochii și lași garda jos, dușmanii se furișează și îți recompensează pacea aceea furată cu un cuțit în stomac... și o tăcere veșnică.

Peste câteva ore, lucrurile lui aveau să fie împachetate și urma să plece călare din zona rafinată a districtului Mayfair din Londra spre zona cu infractori în care sălășluiau păcătoșii până la moarte. Doar că, în timp ce ieșea din salonul Dianei, așa cum ajunsese să îl considere, Niall mai aruncă o privire în spate, la tabloul acela sinistru al străzii din St. Giles.

„Mă întorc acasă."

Însă, în timp ce rătăcea pe coridoarele tăcute, își dădu seama că nu deprinderile și obiceiurile lui de demult îl ținuseră treaz, ci mai degrabă ea. Diana Verney.

Cu țigara de foi în mână, Niall străbătu cu pași apăsați coridoarele ducelui de Wilkinson, la fel de metodic ca atunci când verifica clubul Iadul și Păcatul. Doar că nu descoperi nici un desfrâu la beție sau vreun râs tunător. Ci mai degrabă o liniște ușoară, plină de pace, cum Niall nu știuse până atunci că putea exista.

Și nu avea să îi fie dor de nimic. De nici un singur lucru.

„Mincinosul dracului!"

La naiba, nu avea să îi fie dor de fătuca aia exasperantă. Mai trase un fum din țigara de foi, umplându-și plămânii cu el, apoi expiră lent un cerc mic și alb.

Străbătu coridorul cu pași apăsați și tăcuți, înăbușiți de covorul gros.

Până să își cunoască frații de pe stradă, oamenii se dovediseră a fi inconsecvenți, fuseseră siluete trecătoare care intraseră și ieșiseră din viața lui. Oameni care sfârșiseră închiși la Newgate sau în carena vreunei corăbii. Iar aceștia fuseseră cei norocoși, care nu plătiseră cu moartea pentru nelegiuirile lor. Drept urmare, nu se gândise deloc la târfele sau la angajații de la mesele de joc care renunțaseră brusc la slujbele lor și trecuseră la alte speculații. Oamenii plecau. Oamenii mureau. Erau singurele lucruri clare din viață.

Studie fiecare portret al strămoșilor Verney, cu capetele lor acoperite de peruci, bărbați și femei puternici imortalizați în vopsea. Oameni cu nasuri lungi și nobile și frunți înalte. Se putea prea bine ca același artist să fi creat cu iscusință fiecare portret de-a lungul timpurilor. Își încetini pașii și străbătu coridorul, privind toate rudele severe ale Dianei, ale căror buze înguste transmiteau dispreț pentru cei care îndrăzneau să se uite la ei. Erau indivizi cărora le curgea prin vene sânge de regi și de lorzi și care le transmiseseră acel sânge pur copiilor lor la fel de nobili.

Niall se opri lângă un cadru auriu; pictura aceea nu se potrivea cu toate celelalte. O doamnă cu aer regal și rece se încrunta lângă un domn cu privirea blândă. După silueta lui corpolentă și obrajii rumeni, își dădu seama că era ducele de Wilkinson. Era o contradicție între chipul ducelui și severitatea aspră a soției lui. Totuși, nu perechea nobilă îl făcuse pe Niall să încremenească, ci Diana, zâmbitoare și radiantă, așa cum fusese cu ani în urmă. Zâmbea, avea gropițe în obraji, iar ochii albaștri îi licăreau, toate acestea fiind ilustrate cu iscusință de artist.

Niall își stinse absent țigara de foi pe masa de mahon din hol și aruncă mucul.

În copilărie, se culcase pe podeaua pătată din cocioaba lui Diggory ce îi servise drept pat. Primul lui partener într-ale hoției, Connor, dispăruse și nu se mai întorsese niciodată. Nimeni nu mai auzise vreo vorbă sau vreun sunet de la el și nu îl mai văzuse vreodată pe copilul acela cam de aceeași vârstă ca el. Pe atunci, se holbase îngrozit la crăpăturile din tavanul jerpelit, știind încă de mic adevărul: nimeni nu ar fi observat și nimănui nu i-ar fi păsat dacă Niall Marksman ar fi dispărut brusc într-o zi.

În această privință, Diana nu era foarte diferită de cei dinaintea ei. Avusese nevoie de un paznic. El îi fusese paznic, iar acum slujba lui se încheiase. I se strânse pieptul și se forță să își mute privirea de la tablou și își continuă drumul la etaj.

Tocmai din pricina acestei slăbiciuni era mai bine să plece. Dacă erai slab pe stradă, mureai. Niall trebuia să se întoarcă în St. Giles și să reclădească zidurile acelea groase de ură pe care le construise cu ani în urmă față de toți bărbații, femeile și copiii cu același statut social precum cel al Dianei Verney.

Ajunse pe palier. Pe neașteptate, privirea îi alunecă spre celălalt capăt al coridorului, unde dormea acum Diana. Bineînțeles, întrucât fusese forțat să își petreacă ultima lună în compania ei, era firesc că se crease o legătură între ei.

O legătură care îl făcuse să tânjească după cuvintele pe care le rostea și după buzele ei ca de satin, moi și în formă de fundă.

– Ești al naibii de prost, bombăni el, clătinând tare din cap.

Să tânjești după o doamnă din înalta societate era o nebunie pentru care un bărbat merita să fie hăcuit. Faptul că își împlinise acea dorință nu o dată, ci de două ori și că visase la asta în fiecare noapte după aceea era o trădare pentru care Ryker trebuia să îl spintece bucuros. Niall nu avea nici un drept să o atingă pe Diana Verney cu degetele lui mânjite de sânge.

O porni spre camera lui, după care încremeni. Lumânările aruncau umbre ce zburdau și dansau pe covorul imaculat de culoarea fildeșului. Sau, mai bine zis, pe covorul aproape imaculat. Se întoarse încet. Fără să își ia privirea de la urma ștearsă de pe podea, Niall se furișă spre ea. Era o mică discrepanță. Dar, pe străzile din St. Giles, să ignori o mică discrepanță conducea la greșeli fatale.

Se lăsă pe vine și își trecu încheieturile degetelor peste pata proaspătă.

Își ridică mâna aproape de ochi și studie resturile de pe degete. Inima începu să îi bată cu putere în timp ce se ridică și cercetă atent coridorul. Își scoase cu grijă pistolul de la betelie și, îndreptându-l înainte, se uită în jur.

Fără să se poată stăpâni, privirea îi alunecă în josul coridorului, spre camerele Dianei. Ce prostie! Acum își închipuia și el monștri, la fel ca ea. Vreun servitor neglijent lăsase urma aceea de noroi. Cu siguranță, o servitoare supusă avea să se ocupe în orice clipă de ea.

Și totuși, privi preț de o clipă îndelungată ușa curbată de la camera Dianei.

Se auzi un sunet îndepărtat de sticlă spartă din încăperile ei, iar Niall se puse în mișcare. Își auzi sângele vuindu-i în urechi în timp ce goni pe coridor. Puteau fi o mulțime de motive pentru urma aceea sau pentru sticla spartă. Și totuși, în adâncul lui, un războinic de pe stradă, știu adevărul cu mult înainte ca mintea lui logică să îl accepte.

Niall împinse ușa de la camera Dianei și încremeni. O pauză infimă care îi costase pe prea mulți bărbați viețile și care lui Niall îi adusese prea multe cicatrice pe corp. Și totuși, groaza din momentul acela avea să îl urmărească pe vecie, până când urma să își dea și ultima suflare fără de valoare. Diana, pământie la față, ținută strâns de un bărbat mătăhălos ca un urs, îl privea cu groaza cuiva care se holba în ochii morții și știa că soarta aceea întunecată avea să triumfe în cele din urmă. Inima îi bătea nebunește în piept.

Ticălosul înjură aspru în barbă și îi puse Dianei un pumnal la gât.

Cerule mare!

– Marksman. Bărbatul îl cunoștea. Treci încoace! Închide naibii ușa! Și dacă scoți un sunet, îi tai gâtul.

Buza de jos a Dianei tremura, dar altfel nu dădea nimic în vileag. Deși orice altă persoană, indiferent de statutul ei social sau de soarta ei în viață, ar fi tremurat și ar fi plâns, ea tăcea cu stoicism. Cum o crezuse vreodată slabă? Se mișcă încet, ca să nu-l sperie pe cel care o ținea captivă, și închise ușor ușa în urma lui.

– Acum încui-o, porunci străinul știrb.

Niall își coborî arma pe lângă corp, își ridică palma liberă, încercând să îl calmeze, și se lăsă pe vine, fără să își ia privirea de la bruta aia mătăhăloasă.

– Bun așa. Și acum ridică-te foarte încet.

În timp ce se supuse, bărbatul își slăbi strânsoarea asupra gâtului Dianei, îndeajuns cât Niall să vadă mușchii gâtului ei lung și elegant săltând. Îl cuprinse furia, asemenea unui șarpe ce se târăște pregătit să atace, ce îi alimentă sămânța aceea întunecată de ură. Nu își permise să cedeze în fața fricii. Dacă ceda în fața fricii, Diana avea să se aleagă cu gâtul spintecat. Inima îi bătea cu putere.

– Nu trebuia să fii aici, îl mustră bărbatul, trăgând-o pe Diana aproape.

Ea scânci și închise ochii.

Pe Niall îl apucă o sete de sânge profană, care îl întări. Clipele bărbatului erau numărate. Doar că, din pricina avantajului pe care îl avea, era prea fudul și arogant ca să-și dea seama că Niall avea să îl ucidă chiar în încăperea aceea. Niall se forță să rânjească indiferent.

– Am o coordonare excelentă.

Bruta cu obrazul ciupit de vărsat mârâi.

– Taci dracului din gură și aruncă pistolul!

– Nu o face, Niall, se bâlbâi Diana, sfârtecându-l cu tremurul din vocea ei.

– Gura, cățea!

Cuțitul tremură pe gâtul Dianei, iar ea își mișcă buza de jos.

Bărbatul privi în jur cu ochii lui închiși la culoare, ca niște mărgele. Deci își dădea seama că nu avea scăpare. Dacă ar fi folosit pistolul, i-ar fi trezit pe toți din gospodăria ducelui de Wilkinson și aveau să-l găsească pe ticălos. Dacă ar fi ucis-o pe Diana, Niall ar fi supraviețuit și l-ar fi omorât pe țopârlan.

– Am zis să-l lași jos, Marksman! șuieră bărbatul.

Pe de altă parte, oamenii disperați fac lucruri disperate.

Niall înaintă un pas, cu pistolul îndreptat înspre podea.

– Nu mai face nici un pas, zise ticălosul tare și îi crestă pielea Dianei.

Un țipăt strangulat i se blocă în gâtlej, iar o picătură stacojie i se scurse pe gât spre decolteul modest al cămășii de noapte, pătând materialul alb.

Diana îl privi pe Niall rugător, implorându-l din priviri.

I se puse un nod în stomac și, preț de o clipă ametitoare, îl cuprinse groaza – fu amorțit, vlăguit – pe care o simțise băiețelul acela speriat, obligat să aleagă între Ryan și valoarea propriului suflet. Niall încercă să privească spre bruta mătăhăloasă.

– Cine te-a trimis? se forță el să întrebe, apropiindu-se.

Necunoscutul pufni.

– Crezi că ți-aș spune? Nu ar fi trebuit să fii aici, repetă el, repetând mărturisirea aceea grăitoare.

– Ei bine, sunt.

Continuă să se apropie de el.

– Am zis să te oprești și să arunci arma, repetă necunoscutul. Timbrul tremurat al vocii lui groase trăda că era pe punctul de a-și pierde controlul. Apăsă lama de gâtlejul Dianei, iar ea gemu ușor. Am zis să arunci...

Niall aruncă pistolul într-o parte. Panicat, atacatorul urmări arma cu privirea. Fu o greșeală. Dintr-o singură mișcare, Niall luă pistolul și trase. Detunăturii puternice îi urmă un țipăt de agonie, iar

atacatorul își scăpă arma și se împletici în spate, ținându-se de umăr. Niall țâșni spre el, dar bărbatul sări peste balcon și dispăru.

Niall fugi afară, cercetă grădina și îl văzu pe necunoscut chiar când atinse pământul mârâind zgomotos.

Niall aruncă rapid o privire spre Diana, care era pământie la față, apoi din nou spre atacator, care dispăruse.

Se înjură în gând că îl lăsase să scape, apoi se întoarse spre Diana, care rămăsese nemișcată. O luă repede în brațe și îi îngropă fața la pieptul lui.

– Șșt, îi șopti el. Acum că adversarul lui dispăruse, își dădu seama cât de aproape fusese Diana de moarte, iar sângele începu să îi vâjâie în urechi, înăbușind plânsetele ei. Ești în siguranță, spuse el aspru, încercând să se liniștească și pe sine, nu doar pe ea.

Trupul Dianei se convulsionă în timp ce plângea în hohote la pieptul lui.

– Niall...

Pieptul îi era umed din pricina lacrimilor ei. Iar el crezuse că era indiferent la picăturile acelea cristaline... Dar femeia din brațele lui îi dovedea că nu era.

– Am... Am crezut...

Se opri și izbucni din nou în plâns.

Niall își puse obrazul pe creștetul ei.

– Ești în siguranță, continuă el, rostind cuvintele ca pe o litanie.

Ca să își aducă aminte că era în siguranță. Că încă era cu el.

Se auzi zgomot de pași pe coridor. Mânerul se împotrivi persoanei care încerca să pătrundă în încăpere.

– Diana! se auzi strigătul înnebunit al ducelui. Deschide ușa!

Mânerul se mișcă.

Lăsând-o din brațe fără tragere de inimă, Niall își recuperă arma și deschise ușa.

Aruncă o privire rapidă spre slujitorii în livrele și către duce și le permise să intre.

Mai mulți servitori intrară în încăpere, cu ducele corpolent în urma lor.

– Marksman, se bâlbâi el, ce înseamnă...

Întrebările intimidante ale ducelui se opriră brusc când bărbatul văzu sângele de pe podeaua fiicei lui. Păli de tot în timp ce o trase pe Diana pe coridor. Niall ar fi vrut să o tragă înapoi și să nu îi mai dea

drumul, ca să se asigure că era în siguranță. Că nu era rănită. Ce s-a întâmplat? șopti ducele.

– Fiica ta avea dreptate. Niall își încleștă maxilarul. Cineva vrea să o ucidă.

Capitolul 15

La câteva ore după atac, Diana stătea cocoțată pe canapeaua de piele din biroul tatălui ei. Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele până la podea, razele acelea de soare blânde părând opusul iadului ce se dezlănțuise.

Polițistul venise și plecase, iar bărbații pe care majordomul tocmai îi condusese înăuntru erau cei pe care Niall îi numea familia lui: Ryker, Adair și Oswyn. Cum stăteau așa, unul lângă celălalt, la intrare, păreau o mică armată pregătită de bătălie. Era un grup feroce. Bărbați înalți, puternici, care ar fi înfricoșat pe toată lumea, iar cu nici patru săptămâni în urmă Diana s-ar fi numărat printre ei.

Ducele, care stătea la biroul lui, se ridică.

– Domnilor, îi întâmpină el.

De parcă ar fi fost o vizită de curtoazie. De parcă nu s-ar fi infiltrat nici un bărbat în casa lor și nu i-ar fi pus cuțitul la gât Dianei și... Gâfâind, ea alungă acel gând și se ridică cu întârziere.

– Te rog să ne scuzi, Diana, spuse tatăl ei pe un ton blând, precum cel pe care îl folosise când se julise la genunchi în copilărie.

Cinci perechi de ochi se întoarseră spre Diana. Cinci bărbați care ar fi alungat-o și i-ar fi discutat soarta. Toată viața ei, alții luaseră decizii în locul ei și în legătură cu ea. Fusese redusă la tăcere de guvernante, dădace și chiar de părinți. Cel mai rău însă era că singura persoană cu adevărat responsabilă pentru acest lucru fusese chiar ea. Ea se lăsase redusă la tăcere. Până în acea clipă.

– Nu plec, spuse ea încet.

– Vrea cineva brandy? o întrebă tatăl ei și se îndreptă dezaprobator spre barul bine aprovizionat.

Își trecu mâna peste carafele de cristal și apoi se opri, întorcându-se lent.

Ea îi aruncă o privire lui Niall. Stătea lângă biroul tatălui ei, cu mâinile împreunate la spate, așteptând inexpresiv.

– Diana, continuă tatăl ei pe tonul acela superior care o călca pe nervi, nu este locul potrivit pentru tine.

Se uită precaut la grupul de bărbați înfricoșători.

Fu șocată. Deși Ryker era fiul lui, iar Niall intrase în casa lui și o salvase, tot îi privea cumva diferit pe acești bărbați care îi fuseseră mai apropiați ca oricine altcineva. Îi considera mai puțin demni. Și, cu toate eșecurile lui care ieșiseră la lumină în ultimul an, cel din urmă mit despre cât de măreț era tatăl ei se nărui sub ochii ei.

– Dar unde ar trebui să mă aflu, tată? întrebă ea. Ascunsă în camerele mele, în siguranță?

Camerele în care Niall fusese forțat să împuște din nou pe cineva. „Pentru mine. Din pricina mea."

Își mușcă interiorul obrazului.

– Diana, spuse tatăl ei, ridicându-și sprâncenele albe, șocat.

Lăsă încet carafa din mână.

Da, preț de 19 ani, fusese Diana cea supusă și naivă, pe care mama ei încercase să o manipuleze în viață ca pe o piesă de șah. Fata care fusese cândva nu ar fi îndrăznit niciodată să facă un lucru atât de îndrăzneț cum ar fi să pună la îndoială dorințele tatălui ei.

– Nu plec, repetă ea, îndreptându-și umerii.

Niall se postă lângă ea. Tresări când el apăru pe neașteptate, iar inima i se umplu de căldură când văzu că o sprijinea, alungând senzația de frig care o urmărise de dimineață.

– Rămâne, porunci Niall pe un ton ca de oțel ce nu lăsa loc de împotrivire.

Oricare alt gentilom ar fi exclus-o. Își dăduse seama de la prima lor întâlnire că Niall nu semăna cu nici un bărbat pe care îl știa.

Ducele încuviință reticent și arătă înspre canapea.

– Prea bine, zise el, îngustându-și buzele.

Însă, în timp ce Diana și tatăl ei își reluară locurile, ceilalți bărbați prezenți rămaseră foarte încordați.

Ryker rupse tăcerea.

– Niall?

Niall le povesti evenimentele ce se petrecuseră în dimineața aceea, devreme. În timp ce îl asculta cum povestea detașat, Diana își împreună mâinile în poală, ca să-și liniștească degetele ce îi tremurau.

„Ai insistat să rămâi. Ai putea măcar să îl asculți."

– Cineva vrea să o ucidă... Confirmă atacurile precedente...

Cum putea fi atât de uimitor de calm după ce... după ce...? Mintea ei evită să se gândească la groaza trăită în dormitorul ei. Dar, cu jacheta lui portocalie țipătoare din lână și pantalonii cafenii, părea doar un gentilom care discuta chestiuni banale la un pahar de vin de Porto, fumând țigări de foi.

– S-a cercetat casa, să vedeți dacă există alți atacatori? îl întrerupse Adair pe Niall.

Niall se încruntă. Da, era limpede că îl enerva când i se punea la îndoială munca. Nimeni nu ar fi fost imun în fața unei asemenea neplăceri, inclusiv frații lui.

– Am vorbit cu Diana.

Ryker mijii ochii spre Diana, iar ea se îmbujoră sub privirea lui atentă. În caz că observase și altcineva că îi folosise numele mic, nu lăsară să se vadă.

– Am adunat servitorii. I-am interogat și pe cei care au fost treji în timpul atacului, și pe cei care au dormit. Am cercetat împreună cu polițiștii toate încăperile, fiecare fereastră și fiecare ușă. Nici urmă de intrare forțată.

În încăpere se simțea o atmosferă posomorâtă.

Atacatorul se strecurase înăuntru fără prea mari eforturi, așa cum ieșise. În mod normal, trebuia să fie moartă... Și ar fi fost dacă Niall nu s-ar fi întors în camera lui și dacă ea nu ar fi reușit să răstoarne vaza aceea în timp ce necunoscutul o târa afară.

Îi apărură broboane de sudoare pe frunte. Își aminti gustul metalic al sângelui și i se făcu greață. „Nu te gândi la el. Nu te gândi la el!" Închise scurt ochii, alungând amintirile. Groaza îi umplea pieptul. Țipătul acela când Niall nimerise ținta...

„A fost ultimul om pe care l-am ucis..."

„A fost forțat să ridice din nou arma din pricina mea."

I se tăie răsuflarea și o duru pieptul. El avea asta în sânge și nu se putea schimba.

– A fost oare un act de răzbunare din pricina acelui bărbat? întrebă tatăl ei.

„Bărbatul acela." Parcă era un copil care vorbea despre Omul Negru, temându-se ca nu cumva să îl mănânce. Diana privi înspre Niall care, neînfricat și îndrăzneț, era opusul tatălui ei în toate privințele.

Bărbații din încăpere se holbară la Niall și așteptară. El ridică din umeri:

– Nu cred că e unul dintre oamenii lui Diggory.

Diana se încruntă. Asta însemna... că ea avea un dușman?

Ryker își încrucișă brațele la piept.

– Pe ce te bazezi când spui asta?

– Nu a ucis-o pur și simplu, sublinie Oswyn, trecându-și dosul palmei peste scăfârlia cheală. Ar fi ucis-o dacă ar fi vrut-o moartă. De ce s-o lase în viață?

Niall își frecă bărbia cu podul palmei.

– Mă ducea la altcineva, izbucni ea, amintindu-și acest amănunt pe care îl uitase în haosul ce se crease după atac.

El o privi întrebător.

– Mi-a zis că m-am dovedit prea dificil de ucis și că bărbatul pentru care lucra voia să mă ucidă cu mâna lui.

– De ce nu mi-ai spus asta? întrebă Niall, apropiindu-se de ea.

Ea își ridică bărbia.

– Am uitat, Niall.

– Nu poți uita astfel de detalii, Diana, spuse el scrâșnind din dinți, făcând-o să se ridice în picioare. Ai uitat și alte lucruri?

– Nu știu, spuse ea, pe punctul de a-și pierde mințile. Dacă am uitat ceva, nu prea aș avea cum să-mi amintesc, nu? ripostă ea, găsind o mângâiere calmă în propria frustrare.

O ținea să nu cadă în abisul de teamă și de nebunie pe marginea căruia o dusese atacatorul ei.

– Niall! strigă Ryker, iar Niall și Diana se întoarseră în același timp spre ceilalți oaspeți care îi priveau ciudat. Cine ar vrea să îi facă rău fetei?

Ryker adresă întrebarea tuturor celor din încăpere, făcându-i să se concentreze din nou asupra subiectului discutat.

Fata. Așa o trata lumea. Cu excepția lui Niall.

Niall se încruntă. Oare se supără și el din pricina formulei de adresare înjositoare?

– Nimeni, izbucni ducele, clătinând din cap atât de brusc, încât părul îi căzu peste frunte. Cine *ar putea* să îi vrea răul?

Ea se încruntă ușor. Toată nobilimea o bârfea și se purta urât cu ea. Dar bârfa era întru totul diferită de încercarea de a-i face rău.

– Doamna are cel puțin *un* dușman, sublinie Adair.

Oswyn își prinse bărbia între degetul mare și arătător.

– Păcat că l-ai nimerit doar în umăr. Eu l-aș fi ucis pe loc.

Cu câtă libertate îi vorbea paznicul lui Niall despre astfel de lucruri care îl bântuiau așa de tare! Diana își apăsă vârfurile degetelor pe tâmple.

Niall făcu un pas în față, pregătit de atac.

– Te îndoiești de felul în care i-am purtat de grijă? se răsti el.

Bărbatul mai vârstă ajunse degrabă față în față cu Niall.

– Toată lumea știe că nu mai poți ucide, bombăni el. Trebuia ucis.

Adair se puse iute între ei.

– Ajunge! se răsti Ryker.

Diana sări în picioare, dovedind încă o dată că era o lașă. Nu putea să stea lângă Niall în clipa aceasta, știind că aruncase întunericul peste sufletul lui.

– Îmi permiteți? zise ea, cu gâtlejul zvâcnindu-i.

La urma urmei, sângele avea ultimul cuvânt, iar cel al mamei ei avea să strălucească în fiecare acțiune a Dianei. Nu reuși să îl privească pe Niall în ochi, așa că îl ocoli.

– Diana! o strigă el, îngrijorarea țâfnoasă din vocea lui de bariton fiind atât de diferită de persoana nemiloasă care intrase la început în casa ei. Întinse mâna și o prinse de antebraț. Te însoțesc.

Diana observă că toți cei din încăpere se concentrară pe gestul acela intim și posesiv.

– Ai căutat prin toată casa. Nu am nevoie de escortă.

Cu toate acestea, Niall îi aruncă o privire lui Oswyn. Cei doi se înțeleseră din priviri, iar când ea ieși din încăpere, paznicul mai în vârstă o urmă îndeaproape.

Iar cu fiecare pas cu care se îndepărta de Niall, povara de vină de pe umerii ei se îngreuna tot mai mult.

După ce întâlnirea cu ducele luă sfârșit, Niall îi însoți pe Ryker și pe Adair înspre foaier.

– Arăți ca naiba, spuse Ryker.

Niall își încordă maxilarul când își aminti groaza trăită cu câteva ore în urmă. I se răsuciră măruntaiele când îl asaltă imaginea Dianei cu un cuțit la gât. Cu o smucire rapidă, ticălosul acela nemilos i-ar fi putut tăia gâtul chiar acolo. I se făcu greață.

– Da, așa se întâmplă când împuști un atacator necunoscut în toiul nopții, îngână el.

– Da, încuviință Ryker. Doar atât?

Poate că era lipsa de somn, sau poate că era lupta pe viață și pe moarte pe care o dusese, dar, când îl auzi pe Ryker, vru să spună ceva, însă nu reuși.

– I-ai spus Diana, sublinie Adair.

– De mai multe ori, adăugă Ryker.

Niall se împletici și apoi se îndreptă rapid. Le aruncă ambilor frați o încruntătură nimicitoare și privi în jurul lui. La naiba, nu erau la club, unde toți le erau loiali!

– Tăceți naibii din gură! șuieră el, deschizând o ușă din apropiere și împingându-i înăuntru.

Scrâșni din dinți. Dintre toate camerele nenorocite în care puteau să nimerească, intraseră chiar în sanctuarul Dianei.

Având chef de bătaie, Niall închise ușa cu călcâiul cizmei și își încrucișă brațele la piept.

– Ei bine, spuneți ce aveți de spus, să terminăm odată cu asta.

În lumea lor, vorbeau foarte direct. Nu se făceau aluzii și nu se ocolea adevărul.

– Cred că tocmai am spus-o, sugeră Adair, rânjind ușor. Ești nemăsurat de intim cu domnișoara.

– *Nemăsurat de intim?* bolborosi Niall. E... E...

Ryker ridică din sprânceană.

– O lady? termină Adair în locul lui.

Niall se încruntă.

– Sora lui Ryker? O inocentă?

– Da, e toate acestea. Sau fusese. V-ați făcut înțeleși, spuse Niall scrâșnind din dinți. La un moment dat, Diana devenise pentru el mai mult decât spusese Adair. Își trecu o mână prin păr. V-ați așteptat să mă port cu ea ca o bestie nenorocită? se răsti el.

Frații lui îi răspunseră la unison:

– Da.

Da, ei bine, aveau dreptate. Niall reușise să schițeze câte un zâmbet în fața nobililor pe care îi ura atât de mult, pentru binele clubului Iadul și Păcatul și doar ca să-și sporească averile. În afară de asta, le explicase foarte limpede că ar fi preferat să danseze cu diavolul prin flăcările iadului decât să mai aibă de-a face cu înalta societate.

Niall simți o mână mare pe umărul lui și se uită să vadă cine îl atinsese. Ryker îl privi direct în ochi.

– Ai reușit să o alungi.

Niall se încordă. Despre ce vorbea?

– Expresia aceasta de panică din ochii tăi. Ryker își mișcă mâna în sus și în jos, arătând spre Niall. Trebuie să nu te mai îndoiești de tine.

Să se îndoiască de sine? Din acest motiv credea Ryker că nu era în apele lui? Pe de altă parte, de ce ar fi crezut altceva? Când îl alungase de la club, cu aproape patru săptămâni în urmă, Niall fusese atât de distras de propriile eșecuri, încât se răstise și șuierase la Ryker din pricina noii însărcinări pe care i-o dăduse. Ryker nu avea de unde să știe că în cele aproape treizeci de zile petrecute cu Diana nu dusese dorul clubului nici măcar cinci minute adunate. Nu, Niall avea palmele transpirate și un nod în stomac pentru că Diana fusese foarte aproape de pieire.

– Spune-mi de ce anume ai nevoie, schimbă Ryker subiectul, distrăgându-i lui Niall atenția de la gândurile lui tumultuoase spre chestiuni pe care le putea înțelege și controla.

– De Oswyn, spuse el automat.

În afară de Ryker, Calum, Adair și Helena, în el avea cea mai mare încredere. Fusese primul om pe care îl angajaseră și își dovedise loialitatea de nenumărate ori de-a lungul anilor. Inventarie în minte locuința ducelui din Mayfair. O intrare pentru servitori în bucătărie. Ușile de la intrare.

– Voi mai avea nevoie de patru paznici, spuse el în cele din urmă, cerând mai mulți oameni.

Înainte, se îndoise de Diana. Nu avea să mai fie la fel de neglijent cu viața ei. Nu din nou.

– S-a făcut, încuviință Ryker. Se uită la Adair. Va rămâne și Adair aici. Iar Calum la club.

Adair nu dădu nici un semn că ar avea îndoieli sau că l-ar fi enervat că era trimis să locuiască printre nobili.

– Vei dori să îi trimiți paznici și Helenei, îi aminti Niall, iar privirea lui Ryker se întunecă de îngrijorare.

– I-am dat deja de știre lui Somerset.

Întrucât se retrăseseră la moșia lor de la țară peste vară, Helena și soțul ei nu aveau de unde să afle despre cele petrecute și ar fi fost

o pradă ușoară din pricina aceasta. Și totuși -Niall se foi, agitat -, Diana nu fusese ucisă în patul ei. În lumea lipsită de scrupule a lui Diggory, care funcționa după principiul „ucide sau vei fi ucis", singura răzbunare care conta era să omori pe cineva. Nu ar fi contat cine, cum sau când o făcea. Se opri în fața picturii cu St. George's și se holbă la apele acelea albastre precum cerul: un paradis mitic cu nisipuri roz și atât de diferit de realitatea infernală a acelei lumi. Își prinse bărbia cu mâna. Din câte își amintea însă Diana despre atacul din acea dimineață, nu doar că cineva o voia moartă, dar dorea să o ucidă cu mâna lui.

O umbră acoperi pictura.

– Îți sunt recunoscător că ai salvat-o pe Diana.

Își îndreptă umerii, încordat.

– Credeai că nu aș face-o? întrebă el, uitându-se la tablou.

– Cred că ți-ai da viața ca să salvezi orice membru al familiei noastre, chiar și pe cei care au legături mai puțin strânse cu noi.

Cum era Diana.

Cu cuțitul la jugulară, poruncindu-i lui Niall să nu dea drumul la armă, ea dăduse dovadă de mai mult curaj decât ar fi arătat orice bărbat din Dials dacă s-ar fi confruntat cu aceeași soartă înfiorătoare. Din pricina curajului și a tăriei ei, le semăna mai mult decât avea să își dea vreodată seama Ryker... și mai mult decât i-ar fi plăcut lui Niall să recunoască. Și totuși, Ryker nu o considera una de-a lor.

– Știu că nu ți-ai dorit această însărcinare.

Acum și-o dorea. La un moment dat, totul se întorsese pe dos și se schimbase, iar lumea lui cândva logică se întunecase. Acum mai degrabă s-ar fi tăiat singur cu propriul cuțit decât să o lase pe Diana pe mâinile altcuiva, inclusiv ale fraților lui.

– Dacă vrei...

– Locul meu este aici, spuse el tăios, întorcându-se.

Și-ar fi încredințat viața lui Adair sau lui Calum. Dar acum nu era vorba de pielea lui inutilă, ci despre viața Dianei.

Ryker încuviință din cap. Se uită peste umărul lui Niall.

– Ce tablou interesant, remarcă el cu nonșalanță, deși proprietarul salonului de jocuri de noroc nu fusese niciodată și nu avea să fie vreodată nonșalant.

Niall se crispă și își dădu seama că se uita la alt tablou. Se putea distinge ușor silueta Dianei alături de Niall, care se încorda. Niall se îmbujoră și slăbi lavaliera, simțindu-se incomod.

– Poate îl cumpărăm pentru club? întrebă Adair, glumind pentru prima oară în ziua aceea.

Niall îi arătă degetul mijlociu fratelui lui, care chicotea.

– Urmează să îmi spui că iei ceaiul și niște biscuiței cu doamna.

„Prăjituri."

– Ce-ai spus? întrebă Ryker șocat.

Dumnezeule, acum gândea cu voce tare? Ce efect avea viața din Mayfair asupra lui?

Simți o căldură în gât, stânjenit, și își drese vocea.

– Ținând cont de ce s-a întâmplat aici cu câteva ore în urmă, nu cred că este momentul potrivit să mă luați peste picior ori să glumiți, spuse el nerăbdător.

Pe de altă parte, așa fusese mereu în St. Giles. O persoană ucisă sau un atac asupra cuiva însemna doar o altă zi obișnuită pe străzi. Drept pentru care nu aveau să considere că ziua aceea fusese în vreun fel diferită. Niall își încordă maxilarul. Deși, când Penelope aproape că fusese ucisă, Ryker devenise ca o umbră incoerentă și irațională a unui cuțitar de pe stradă.

Ryker îl privi pe Adair.

– Bineînțeles, spuse Ryker solemn. Își mișcă bărbia și se îndreptă spre partea din față a încăperii. Apoi se opri. Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de știre numaidecât.

Niall încuviință. Imediat ce Ryker plecă, iar Adair ieși să mai vorbească o dată cu servitorii, Niall o porni pe coridorul opus, spre etaj. Avea nevoie să o vadă pe Diana. Să-i confirme că era într-adevăr bine. Văzuse mai multe cadavre și ucisese mai mulți bărbați decât un călău din Londra. Până când avea să își dea ultima suflare, urma să își amintească privirea ei plină de groază în timp ce atacatorul o ținea de talie. I se întoarse stomacul pe dos.

„Dacă mai întâi i-aș fi verificat camerele... Dacă aș fi fost acolo, urâțenia aia nu ar fi atins-o..."

Niall se opri în fața camerelor ei, chiar când ușa se deschise. Servitoarea Dianei ieși degrabă pe coridor, trecând repede pe lângă Oswyn.

– Cum se simte Lady Diana? o întrebă Niall imediat ce fata închise ușa în urma ei.

Camerista păli, întorcându-și privirea de la noul paznic feroce postat lângă odăile stăpânei ei.

– Excelența Sa se odihnește, spuse servitoarea cu glas stins. A cerut să fie lăsată în pace în dimineața aceasta.

Ținând cont de agitația din urmă cu câteva ore, era firesc ca Diana să aibă nevoie de somn. După o luptă, când ritmul inimii își revenea la normal, realitatea începea să se aștearnă și aducea cu sine o epuizare până la oase. Și totuși... Niall privi frustrat spre ușă. Crezuse sau oare sperase în mod ridicol că ea avea nevoie să îl vadă la fel de mult cum avea el nevoie să o vadă pe ea.

Servitoarea se foi când pe un picior, când pe celălalt.

– Asta e tot, spuse el brusc, iar ea o tâșni de acolo.

Niall se postă prompt lângă Oswyn.

– Ai nevoie de odihnă, îi spuse bătrânul paznic ca un tată fiului. Niall știa mai puține despre legăturile dintre tați și fii decât știa despre regulile înaltei societăți londoneze.

– Nu plec, zise el, uitându-se fix în față.

– Niall, sunt aici. Du-te! Oswyn își puse palma grea, plină de cicatrice pe umărul lui Niall. Era o mână capabilă. O mână care îi salvase pielea de mai multe ori decât ar fi meritat. Domnișoara nu va păți nimic trei ore, cât dormi tu, îl îndemnă el, simțindu-i ezitarea.

Privi reticent în spate, către ușa ei, apoi se îndreptă spre camera lui.

Capitolul 16

Toată lumea reacționa diferit când vedea un om împușcat.

Unii țipau. Alții leșinau. Mulți tremurau, păleau și amuțeau.

Diana se retrăsese.

Sau, în cazul acesta, afișa o mască, fredonând și pictând și purtându-se așa cum o făcuse încă din prima zi în care Niall devenise angajatul ducelui de Wilkinson. Și nu vorbea deloc cu Niall.

Trecuseră două zile de când bruta o atacase în dormitorul ei și, chiar dacă încercase să vorbească cu ea, Diana doar îi zâmbea și îi răspundea scurt și la obiect.

Dacă ar fi putut să râdă, atunci acest moment ironic cu siguranță l-ar fi făcut să izbucnească în râs. De când intrase în casa ducelui, își dorise ca Diana Verney să nu mai trăncănească, să nu îl mai întrebe nimic și să nu mai fie interesată de el. Acum că o făcuse, îi părea rău că o pierduse pe Diana dinainte.

Postat în partea din față a camerei, Niall îi studia cu îndrăzneală mișcările. Din când în când, Diana își înclina paleta și își trecea pensula peste pânza înainte goală.

„Poate că nu s-a retras. Poate că a văzut ce monstru ești." Își încordă maxilarul. Fusese inevitabil. În ciuda tuturor eforturilor ei de a-l transforma într-un fel de prieten, fusese mereu Niall, bastardul cu un nume de familie inventat, care nici măcar nu avea o zi de naștere. Spre deosebire de indivizii aceia simandicoși cu numele lor lungi și titlurile aferente. Genul de individ pe care îl merita. Încremeni. Nu că și-ar fi *dorit* să o merite. Nu avea de ce. Nu îl interesa să aibă pe cineva în viața lui. Avea clubul, iar ea, chiar dacă protesta și susținea contrarul, avea să se căsătorească într-o zi cu un lord imaculat, cu mâinile nemânjite de sânge.

Nu mai avea răbdare.

– Ai terminat?

Diana se opri cu pensula pe paletă.

Nu putea nici măcar să îl privească. Se enervă la culme și hotărî să alimenteze emoția aceea mult mai sigură.

– Abia m-am apucat...

Îi aruncă o privire dură cameristei care se posta, de asemenea, de pază ori de câte ori Diana și Niall erau singuri. Fata sări în picioare, cu suportul pentru broderie în mână, și ieși iute. Niall trânti ușa după ea.

Cu buzele stacojii în formă de fundă crispate, Diana se întoarse lent și privi în jur după servitoarea ei.

„Se teme de tine. Îți poți da seama din faptul că evită să te privească în ochi."

– Domnule...?

– Dacă îmi spui „domnule Marksman", spuse el fierbând de mânie, te pun pe genunchi și îți dau bătaie la fund!

Ea îl privi mirată, buzele formându-i un cerc perfect, iar cu aceeași șovăire de care dăduse dovadă cu patru săptămâni în urmă, când o găsise furișându-se pe aleea lui, lăsă paleta din mână și așeză pensula pe margine.

– M-ai amenințat cumva că îmi vei da bătaie la fundul gol?

Deși era șocată și indignată, tot reușea să evoce imagini imorale și încântătoare cu ea întinsă goală în poala lui, în timp ce el îi mângâia fesele rotunde cu palma.

– Ar trebui să o fac, spuse el cu vocea schimbată. Te porți ca o copilă.

Diana îl privi în ochi. Indignarea ei prinse viață și se încinse, emoția aceea volatilă colorându-i obrajii și transformând-o la loc în acea lady de neclintit care îi întorsese lumea cu susul în jos.

– Cum îndrăznești? întrebă ea.

Observă totuși că nu încercă deloc să se miște de lângă tabloul acela. Niall își dădu jos haina și o aruncă zgomotos pe canapeaua albastră tapițată.

– Ce faci? chițăi ea.

Ce ar fi trebuit să facă atunci când ajunsese acolo. Doar că fusese neglijent. Nu crezuse că exista o amenințare reală și aproape că o costase viața. Îl năpădi senzația de teamă. Nu avea să repete greșeala. Niall trase canapeaua, târând-o de-a lungul încăperii.

– Niall?

Așadar, îi zicea Niall din nou? Ce trădătoare nestatornică! Neavând încredere în propria mânie, Niall smulse masa din mijlocul salonului și o așeză de cealaltă parte.

– Nu trebuie să îți placă de mine, o informă el, cu răsuflarea tăiată de la efortul de a ridica un scaun Ludovic al XIV-lea din locul lui obișnuit. La naiba, nici măcar nu trebuie să vorbești cu mine! Se opri și își trecu dosul mânecii peste fruntea transpirată. Ți-am spus din prima zi că nu sunt aici ca să-ți fiu prieten.

La urma urmei, ea insistase. Îl invitase la ceai și la prăjituri și îi poruncise să se așeze. Îl întrebase despre trecutul lui și îi povestise despre al ei. Iar acum avea să îl înlăture pur și simplu din viața ei ca pe un fir de ață care trebuia tăiat de la o rochie?

Ea nu spuse nimic, așa că el își ridică privirea. Oare vedea durere în ochii ei nevinovați de căprioară? Sau era doar în închipuirea lui din pricina gândurilor lui patetice? Căci trăsăturile ei delicate erau

împietrite într-o expresie solemnă, în contradicție cu zâmbetul din urmă cu câteva momente. Niall simți cum îi zvâcnește un mușchi din colțul ochiului. Expresia ei precaută îi amintea inutil că era genul de bărbat care distrugea totul în jurul lui: viața, fericirea. Erau doar visuri iluzorii care aparțineau altcuiva. Era însă în stare de o forță de neclintit, capabil să țină oamenii în viață. Și, pentru numele lui Dumnezeu, avea să o țină în viață!

Niall își scoase pumnalul din teacă, iar când auzi sâsâitul metalului, Diana icni.

Se împletici în spate, lovindu-se de tablou. Cadrul se înclină într-o parte și ateriză pe podea cu o bufnitură zgomotoasă. Căzu și tabloul, formând o grămăjoară tristă, iar ultimele dungi pictate sângerară picături stacojii și de culoarea smaraldelor, care se scurseră în jos.

El înaintă fără să își ia privirea de la ea.

– Ce faci? gâfâi ea, uitându-se la mobila pe care el o mutase prin încăpere.

Niall pricepu adevărul... Diana căuta o ascunzătoare.

Durerea îi explodă în piept. Știa atât de puține despre el, încât îl credea în stare să o rănească. Niall îndreptă prima armă pe care și-o luase după ce i se alăturase lui Ryker direct spre Diana.

– Trebuie să înveți să te protejezi. Nu voi fi mereu aici.

Fața Dianei zvâcni, oglindindu-i preț de o clipă propria fremătare în fața acelui adevăr. „Nu e vorba de regret. Se teme, pe bună dreptate, de monstrul din tine. De monstrul care ai fost și vei fi mereu."

Din trei pași mari ajunse la ea, iar Diana sări într-o parte. Prea târziu. Niall întinse mâna și o prinse de încheietură, oprind-o înainte să fi apucat să facă un pas. Niall îi împinse mânerul pumnalului în mână.

Ea își încordă degetele, fără să încerce măcar să îl apuce.

– Ce-i asta?

O armă care conta la fel de mult precum clubul lui. Nu lăsase pe nimeni să îl atingă vreodată, nici măcar pe frații lui, până la ea.

– Ia-l! îi porunci el.

– Nu sunt...

Niall își lipi fața de a ei.

– Am spus să iei cuțitul, Diana!

Diana respira întretăiat. Niall îi simți răsuflarea pe buze, o aromă de mentă și de ciocolată, și gustul fricii la fel de tangibil. Diana clătină scurt din cap.

– Nu o voi face, Niall, șopti ea.

El mijii ochii.

– La naiba, ia cuțitul!

Chiar dacă gâfâia, Diana rămase de neclintit. Cu umerii trași în spate, mândră și neabătută, ca un lider infractor dus la spânzurătoare, mândră până la capăt. În hotărârea ei îndrăzneață, îi tăia respirația și îl exaspera deopotrivă, neștiind dacă voia să o sărute până ce avea să își piardă mințile ori să o scuture bine.

Ea își umezi buzele, iar el își înăbuși un mârâit din pricina slăbiciunii pe care o avea pentru ea. Înjură și se răsuci.

– Nu vrei să înveți să te aperi? încercă el altă abordare. Apelă la logica și la raționamentul ei. Tu, aceeași femeie care a venit în St. Giles într-o brișcă închiriată și care a cerut un paznic...

– Nu am cerut un paznic, spuse ea scrâșnind din dinți. Ryker mi-a dat unul.

Unul.

– Pe mine.

Diana își înclină capul, într-un mod adorabil.

Niall se lovi cu mânerul pumnalului în piept.

– M-a trimis *pe mine*, prințesă. Dar ești genul acela de lady care nu vrea să își mânjească mâinile cu sânge, o mustră el cu o batjocură forțată care o făcu să pălească. Vrei să fii răzgâiată, răsfățată, continuă el, ignorându-i icnetul indignat, împungând-o voit. Te mulțumești să îți pictezi nenorocitele de tablouri fericite, în timp ce alții te protejează...

Diana întinse palma. Degetele acelea lungi și zvelte îi tremurau ușor, devastându-l. „E pentru binele ei." Niall știuse dintotdeauna cum să forțeze pe cineva să facă o mișcare. Diana nu făcea excepție.

– Dă-mi-l! spuse ea, fierbând de mânie.

Era o femeie mândră, curajoasă, care nu ar fi sacrificat viața altcuiva din pricina slăbiciunii ei.

Niall îi înmână pumnalul incrustat cu pietre prețioase. Îl cumpărase în chip onorabil, cu primii bani câștigați la Iadul și Păcatul, iar Niall jurase să își schimbe viața și să lucreze doar pentru el însuși.

Diana îl cântări, de parcă l-ar fi probat, familiarizându-se cu el. Cuțitul acela îi salvase pielea inutilă de mai multe ori decât ar fi meritat.

– Este doar o unealtă, îi spuse el. Silențioasă și periculoasă nu doar pentru cel atacat, ci și pentru cel care îl mânuiește. Se duse în spatele ei și o prinse de mână. Dacă nu vrei să înveți să te aperi pentru tine însăți, fă-o pentru cei de care îți pasă!

Ea își lăsă capul pe spate.

– Nu pot înjunghia un om, Niall!

Printre genele ei blonde și dese, i se revărsa dorință din ochi. Își plecă ușor capul fără să vrea. Încremeni. Apoi atras neputincios tot mai aproape de ea, ca să o mai guste o dată, Niall își coborî și mai mult gura spre ea. Diana închise ochii și se întinse, oferindu-i gura ei, transmițându-i un mesaj limpede: îl voia. Încă îl dorea. Poate că îl considera un monstru, dar încă tânjea după el. Îl străbătu un resentiment plin de amărăciune și se retrase degrabă din brațele ei.

– Bine. Atunci, lovește-mă!

Parcă spusese că avea de gând să îl detroneze pe rege, atât de năucită păru.

– Să te *lovesc?* ripostă ea.

Înăbușindu-și dorința, Niall îi smulse cuțitul din mână și îl aruncă pe jos. Vârful lui se înfipse în lemnul de esență tare cândva imaculat, iar lama tremură din pricina forței cu care fusese azvârlit.

– Trebuie să știi să te aperi cumva.

Diana făcu ochii mari, privind când la Niall, când la pumnal.

El își suflecă mânecile.

Când îi văzu tot brațul expus, Diana ridică atât de tare din sprâncenele blonde, încât Niall avu impresia că aveau să se contopească curând cu părul de pe cap.

Niall stătea cu brațele pe lângă corp.

– Ei bine? o îndemnă el.

– Ești nebun, șopti ea.

Nu se clinti când Niall îi dădu târcoale.

– Trebuie să îți cobori bărbia. Îi aplecă ușor capul, zăbovind cu degetele pe ceafa ei ca de satin. Îl străbătu un val nou de dorință. Și acoperă-ți chipul, murmură el și se duse în fața Dianei, ridicându-i brațele în poziția de luptă corectă.

Diana oftă și îl pocni ineficient. Nici măcar nu îl julise.

– Poftim. Am terminat acum? Fără să aștepte un răspuns, trecu pe lângă el.

Niall o prinse de talie, iar ea icni și i se tăie răsuflarea, în timp ce el o duse înapoi în fața oglinzii.

– Nu am terminat, șopti el, cu buzele aproape lipite de ale ei, până când nu îți spun că s-a încheiat lecția și că ești îndeajuns de instruită. Ne-am înțeles? Era obișnuit să le poruncească paznicilor pe care îi avea în subordine la Iadul și Păcatul.

Diana clătină din cap. Mișcarea aceea bruscă aproape că le uni gurile.

– Nu voi accepta să mi se dea ordine.

El închise ochii. Bineînțeles că nu avea să accepte. Nu putea să accepte. Era deopotrivă o războinică spartană zveltă și o sirenă, iar el – și orice bărbat – ar fi fost neajutorat în fața poruncilor ei.

– Prea bine. Vrei, te rog, să ridici brațele? o îndemnă el, arătându-i poziția.

Ea se supuse.

– Acum, lovește-mă!

„E nebun!"

Diana era convinsă de asta prin prisma femeii care se îndrepta spre un viitor marcat de nebunie, dar mai degrabă și-ar fi tăiat brațul decât să îl lovească violent.

Își coborî brațele pe lângă corp.

– Ți-am spus deja, zise ea scrâșnind din dinți, că nu am de gând să înjunghii pe nimeni ori să te pocnesc.

Fusese singurul care o tratase ca pe egala lui în toate privințele. O lăsase să pătrundă în lumea lui și o încurajase să îi vorbească despre a ei. Îi salvase viața. Nu avea să îl lovească, indiferent de cât de multe ori i-ar fi cerut-o. Diana îl ocoli din nou.

El i se puse rapid în față, nelăsând-o să fugă.

– Lasă-mă naibii să te învăț, prințesă!

„Iar denumirea asta!" Diana își încleștă maxilarul.

– În regulă.

Niall se mai relaxă puțin.

– Câtă vreme nu trebuie să te lovesc, clarifică ea.

El trase câteva înjurături. Dar pe Diana nu o mai șoca de mult. De un an, mai precis.

– Într-o zi, voi pleca și vei rămâne cu crai și ticăloși care vor încerca să-ți fure un sărut și să te pipăie pe furiș.

Irisurile ca de obsidian îi licărirră sălbatic.

Preț de o clipă, Dianei îi stătu inima în loc. Oare de unde acea furie înăbușită? Oare se umplea de ranchiună când și-o închipuia cu alt bărbat? De ce ar fi făcut-o dacă nu îi păsa de ea? Oricum, indiferent ce simțea sau nu Niall Marksman pentru ea, nu avea să permită altui bărbat să o mângâie după ce o mângâiase el.

– Nu îți face griji în privința asta, Niall, spuse ea ușor, trecându-și palmele peste pieptul lui.

Fu o greșeală.

I se uscă gura. Căldura cărnii lui îi arse mâinile chiar și prin cămașa de in.

El închise ochii, iar genele de culoarea cărbunelui îi ascunseră puterea brută ce radia din ochii lui albaștri.

– Deoarece crezi că gentilomii sunt onorabili?

El rânji batjocoritor.

Diana simți un junghi de durere în piept. Chiar credea că era precum tatăl ei și ceilalți membri nemiloși ai înaltei societăți, care îi considerau superiori pe lorzii înnobilați?

– Deoarece și-au demonstrat deja lipsa de interes.

Bărbați care nu ar fi șovăit să o interneze în clipa în care ar fi dat semne de nebunie. Drept urmare, nu o interesa să se lege de vreun astfel de laș neloial și lipsit de coloană vertebrală.

El mârâi sălbatic, ca o bestie primitivă, întrerupând starea aceea de conștientizare încărcată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, cum să te învăț dacă nu vrei să mă lovești?

– Nu te voi răni, Niall, spuse ea simplu, ridicând ușor din umeri.

Câtă vreme putea, nu avea să atingă pe nimeni într-o manieră violentă și, dacă ar fi făcut-o, cu siguranță cel lovit nu avea să fie Niall.

Ca un leu feroce la care se holbase uluită la Royal Circus, el se apropie lent, amenințător, ca un prădător ce o pândea.

– Lovește-mă, șopti el.

Diana se dădu un pas în spate.

– Nu, se bâlbâi ea.

Nu știa cum să se poarte cu Niall în ipostaza aceea de prădător furios, mârâitor.

– Lovește-mă! îi ceru el, umflându-și pieptul, iar materialul cămășii se undui, scoțându-i în evidență mușchii de bărbat care se luptase pe străzi și se ridicase. Diana privi smocurile de păr negre ce se iteau în partea de sus a cămășii lui de in elegante. I se uscă gura.

– Ești atentă? întrebă el pe un ton aspru.

Cu obrajii încinși, ea își ridică brusc capul.

– Nu o voi face, Niall.

– Ești o lașă!

Ea icni. Ce părere proastă avea despre ea! Nu ar fi trebuit să o doară atât de tare. Și totuși, o durea.

– Cum îndrăznești?

– Nu îți place adevărul? Zâmbi rece precum înghețul de iarnă. Că ești doar o prințesă răzgâiată, care se așteaptă să fie păzită, dar care nu e dispusă să se implice în luptă?

Simți cum agonia îi spintecă pieptul ca un cuțit bont. Se căzni să spună ceva, să îi răspundă indignată, dar nu reuși.

El continuă, fiind de neînduplecat.

– Nu ai nimic de spus? o luă el peste picior ironic și dur, părând doar o umbră a bărbatului pe care ajunsese să îl cunoască.

– Nu sunt o lașă, șuieră ea printre vârfurile degetelor, urându-și răspunsul fragil.

– Dovedește-o! o împunse el, apropiindu-se de ea.

Diana se grăbi să se retragă, privind în jur. Fără să vrea, se uită panicată spre ușă. Niall i se puse brusc în cale, iar ea icni.

– Lovește-mă, șopti el cu glas oțelit. Știi că vrei să o faci.

Ea își strânse pumnii. Nu avea să îl lase să o momească. Asta încerca să facă. Își îndreptă umerii și privi prin el.

– Ești furioasă. O ocoli încet. E bine. Îți pompează prin vene, prințesă...

Ea își întoarse furioasă privirea spre el. Simți un foc arzând în străfundul ființei ei.

– *Nu* îmi spune prințesă.

– Atunci nu te purta ca una. Își desfăcu larg brațele, devenind ținta ei. Lovește-mă!

– Oprește-te, Niall! se răsti ea.

– Lovește-mă! tună el, bătându-se peste piept. Haide, cu siguranță, îți curge prin vene ceva din sângele nemilos al mamei tale...

Diana îl pocni în maxilar atât de tare, încât i se duse capul pe spate. Șuieră din pricina durerii pe care o simți în încheieturile degetelor, care o trezi din furia orbitoare ce o făcuse să răbufnească. Își trase degrabă brațul la piept și se holbă, apoi se îngrozi. „L-am pocnit."

Niall chicoti, îi cuprinse mâna rănită și o frecă, zâmbind ironic.

– Impresionant, prințesă.

În privire i se citea mândria, iar ea se trase în spate.

– A fost... Se opri și se încruntă. Diana?

Ea înghiți în sec.

Toată lumea avea o limită.

Era momentul în care limpezimea minții se tulbura, nebunia începea să se strecoare și erai văzut ca un nebun.

Așa cum se dovedise ea a fi în clipa aceea.

„Cerule mare! Ce am făcut?"

I se făcu greață și îi veni să verse. O ardea gâtul. Își înăbuși impulsul. Cu o tandrețe infinită ce amenința să o sfărâme în bucăți, Niall o trase în brațele lui și o strânse tare la piept. Inima îi bătea cu putere în spatele zidului aceluia musculos și puternic; bufniturile regulate se potriveau cu ritmul inimii ei.

Își înăbuși un plânset.

El o mângâie pe ceafă.

– Eu am vrut să mă lovești.

Da, el voise, iar ea nu, dar, în cele din urmă, furia crescuse, făcând-o să își piardă controlul, să nu mai gândească logic, să nu mai fie rațională, dovedind că semăna foarte bine cu mama ei. Dintre toți oamenii care ar fi putut s-o înfurie, o făcuse Niall, cel care îi furase inima și...

Încremeni. Nu. Nu avea de gând să se îndrăgostească, să se mărite ori să își încredințeze inima, sufletul sau orice parte a ei unui bărbat. Și totuși... Nu. „Nu, nu, nu!" Doar că, dacă repeta litania aceea disperată în mintea ei, asta nu însemna că era neadevărată. Ea, care văzuse lipsa de loialitate a bărbaților, dar care încercase să se protejeze pe ea de durere, iar pe ceilalți de nebunia ei, se îndrăgostise neajutorată și fără speranță de un bărbat care, în cel mai bun caz, o plăcea puțin, iar în cel mai rău caz, o detesta nespus.

Închise ochii.

– Diana?

Tonul acela gros, gutural, care îi șoptea noaptea în vise când toți din casă dormeau îi străpunse groaza și o făcu să deschidă ochii. Icni și se trase de lângă el. Măruntaiele i se întoarseră pe dos de panică, de parcă ar fi fost prinse într-o menghină feroce, de neclintit.

Diana se chinui să tragă aer în piept, deși plămânii i se strânseseră. Era cea mai mare nebunie. O greșeală ce nu avea de-a face cu diferența de statut social dintre ei, ci cu persoana care era ea. Căci, chiar dacă Niall, care ura tot ce reprezenta ea, și-ar fi dorit un viitor împreună, ea nu i-ar fi putut oferi un viitor care să merite. Un bărbat legat de ea ar fi sfârșit ca tatăl ei, ducele de Wilkinson, cu o soție închisă la spitalul de nebuni, o casă plină de servitori și câte un oaspete ocazional care să se holbeze cu milă la el. Diana se trase din brațele lui, împleticindu-se.

– Stai departe de mine! spuse ea gâfâind, întinzându-și brațele în față ca să îl țină la distanță.

Ochii lui ca de safir se întunecară, licărind scurt a durere. Își coborî numaidecât brațele pe lângă corp. Bineînțeles, doar de atât era în stare: să îi rănească pe alții. Se uită la urma de un roșu aprins de pe bărbia lui pătrățoasă ușor despicată.

Diana ridică mâinile.

– De ce nu ai putut să mă lași în pace? strigă ea, timbrul nebun al vocii ei semănând cu țipetele puternice ale sufletelor închise la Bedlam.

Îi venea să își pună mâinile la urechi, ca să alunge amintirile.

Un mușchi din maxilarul lui Niall tresări, accentuând doar vânătaia fadă ce începuse să se formeze pe pielea lui.

– Nu ai văzut că nu voiam să vorbesc cu tine? spuse ea cu voce răgușită. Încercase să stea la distanță de el. Încercase, dintr-un puternic sentiment de vină și de rușine, să se îndepărteze de Niall, dar, în cele din urmă, el nu o lăsase. Am stat departe de tine! El tresări, iar ea continuă fără milă: Dar nu ai putut să mă lași în pace!

În sufletul ei, era un întuneric despre care Niall nu știa nimic, iar ea avea să îl alunge înainte să îl poată vedea. I se strânse gâtlejul.

Țâșni pe lângă el.

Niall își trecu mâna peste față, iar de data aceasta o lăsă să plece.

Diana deja gâfâia când o zbughi din încăpere, apoi pe coridoare, atât de repede, încât i se desfăcură buclele de la ceafă. Șuvițele i se revărsară peste față și în jurul umerilor, fluturând sălbatic în timp ce fugea.

Urcă scările câte două trepte deodată, împiedicându-se în încercarea de a evada. Un hohot de plâns i se opri în gât, dar iuți pasul.

Ajunse în camerele ei și încremeni cu degetele pe mâner. Paznicul Oswyn ieși din camera ei și încremeni și el. Gâfâielile ei, amenințările nemiloase ale atacatorului și țipetele lui când glonțul tras de Niall îl nimerise se adunară în mintea ei, într-o zarvă de nedescris. Își trase din impuls brațele la spate. Nu putea intra acolo.

– E sigur. Am verificat, milady.

Accentul lui londonez gros și amenințător o forță să își miște degetele și apăsă rapid pe mâner.

Trecu pe lângă pata fadă pe care servitorii nu reușiseră să o scoată din covor și se îndreptă direct spre dulapul ei. Deschise ușile cu o smucitură și își trase pelerina.

Camerista ei intră chiar în momentul când Diana își punea pelerina de muselină.

– Milady? întrebă ea șovăitoare.

– Trăsura! porunci Diana în timp ce își adună valiza și un săculeț cu monede.

Fata ezită.

– Domnul Marksman știe?

Diana îi aruncă o privire dură, care o o făcu să amuțească și să facă ce îi ordonase.

Diana ieși pe coridor, nu cu mult în urma lui Meredith. Fiind fiică de duce, nici servitorii, nici lorzii sau doamnele din înalta societate nu îndrăzneau să o provoace. Nu și Niall. Nu dăduse doi bani pe statutul ei de fiică de duce. În schimb, o tratase cu o sinceritate brută.

Încheieturile degetelor rănite îi zvâcniră. „Iar eu l-am lovit..."

Își iuți pasul și străbătu degrabă același drum pe care venise cu doar câteva clipe în urmă.

Puțin mai târziu, străbătea străzile din Londra. Se uita în gol în timp ce dalele de piatră erau înlocuite de străzile întunecoase și mai puțin circulate din St. Giles. Trăsura se opri încet, iar Diana se uită amorțită prin spațiul îngust dintre draperiile din catifea roșie spre cealaltă parte a străzii, spre spitalul Bedlam.

Mușchii pieptului i se strânseră și se căzni să tragă aer în piept.

O provocase. Voise să o provoace, iar ea știuse. Și totuși, îi permisese să i se vâre pe sub pielea subțire și să dezlănțuie latura aceea violentă a sufletului ei.

Ochii i se umplură de lacrimi și clipi des ca să alunge picăturile acelea cristaline inutile. Dar una îi căzu totuși din ochi, urmată de alta și apoi de alta.

Fusese inevitabil. La urma urmei, Diana știa prea bine ce sânge îi curgea prin vene și ce soartă urma să aibă într-un final. O soartă care nu putea și nu avea să includă vreodată o viață împreună cu Niall Marksman.

Capitolul 17

Niall nu fusese niciodată fermecător, ca Adair și Calum, cu femeile și târfele din Iadul și Păcatul. În timp ce frații lui, cu excepția lui Ryker, dăduseră mereu dovadă de o ușurință înnăscută când venea vorba de a le citi și împăca pe femei, Niall nu avea răbdarea să îi pese ori să descifreze gândurile acelor creaturi complexe. Totuși, nu avea nevoie de iscusința vreunui crai sau a unui bărbat fermecător ca să își dea seama de adevăr în ceea ce o privea pe Diana: nu voia să aibă de-a face cu el.

Tăcerea ei din zilele acelea stăteau mărturie. De când îl văzuse împușcându-l pe atacatorul ei, nu îl mai privise la fel. „Și te așteptai să o facă?"

În clipa aceea, dovedise că era un asasin, deși ea insistase până atunci că nu ar fi fost așa. Acum știa. Își aminti groaza de pe chipul ei după ce o învățase cum să lovească și cum să mânuiască o armă.

Una fusese să stea de pază în afara salonului ei, când nu se întrezăreau amenințări, și cu totul altceva să își demonstreze abilitatea de a ucide cu ușurință.

Se holbă la șevaletul răsturnat și la pictura acum uscată, distingând trei siluete. Doi bărbați. O femeie. Un dormitor cunoscut. Camerele Dianei în noaptea atacului. I se strânse stomacul. Nu era de mirare că nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Înjură și lovi cadrul de lemn, care alunecă spre podeaua din lemn tare. Se ura pentru că îi păsa că ea îl considera un monstru. De fapt, Diana nu era foarte departe de adevăr. El se folosise de vulnerabilitatea și de statutul ei, de mama și de spiritul ei blând ca să o scoată din minți.

Fiind un bărbat inventiv, care se baza mai degrabă pe logică decât pe emoție, făcuse ceea ce fusese nevoie ca să îi dea o lecție Dianei. Pentru asta îl trimisese Ryker acolo: o învățase cum să se protejeze și să se apere și îi oferise uneltele cu care să se înarmeze împotriva crailor, derbedeilor și golanilor de pe stradă.

Și atunci, el de ce simțea un gol pustiu și bolnăvicios?

Niall își trecu mâna peste față. Pentru că mai degrabă și-ar fi tăiat mâna cu care mânuia pumnalul decât să îi pricinuiască ei durere. Își văzu chipul palid în oglinda cu ramă aurie din partea cealaltă a încăperii. Urma să își amintească groaza și suferința din ochii ei de un albastru-deschis mult după ce avea să plece de acolo și să nu o mai vadă vreodată.

Auzi zgomotul unor pași delicați în fața încăperii și își ridică privirea, inima bătându-i puternic.

Fu dezamăgit.

Servitoarea Dianei zăbovi în ușă, aproape ascunsă după cadrul ușii. Fata palidă la față își drese vocea.

– Domnule Marksman? se bâlbâi ea.

– Da? mârâi el, iar servitoarea se feri cu totul, apoi se iți din nou de după ușă, evitând cu sârguință să îl privească în ochi. Așa cum făceau toți bărbații, toate femeile și toți copiii pe care el îi cunoștea.

Doar Diana îl înfruntase direct. Chiar și în încăperea aceea, cu puțin timp în urmă, deși îl ura nespus, își ridicase mândră bărbia și îl provocase de fiecare dată.

– Ce este? repetă el, folosind tonul acela mai blând pe care îl auzise la Calum când vorbea cu fostele prostituate din salonul de jocuri de noroc, însă lui îi ieși mai degrabă ca un mârâit nerăbdător și bolborosit.

Fata sperioasă privi prin încăpere, la mobilierul mutat din loc și la șevaletul răsturnat.

– Milady...continuă ea și zăbovi lângă ușă.

– Nu e aici, spuse Niall țâfnos, luându-și haina de pe scaunul regal și îmbrăcând-o.

– Da, domnule Marksman. Servitoarea își drese vocea. De-aia am venit. A plecat.

– A plecat? repetă el, întorcându-se încet cu fața spre servitoare.

– A poruncit să i se aducă trăsura, domnule, și a plecat în grabă.

Inima îi încremeni în piept în timp ce încerca să priceapă ce îi spunea servitoarea.

– A însoțit-o...

– Nimeni, domnule, zise fata iute, frângându-și mâinile. Țipă când el străbătu degrabă încăperea și o apucă de umeri. Vă rog, domnule! îl imploră ea.

– Unde?

Oare chiar el vorbise pe tonul acela aspru și panicat?

Servitoarea Dianei se uită prin încăpere, iar el o scutură ușor, făcând-o să țipe din nou.

– St. Giles, domnule. I-a poruncit birjarului s-o ducă acolo.

Îi dădu brusc drumul servitoarei, care se împletici în spate. St. Giles? Ce naiba ar fi putut face Diana acolo?

– La Bedlam, domnule, rosti servitoarea atât de încet, încât aproape că nu o auzi. Se duce la Bedlam.

„Ce naiba?" Senzația de panică ce îl cuprinsese crescu; la fel și ritmul în care îi bătea inima.

– S-a mai dus o dată acolo, din pricina... Din pricina...

Mamei ei.

Niall trase câteva înjurături și ieși în fugă din încăpere. O apucă pe coridor, urlând să i se aducă repede calul. Groaza îl sfâșie la fiecare pas. El, Niall Marksman, cutitar din Dials, era amorțit de frică.

Trecu pe lângă lacheul care îl aștepta cu mantia, ieși valvârtej pe ușa din față pe care o deschisese majordomul și coborî scările în salturi. Trecătorii îi priviră curioși mișcările furioase. Niall îi ignoră pe ticăloșii aceia nenorociți, apucă frâiele și încălecă.

Strigă și îl îndemnă pe Chance la galop. Străzile din Mayfair, aglomerate la ora aceea, îl încetiniră și, cu fiecare moment ce trecea, îi blestemă pe lorzii care îi stăteau în cale. Se concentră la furia aceea, incapabil să cedeze în fața fricii ce amenința să pună stăpânire pe el și să îl scoată din minți.

Ce căuta la Bedlam? De ce își vizita fătuca aia prostuță mama, care era o ucigașă? Diana își risca viața și virtutea printre paznicii aceia nemiloși care i-ar fi furat bucuroși virginitatea.

Îi veni să mârâie și să geamă în același timp, iar gâtlejul i se strânse.

– Dii! strigă el, aplecându-se când periferia din Mayfair fu înlocuită de zonele mai întunecoase și mai sărace ale Londrei. Drumurile mai puțin circulate pe care Diana nu ar fi avut ce să caute... singură. La nici două zile după ce hotărâseră că într-adevăr cineva încerca să o ucidă.

Cerule! Avea să o ucidă cu mâna lui pentru că îi făcuse una ca asta și apoi avea să o ucidă din nou pentru că îl speriase în ultimul hal. Ajunse la marginea cartierului St. Giles și trase tare de frâie, încetinindu-l pe Chance. Armăsarul energic necheză în semn de protest și se împotrivi comenzilor. Niall ajustă frâiele, controlându-l. În tot acest timp, privi înnebunit la strada principală liniștită, uitându-se după trăsura ducelui.

„Cerule! La ce-ți stă mintea?" Își puse mâna streașină la ochi, să se apere de lumina soarelui, și privi în jur. Îl opri pe Chance cu o singură poruncă.

Și apoi o găsi. Răsuflă ușurat. Își schimbă brusc direcția, îndreptându-se spre blazonul auriu, ce împodobea o ușă neagră cunoscută. Sări de pe Chance înainte ca animalul să se oprească de tot și îi făcu semn vizitiului, căruia îi dădu frâiele. Servitorul cu perucă dădu să spună ceva, dar Niall ridică mâna, făcându-l să amuțească.

Apoi întinse mâna și deschise cu putere ușa de la trăsură. Miji ochii din pricina diferenței de lumină și o găsi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana Verney, dacă mai faci vreodată...

Însă nu apucă să își termine critica răutăcioasă. Trăsura era cufundată într-o tăcere stranie și apăsătoare, zornăitul trăsurilor ce treceau pe lângă ei întrerupând amenințător liniștea aceea. Ghemuită în colțul trăsurii, Diana rămase țintuită locului, fără să dea vreun semn că îl auzise sau că îi păsa de sosirea lui.

– Prințesă? spuse Niall pe un ton deopotrivă rugător și țâfnos, urcând în trăsură.

Vizitiul închise ușa în urma lor. Niall dădu să o critice, dar ea îl întrerupse ușor.

– Crezi că se întâmplă repede? întrebă ea cu o voce ciudat de pustie. Sau crezi că se întâmplă treptat, într-o perioadă mai lungă, și nimeni nu își dă seama până ce nu s-a întâmplat deja? Se adresă

geamului din trăsură, iar sticla transparentă îi dezvălui înspre ce anume se holba.

Niall privi în aceeași direcție, spre instituția de peste drum, și se încruntă. Groaza și furia lui dispărură, luându-le locul altă grijă.

– Scumpo? întrebă el lent, așezându-se precaut pe bancheta din fața ei.

– Nebunia. Îl privi, în sfârșit, iar suferința și groaza care i se revărsau din privire îl devastară. Îmi voi da seama? se bâlbâi ea și privi din nou spre spitalul Bedlam de peste drum.

Niall nu voia să cunoască secretele nimănui. Nici măcar pe ale fraților lui. O persoană era îndreptățită la temeri întunecate și gânduri tăcute fără să se amestece careva. Nu se băga pentru că demonii altor oameni le aparțineau. Nimeni nu îi putea nimici, așa că nu avea sens să-i împărtășești. Funcționase așa mai bine de treizeci de ani. Însă totul se schimbase. Ea îl schimbase, spărgându-i lent zidurile, așa că acum stătea neajutorat în fața ei. Își dorea cu disperare să alunge durerea aceea intensă de pe trăsăturile ei delicate și să îi readucă zâmbetul pe care i-l oferise cu atâta libertate de când intrase în casa ei.

Creatura aceasta ca o umbră nu semăna deloc cu energica femeia care îl înfrunta fără probleme și făcea numai ce voia ea. Agitat din pricina incapacității lui de a-i alunga temerile și de a le lua asupra lui, Niall se apropie de ea până ce li se atinseră genunchii.

– Dacă vei ști ce anume?

Ea nu spuse nimic, iar el o mângâie ușor pe obraz, făcând-o să se uite la el.

Își prinse buza de jos între dinți, înăbușind un tremur ușor. Oare credea că ar fi crezut-o slabă? Cu patru săptămâni în urmă, așa ar fi fost. De atunci însă, ea pusese sub semnul întrebării toate lucrurile pe care el le acceptase ca adevăruri despre nobilitate. Privise în ochi moartea și nu cedase... până în acel moment.

– Când voi înnebuni.

El își înclină capul. Poftim? I se strânse inima. Organul acela nenorocit simțea mai mult acum decât simțise în toată existența lui patetică.

– Of, scumpo, spuse el răgușit, apropiindu-se de ea.

Niall o prinse de degetele fără mănuși. Deși era început de vară, iar afară era cald, Diana avea mâinile reci. Îi frecă degetele lungi de ale lui, încercând să le încălzească.

– De ce ai crede...? Apoi privi spre geam. Bineînțeles. De aceea nu voia să se mărite. În sfârșit, pricepea. Nu înnebunești, scumpo, spuse el, înfiorându-l încercarea lui patetică.

I se frânse inima. Niall îi batjocorise și îi disprețuise mereu pe filfizonii dichisiți care veneau la clubul lui, considerându-i niște scursori inutile și patetice. Iar acum își dorea să fi știut ce să spună ca să o liniștească și să-i alunge suferința.

În cele din urmă, ea îl privi, zâmbind tristă.

– Of, Niall, tu crezi că poți porunci ceva sau cuiva, iar totul va fi așa cum vrei tu doar pentru că ai cerut-o. Înghiți în sec. Dar nici măcar tu nu poți împiedica asta. O persoană este extensia sângelui ce îi curge prin vene.

Stomacul i se strânse fără să vrea când propriile vorbe se întoarseră împotriva lui. Înjură.

– Nu la asta m-am referit.

Ea trase de pelerină.

– Ba da, zise ea fără urmă de învinuire. Te vezi însemnat de dreptul tău din naștere, Niall, dar mama ta...

El se crispă. Nici nu își amintea de când nu se mai gândise sau nu întrebase despre femeia care îi dăduse viață.

– Mama ta a muncit cum a muncit ca să supraviețuiască. Asta nu înseamnă că era o femeie rea. Nu înseamnă că era haină. Nu a avut de ales.

Ciudat că, deși înțelesese și acceptase că o persoană făcea orice și totul ca să supraviețuiască pe străzile din St. Giles, nu își privise niciodată mama astfel.

– Nu te-a dat pentru că ar fi avut un suflet rău. Nici nu ai de unde să știi de ce a făcut-o. Îl privi drept în ochi, sfârtecându-l cu agonia din adâncimile lor albastre. Dar mama mea... Nu mi-a transmis doar un rang și un titlu, detalii care nu contează, de fapt, când vine vorba de valoarea cuiva. Se opri. Mi-a transmis sângele și nebunia ei. La fel și tatăl meu... spuse ea aproape șoptit.

Nu ar fi știut să îi spună vreodată vorbe frumoase, liniștitoare. Nici ei, nici altcuiva. Niall o trase în poala lui. Ea stătea încordată, iar el o strânse tare la piept până ce se relaxă.

– Nu semeni cu mama ta. Nici cu ducele cel laș.

– Semăn mai mult cu mama decât semeni tu cu Diggory, zise ea înăbușit, cu gura lipită de pieptul lui.

El se încruntă. Se legase în mod inexplicabil de ticălosul care îl transformase încă de timpuriu într-un ucigaș fără milă. Nu se îndoise niciodată de răul din sufletul lui. Se privise mereu doar în lumina aceea întunecată și urâtă. Diana răsturnase totul cu susul în jos. Îi ridică bărbia, forțând-o să îl privească în ochi.

– Simplul fapt că te îngrijorezi că devii ca ea înseamnă că nu semeni câtuși de puțin cu ea, spuse el pe un ton sumbru și țâfnos, dorindu-și ca și ea să priceapă acest lucru.

Ochii Dianei se umplură de lacrimi, iar picăturile acelea cristaline care, cu o lună în urmă, l-ar fi făcut să o disprețuiască și să o ia în derâdere acum îi umpleau pieptul de durere. Cum reușise Diana într-un timp atât de scurt să conteste fiecare aspect al identității pe care și-o clădise?

– Dar așa voi deveni, șopti ea ușor.

– Nu m-ai tratat niciodată de parcă aș fi fost diferit de tine.

Ea nu spuse nimic.

– De când te-am cunoscut, completă el. Nu m-ai tratat ca pe o haimana nemiloasă de pe stradă.

– Nu ești, insistă ea, clătinând zeloasă din cap.

Niall îi duse încheieturile degetelor julite la gură și le sărută ușor.

– Și de aceea, scumpo, nu semeni deloc cu mama ta.

Sau cu orice altă persoană pe care o cunoștea el.

În ultimul an, Diana se concentrase doar asupra faptului că, în cele din urmă, avea să își piardă și ea mințile. Făcuse legătura între răutatea mamei ei și sângele propriu și văzuse cât de ușor cedase tatăl ei. Drept urmare, știa foarte bine ce viitor o aștepta.

Acolo, în fața spitalului în care se aștepta să sfârșească într-o zi, Niall o obliga să se privească... separat de mama ei.

Oare mama ei s-ar fi uitat vreodată măcar la Niall Marksman sau la cei pe care el îi numea frați? Indiferent de vârsta ei sau de momentul din viață în care s-ar fi aflat? Nu, femeia nemiloasă care o pedepsise pe Diana pentru că dansase în ploaie și concediase o servitoare care devenise prea prietenoasă cu fiica ei mai degrabă și-ar fi dat foc decât să se amestece cu persoanele care aveau alt statut social. Cruzimea și asprimea aceea nu erau produse ale nebuniei, ci mai degrabă așa fusese ducesa de Wilkinson dintotdeauna.

I se tăie răsuflarea și o inundă o ușurare vindecătoare.

Niall îi sărută din nou încheieturile degetelor.

– De aceea nu vrei să te căsătorești.

Ea încuviință, deși fusese mai degrabă o afirmație.

Niall nu pricepea. Nu cu adevărat. Societatea se uita la o femeie și considera că singura soartă care o aștepta era să se căsătorească. De când se născuse, familia ei se așteptase ca ea să se căsătorească cu un nobil. Când ieșise în societate, oamenii se așteptaseră la același lucru. Dar, la urma urmei, ea însăși visase cândva la o viață cu totul diferită.

– Mi-am dorit mereu să mă îndrăgostesc, spuse ea melancolică. Își aduse aminte de un lucru. Două păpuși de porțelan, îmbrăcate elegant, dansând viitorul pe care și-l închipuise în mintea ei optimistă de copilă. Își trase pelerina, privind muselina. Când tocmai învățasem să citesc, dădaca mă forța să scriu poezii la nesfârșit. În timpul acesta, ea sorbea dintr-o ceașcă mică de argint. Nu verifica niciodată mai mult de două pagini.

Niall se foi pe banchetă și o mișcă în poală astfel încât să o poată privi mai ușor în ochi.

– Și ce scria pe paginile pe care nu le verifica niciodată?

Dianei i se umplu inima de căldură. Cât de bine o cunoștea! Deși nimeni altcineva nu o cunoștea.

– Aveam o listă cu toate trăsăturile pe care mi le doream să le aibă viitorul meu soț.

– Ei bine?

Își ridică bărbia, poruncindu-i să îi spună trăsăturile cu pricina, pe care nu le mai împărtășise nimănui până atunci.

Bărbatul care o târâse în sus pe scări, spre biroul lui Ryker, nu s-ar fi sinchisit niciodată să o întrebe ceva. Nu i-ar fi păsat, pentru că nici măcar nu ar fi plăcut-o. Și ce liber îi vorbea acum!

– Mi-ar permite să călăresc bărbătește.

Singura dată când încercase această faptă scandaloasă fusese închisă în camera ei o zi întreagă și nu i se permisese să iasă nici măcar ca să ia masa.

Niall chicoti și îi trasă cercuri mici cu mâna pe talie, iar ea închise ochii, simțind huruitul acela adânc de veselie.

– Nu ar trebui să ceri permisiunea, Diana. Ai face-o pur și simplu.

Ei îi crescu inima, având impresia că o să-i pocnească. Fusese mereu doar fiica ascultătoare a ducelui. Mai puțin pentru Niall. Tot mai entuziasmată, continuă:

– Să îi placă să culeagă flori și să picteze.

El izbucni în hohote de râs strangulate, difuze, clătinându-se cu totul, iar ea i se alătură, simțindu-se eliberată. Pentru că era cu ea. Se gândi la fata care fusese odată și trecu grăbită la următoarele de pe listă:

– Bineînțeles, ar fi onorabil și afectuos. M-ar iubi mai mult decât pe oricine altcineva, explică ea blând, simțindu-se liniștită și alinată de mângâierea blândă a lui Niall. Am avea un coteț plin de câini și o casă plină de râsete. Toate acestea daruri la care visase în copilărie, dar pe care nu le cunoscuse niciodată cu adevărat. Închise ochii. Și apoi, la 18 ani, am descoperit cine era tata.

Trăsăturile lui Niall deveniră sumbre, alungând orice urmă de veselie.

– Era un bărbat care nu i-a fost credincios mamei. Amărăciunea îi străpunse pieptul. Își ridicase tatăl pe un piedestal al măreției. Un bărbat care iubea altă femeie și avea copii pe care nu îi îngrijea. Nu contase că nu știuse despre existența lui Ryker și a Helenei. Conta că nu aflase despre ei. Mi-a internat mama, care merita să fie internată, dar pe care în același timp nu a iubit-o niciodată. Nu voi fi ca ea, Niall. O matroană care bea ceai în timp ce soțul meu merge prin cluburi, se culcă cu alte femei și pierde o avere. Vocea îi tremură de atâta hotărâre. Nu voi fi ca mama mea, Niall. Nu în privința asta. Nu mă voi lega de un soț. Nu de dragul societății.

„Pe bărbatul acesta l-ai vrea." Șoapta aceea periculoasă îi dănțui prin minte. Își trecu vârfurile degetelor peste o cicatrice albă în formă de semilună de pe mâna lui. Oare cum se alesese cu rana aceea? Cine îl ținuse *pe el* în brațe când fusese rănit și suferise?

Rămaseră așa vreme îndelungată, secundele transformându-se în minute, iar minutele pierzându-se într-o senzație temporală. Niall nu încercă să umple tăcerea ori să rostească vorbe frumoase sau liniștitoare, așa cum ar fi făcut, poate, un gentilom din înalta societate. Iar Diana găsi mângâiere și pace în acest lucru, ceva mult mai profund și mai semnificativ decât platitudinile goale.

Când o îndepărtă de la pieptul lui, ea dojeni bariera pe care o ridicase din nou, cea care îi forța să accepte realitatea.

– Nu ar trebui să fii aici, Diana. O mută din poala lui, iar ea se așează pe bancheta opusă. Nu știm cine vrea să te ucidă ori să te răneasc㠄, dar, dacă nu sunt cu tine, nu te poți furișa afară din casă.

Îl privi curioasă. Oare pentru el era doar o însărcinare? Sau ajunsese cumva să conteze pentru el, chiar și într-o mică măsură? Oh, nu își făcea iluzii că Niall Marskman și-ar fi deschis vreodată îndeajuns sufletul încât să îi pese, mai ales de o lady cu un statut special, pe care îl disprețuia pe bună dreptate. Dar sigur simțea ceva de vreme ce se îngrijorase ca un nebun, venise după ea și o ținuse așa în brațe. „Cât de patetică sunt dacă tânjesc până și după astfel de resturi?"

Niall se aplecă, iar un șuierat metalic umplu trăsura când își scoase pumnalul din cizmă. Safirele ovale ce împodobeau mânerul licăriră și străluciră în lumina soarelui ce pătrundea prin draperii. I-l întinse fără cuvinte.

– Poftim, zise el țâfnos.

Ea nu schiță nici un gest, așa că el i-l apăsă în palmă. Diana strânse din reflex mânerul în mână.

– Eu nu...

– Îți aparține. Fiecare persoană trebuie să aibă o armă, spuse el morocănos. Arma aceasta m-a slujit bine de-a lungul anilor. A fost primul lucru pe care l-am cumpărat cu banii din clubul meu. Vreau să îl ții la tine. Mereu.

Ca atunci când el nu avea să mai fie prin preajmă...

Era limpede ce încerca să îi spună, iar adevărul acela o durea de parcă se înjunghiase din neatenție cu pumnalul în stomac.

– Mi l-ai da mie? întrebă ea, gâtuită de emoție. Pumnalul aceea însemna atât de mult pentru el! I-l întinse înapoi. Nu îl pot lua, Niall.

Era cel mai important lucru pentru el, după club.

Niall mârâi și își ridică palmele, încercând să o convingă.

– Ia-l!

– Niall...

– Am zis să îl iei.

Buzele îi zvâcniră și mângâie cu reverență safirele enorme incrustate de-a lungul mânerului armei. Descoperise și iubea atât de multe lucruri la el! Vedea limpede prin fațada aceea țâfnoasă pe care o afișa în fața lumii, vrând ca toată lumea să o vadă: avea o bunătate și o tandrețe pe care nici măcar el nu le vedea. Pe care nu voia să le vadă. Dar existau, erau reale și atât de frumoase!

– Mulțumesc, spuse ea încet, așezând pumnalul pe bancheta de catifea.

El încuviință brusc.

– Ar trebui să ne întoarcem.

Da, ar fi trebuit. La casa aceea care fusese ca o cușcă pustie și singuratică pentru ea timp de aproape un an. Niall se întinse spre ușă, apoi se opri.

– Uneori, oamenii pur și simplu sunt răi, Diana. Nu are nimic de-a face cu sângele sau cu nebunia, ci mai degrabă cu felul lor de a fi. Nu există pic de răutate în tine.

Fără să privească în urmă, împinse ușa și sări din trăsură, lăsând-o singură.

„Nu există pic de răutate în tine." Vorbele acestea aduceau cel mai mult a compliment venind din partea lui Niall Marksman. Și totuși, o emoționară pentru că erau reale. Își dezbrăcase cuvintele de fațada în care le îmbrăcau oamenii de obicei, îi găsise cea mai mare frică și i-o domolise cu o laudă foarte simplă.

În timp ce trăsura se întorcea încet din St. Giles spre Mayfair, Diana dădu draperia la o parte și se uită pe geam. Niall călărea lângă trăsură, ca o santinelă, asigurându-se că avea să se întoarcă acasă în siguranță. Stătea în șa cu ușurință, părând un războinic pregătit de luptă, uitându-se după dușmani la orice colț. Îl căută în el pe băiatul de odinioară. Se umplu de tristețe, iar inima i se rupse de durere. Un copil flămând și speriat de pe străzi; cât de ușor ar fi putut fi el în locul acelui băiat, Ryan, ucis pentru ca un lider infractor nemilos să dea cuiva o lecție. Iar Niall fusese cel norocos. I se permisese să trăiască, dar fusese nevoit să cerșească, asemenea unui câine, și să ucidă ca să supraviețuiască. „Uneori, oamenii pur și simplu sunt răi." Și totuși, Niall nu era nici rău, nici hain.

Diana trăise ultimul an legându-se inexplicabil de femeia care îi dăduse viață și de nelegiuirile de care se făcea vinovată aceasta, iar Niall o forțase să își privească existența dintr-o perspectivă cu totul diferită. O făcuse să se îndoiască... Poate că nu avea răutatea în sânge doar din pricina părintelui ei. Diana răsuflă lent, umplându-și plămânii și fiecare colțișor al ființei cu un suflu vindecător.

– Nu sunt ca ea, șopti Diana adevărul acela cu voce tare, rostindu-l, crezându-l pentru prima dată de când fuseseră dezvăluite nelegiuirile comise de mama ei.

Așa cum Niall nu era Diggory și nu era definit de faptele întunecate pe care fusese forțat să le comită în copilărie. Diana dădu drumul la draperie, care căzu la loc, fluturând ca o șoaptă.

Se mai uită o dată la Niall. Poate că înainte să plece avea să îl poată ajuta să își găsească și el pacea. Să îl ajute să se vadă așa cum era de fapt: un bărbat puternic și curajos, care propășise când orice alt bărbat s-ar fi prăbușit sub necazurile pe care le îndurase. Și ar fi trebuit ca asta să fie de ajuns: să știe că Niall și-a găsit drumul, eliberat de mânie.

Și totuși, în chip egoist, își dorea mai mult de atât. Și-l dorea în viața ei... pentru totdeauna.

Capitolul 18

Mai târziu în noaptea aceea, Diana se uita prin ușile de cristal până la podea ce dădeau înspre grădinile prețuite ale mamei ei. Pământurile acelea erau năpădite de buruieni de prea multă vreme și aveau cu disperare nevoie de îngrijire. Luna strălucea sus pe cer, scăldând zona împrejmuită cu ziduri într-o lumină fadă.

Dacă nu ar fi văzut licărirea de la țigara lui de foi, Diana nu l-ar fi observat.

Era prima oară când îl zărea de când se întorseseră în după-amiaza aceea. Preț de o clipă plină de speranță, crezuse că poate avea să o lase să pătrundă în viața lui. Dar imediat ce îi veni în minte gândul acela, rememoră tăcerea lui distantă în timp ce mersese în urma ei.

Poate că se legase o prietenie, se crease o legătură între ei în ultimele săptămâni, dar nu era genul de femeie pe care Niall Marksman ar fi vrut sau ar fi putut să o iubească. Numai diferența de statut social dintre ei ar fi fost mereu prea mare pentru cineva care trebuia să își depășească niște resentimente bine înrădăcinate față de nobili. Trebuia să se mulțumească cu prietenia lui.

Deschise ușile și aerul de vară timpuriu se revărsă în încăpere, aducând aroma de trandafiri năpădiți de buruieni.

Niall își ridică privirea.

– Prințesă!

Își scutură scrumul de țigară.

Mai demult, întâmpinarea aceea ar fi fost rostită pe un ton dur. Diana ieși pe balcon și își sprijini mâinile pe balustrada din piatră.

– Domnule, zise ea încet.

Chiar dacă se aflau la distanță unul de celălalt, în lumina palidă a lunii, îl văzu zâmbind larg. Ce ușor zâmbea acum! Își dori cu egoism ca ușurința aceea să se datoreze prezenței ei în viața lui. Să știe că îi adusese lui Niall ceva din fericirea care îi lipsise ei... până să îl cunoască pe el.

– Nu poți dormi? întrebă ea.

– Mai cercetez o dată locul.

Ea își sprijini obrazul pe braț.

– Mereu faci asta.

– Nu știu să fac altceva.

Nu era adevărat. Știa ce însemna să te zbați și să te străduiești, cunoscuse moartea și durerea. Iar ea își dorea nespus să îl poată elibera de acele amintiri și să le înlocuiască cu unele noi cu ei doi împreună.

– Copacul acela trebuie tăiat. Ar fi trebuit tăiat cu mult timp în urmă, spuse el, făcând-o să se încrunte. Bărbatul care ți-a invadat camerele nu ar fi reușit niciodată să intre.

Ea cercetă scurt obiectul furiei lui. Bătrânul stejar apărea în cele mai vechi amintiri pe care le avea despre locul acela. Nu se potrivea în acel oraș mare precum Londra și tocmai de aceea îl admirase.

– Dacă era hotărât, Niall, absența copacului nu l-ar fi oprit.

El se încruntă.

– Măcar l-ar fi descurajat.

– Să nu îndrăznești, îl certă ea.

El se încruntă.

– Vorbește cu tatăl meu.

Niall zâmbi vag.

– Nu am spus că voi vorbi cu el.

Ea pufni.

– Nu trebuie să o faci, Niall.

La un moment dat, gândurile lor începuseră să se miște la unison, în armonie, spre deosebire de distanța glacială care existase între ei cu săptămâni în urmă.

– Am crezut că mă eviți, mărturisi ea încet.

El ezită, cu țigara de foi în mână. Așadar, avusese dreptate. Niall mai trase un fum și expiră lent un vălătuc perfect de fum alb.

– N-aș putea să te evit nici dacă aș vrea, prințesă.

„Nici dacă aș vrea... Ceea ce însemna că nu voia." Era o prostie să se simtă ușurată în urma unui compliment vag... Și totuși, doar atât avea să primească vreodată de la el. Diana se ridică pe marginea balconului, iar Niall înjură și își aruncă țigara de foi.

– La naiba, ți-ai pierdut... Îi mai aruncase o dată vorbele acestea, dar acum se opri brusc, fără să termine afirmația. Era un semn delicat de respect la care nimeni nu s-ar fi așteptat din partea lui Niall Marskman, paznicul neînfricat al clubului Iadul și Păcatul. Treci înapoi, Diana! o avertiză el.

Poate că i-ar fi ascultat avertismentul cu luni în urmă. Desigur, ar fi făcut-o înainte ca mama ei să fie dusă la Bedlam. Fiicele de duce nu se cățărau în copaci și, cu siguranță, nu ca să se întâlnească singure cu un bărbat, în grădină. Poate că și după ce mama ei fusese închisă Diana ar fi onorat acele așteptări vechi de când lumea pe care le avea lumea de la ea. În ultimele luni însă, descoperise un control de care avusese nevoie, după care tânjise și se desfăta cu el. Își întinse brațul și apucă o creangă ce se întindea spre balcon. O prinse și se lăsă pe ea. Îi stătu inima în loc și se înclină când văzu cât de sus era, apoi se îndreptă iute.

Niall țâșni spre copac, înjurând cu patos. Cu fustele ridicate deasupra genunchilor, Diana coborî din stejar. Creanga crestată de care se ținea o duse înapoi în acele zile uitate din copilărie.

Imediat ce atinse pământul cu picioarele, Niall ajunse lângă ea.

– Ce...?

– Când eram mică, mama nu mă lăsa în grădini.

Niall se opri brusc.

Întinzând brațele, Diana rătăci prin iarba încărcată de roua târzie și rece care îi alina picioarele.

– Mi se permitea să ies doar împreună cu guvernanta și numai pentru lecțiile despre aranjamente și picturi florale. Diana păși pe cărarea cu pietriș. Pietrele îi ciupiră carnea moale a picioarelor. Ignoră senzația și se duse hotărâtă spre trandafirii roz *neprețuiți*. În toiul nopții, ieșeam pe furiș. Săream peste marginea aceea. Se răsuci și arătă spre balcon. Și coboram din copac.

Îl simți pe Niall apropiindu-se.

– Ce făceai când ajungeai afară? întrebă el fără reticența obișnuită.

– Miroseam bobocii și furam un singur trandafir de fiecare dată. Chicoti ușor. Era un semn atât de mic de rebeliune, dar mă delectam cu el. Până când... Privi distantă spre un tufiș năpădit de buruieni.

„Nu ai voie să mai mergi în ele. Fiicele de duce nu se cațără în copaci ca niște coșari de rând."

– Până când...? o încurajă el.

Niall o prinse cu palmele de umeri și o trase spre el, așa cum ar face-o un amant tandru.

– A aflat că mă furișam din casă și a pus să fie tăiată creanga care se afla cel mai aproape de fereastra mea. Fusese ultima oară când se mai furișase afară. Se lăsă pe el și schimbă subiectul: Mâine are loc dineul pe care îl dau Ryker și Penelope.

Bineînțeles, Niall știa asta. Știa tot ce era legat de ea. Se mușcă de obraz ca să nu-l întrebe ce voia să afle de la el. Oare avea să o însoțească? Nu ca paznic angajat de Ryker, ci mai degrabă ca un bărbat care își dorea pur și simplu să fie cu ea.

Îl simți tresărind.

– Da. O singură silabă, un singur cuvânt, care nu oferea nici un indiciu referitor la ce gândea cu adevărat, cel puțin despre mărturisirea ei. Cred că încearcă să facă pe peținorii, murmură ea pentru sine.

Îl privi pe Niall. Îi văzu gura încordată și privirea dură și își dădu seama că avusese dreptate să creadă asta când primise invitația cu pricina. Își întoarse privirea și se uită la stelele de pe cer. Se holbă la ele, în grădina năpădită de buruieni, și mai că putea să creadă că ea și Niall se aflau în alt loc. Poate la țară. Departe de Londra și de așteptările dure care îi urmăreau pe amândoi aici.

– Fratele tău vrea să fii în siguranță, spuse Niall în cele din urmă, confirmându-i bănuielile. Crede că un gentilom onorabil se va asigura de acest lucru...

„Când voi pleca." Nu o spuse, dar cuvintele acelea plutiră în jurul lor de parcă le-ar fi rostit.

Diana se enervă. Avea de gând să apere intrigile puse la cale de Ryker?

– Am aflat din proprie experiență cât de onorabili sunt *gentilomii*.

Spre deosebire de Niall și de frații lui, care dăduseră dovadă de mai multă loialitate decât întreaga aristocrație la un loc.

– Și nu mă voi căsători pentru asta. Se opri, apoi continuă: Cu siguranță, nu cu un nobil, repetă ea.

Sau cu oricine altcineva. Sau cel puțin așa hotărâse cu un an în urmă. Căsătoria fusese un vis la care renunțase cu ușurință, deoarece fusese privată complet de bunătate. Și apoi îl cunoscuse pe Niall. Iar el i se strecurase în inimă și o făcuse să simtă, să tânjească și să dorească din nou... Toate acele pericole în fața cărora jurase să nu cedeze.

– Sunt și câțiva bărbați buni, spuse Niall forțat.

Dianei i se întoarse stomacul pe dos. Oare încerca să o vâre pe gât altcuiva, ca să nu mai fie răspunzător pentru ea?

– Ah, da? întrebă ea, ridicând din sprânceană.

– Cumnatul tău, de exemplu.

Da, Helena fusese binecuvântată cu acea uniune fericită. Nu îi scăpă însă din vedere că nu îl numise pe Ryker.

– Și? întrebă ea, ridicând din nou din sprânceană.

El se scărpină pe frunte.

– Sunt convins că sunt și alți gentilomi buni, bombăni el.

Diana se foi în brațele lui și îi privi chipul.

– Asta crezi? Că ar trebui să mă mărit cu un gentilom *onorabil*?

Un mușchi zvâcni pe linia maxilarului lui Niall, care închise brusc ochii.

– Nu contează ce cred eu.

– Pentru mine contează, ripostă ea rapid.

În timpul pe care îl petrecuse acolo, Niall devenise mai mult decât un paznic pentru ea. Fusese singurul prieten adevărat din viața ei. Ba, mai mult, avea nevoie să afle că pentru el conta dacă ea se căsătorea cu altcineva.

Niall își vârî mâna în haină și mai scoase o țigară de foi. Diana i-o luă cu iscusință dintre degete și o ținu departe de el. O aruncă într-o parte. Oare își dădea seama că își ascundea răspunsurile și emoțiile în spatele acelei țigări aprinse?

El își încrucișă brațele, încruntându-se din pricină că îi aruncase țigara.

Oare chiar nu știa că era singurul bărbat pe care și-l dorea? Că era singurul căruia și-ar fi încredințat viitorul, știind că ar fi protejat-o și i-ar fi permis libertatea aceea care îi fusese refuzată toată viața?

– Asta vrei? repetă ea.

El dădu să spună ceva.

– Eu...

Dianei îi stătu inima în loc.

– Vreau să fii în siguranță.

„În siguranță."

O dorință goală, lipsită de sens. Se îndepărtă de el și își încrucișă brațele la piept, ca într-o îmbrățișare singuratică, apoi privi peste umărul lui. În sus, la cer. Oriunde, dar nu în ochii lui, care mereu vedeau mai mult decât trebuia.

Înainte să intre în viața ei, drumul ei fusese ales. Urma să aibă parte de libertate de explorare și să își găsească fericirea departe de mulțimile sufocante ale societății politicoase din Londra. Cu ajutorul Helenei, își trasase un drum și găsise o cale... Iar Niall fusese doar o persoană aflată în trecere prin viața ei până avea să se îmbarce pe vasul acela și să plece.

Totul se schimbase. De când apăruse Niall, nu se gândise mai deloc la călătoria aceea iminentă. I se puse un nod în gât. Oare cum avea să fie când urmau să fie despărțiți nu doar de străzile londoneze, ci de un întreg ocean?

El întinse mâna și o mângâie pe obraz. Palma îi era aspră și bătătorită, o palmă de războinic îndelung trudită. Mâini care construiseră unul dintre cele mai mărețe imperii de jocuri de noroc din Londra. Și mâini care fuseseră forțate să ucidă.

– Vreau să fii fericită, spuse el răgușit.

Bineînțeles, chiar dacă el credea că unul dintre acei nobili respectați i-ar fi putut oferi acest dar greu de obținut.

– Nu voi fi fericită căsătorită cu *vreun* nobil. Continuă nerăbdătoare, ignorându-i protestul: Vezi vreun bărbat onorabil în cluburile tale? contracară ea, pe un ton sarcastic care îl făcu pe Niall să se încrunte.

Până și tatăl ei stătea mărturie a perfidiei nobililor.

– Nu mă voi încredința nimănui, Niall.

Se opri și își întoarse privirea de la el. Își deschisese deja sufletul în fața lui. Nu avea să îl lase să îi vadă și această slăbiciune.

– Te temi, așa că ai jurat să nu te căsătorești niciodată, dar într-o zi vei cunoaște un gentilom care nu este ca tatăl tău. Un bărbat care te va face fericită și care îți poate dărui toate acele lucruri pe care ți le-ai dorit.

„L-am găsit deja."

Simți o împunsătură dureroasă în inimă. Îi aducea aminte, deși nu era nevoie, că pentru el nu avea să fie niciodată mai mult decât

o însărcinare. Poate că o plăcea, așa cum afirmase. Poate că îi plăcea să vorbească cu ea, chiar să-i împărtășească lucruri despre sine. Dar nu avea să îi dăruiască vreodată inima. Poate că era incapabil să încredințeze cuiva inima lui bolnavă.

Diana se apropie de el și își ridică palmele.

– Tu...

El se îndepărtă rapid, respingându-i printr-un simplu gest vorbele pe care voise să le rostească.

– Ar trebui să te întorci în camera ta.

Nu avea de gând să cerșească fărâme de afecțiune de la el. Nici să se umilească în fața lui.

– Înțeleg.

Înțelegea prea bine, mai mult decât ar fi vrut. Încuviință scurt din cap și se răsuci. Ajunse doar până la baza copacului, când Niall se întinse și o prinse de încheietura mâinii, întorcând-o din nou spre el.

Diana icni tare și i se tăie răsuflarea.

– Ce crezi că înțelegi?

Ochii lui i se întunecară, iar în ei se citea o emoție pe care ea nu o putea identifica. Nuanța lor de safir deveni aproape neagră.

Diana înghiți în sec.

– Că nu contează pentru tine dacă mă căsătoresc sau nu.

– Te înșeli, șopti el, punându-și mâna pe trunchiul copacului, blocând-o. Când mi te închipui căsătorită sau când mă gândesc că un bărbat ți-ar face curte, îmi doresc să redevin luptătorul acela de pe stradă, așa cum am fost crescut să fiu, și să îl sfâșii cu mâinile goale.

Ea rămase cu gura căscată.

Niall întinse și cealaltă palmă și o mângâie din nou pe obraz.

– Nu sunt un lord fandosit. Nu sunt capabil de cavalerism și cumpătare. Nu te pot avea, dar nici nu vreau să te aibă altcineva.

Dianei i se tăie răsuflarea și își înclină capul pe spate, având nevoie de sărutarea lui.

El înjură și o împinse numaidecât în spatele copacului.

– Liniște! îi porunci el la ureche.

Inima îi bătu cu putere când el își scoase iute pistolul și se duse spre mijlocul grădinilor.

– Un servitor a zis că a auzit pe cineva furișându-se afară, spuse Adair încet și foarte surprins, venind din partea din față a grădinilor.

Fratele lui Niall.

Nu auzi răspunsul lui Niall din pricina distanței dintre ei doi. Privi pe furiș, din mica ei ascunzătoare, spre cei doi bărbați care vorbeau.

– Te-ai lenevit, zise Adair tărăgănat, acceptând țigara de foi pe care i-o întinse Niall și aprinzând-o de la unul dintre felinare.

– Nu m-am furișat, bombăni Niall, iar Diana zâmbi când îi auzi enervarea băiețoasă.

Acum că îl vedea alături de fratele lui, ușor tachinat, îl putea privi într-o postură nouă, de frate, necunoscută până atunci.

Adair chicoti.

– Poate că nu, dar, chiar și când nu te furișai, erai mereu atent la mișcările tale.

Simți o tristețe dureroasă când își aminti cum fusese existența lui Niall până atunci. Cum trebuie să fi fost să își păzească mereu vorbele sau pașii, când cea mai mare îngrijorare a lui nu fuseseră bârfele urâte despre el, ci mai degrabă nevoia de a supraviețui?

– Ryker vrea să vii, spuse Adair. Vrea să mergem toți.

Niall pufni.

Mai întâi, Helena îi ceruse să participe la balul ei, iar acum Ryker făcea același lucru cu dineul lui nenorocit.

Diana încremeni când își dădu seama că vorbeau despre dineul formal al lui Lady Penelope.

– Penelope îl organizează ca să o mărite pe fată. Adair mai trase un fum din țigara de foi. Cu cât se căsătorește mai repede, cu atât ne vom întoarce mai curând. Ar trebui să fii încântat.

Ea cuprinse trunchiul de copac, iar scoarța crestată i se înfipse în palme. Abia după ce Niall vorbi reuși să răsufle din nou, deși nu își dăduse seama că își ținuse răsuflarea.

– Nu mă preocupă când pot să mă întorc, ci siguranța lui Lady Diana.

Adair aruncă țigara de foi și o călcă cu cizma.

– Bineînțeles. Dinții albi ca perlele îi licăriră în noapte. Dar ar fi de preferat să se afle în siguranță și căsătorită cu vreun lord dichisit, ca să ne putem întoarce.

Îl înghionti pe Niall cu cotul în braț.

Fratele ei, tatăl ei, cumnata ei, Adair... Toți vorbeau cu atâta ușurință despre căsătoria ei cu un nobil ca Lord Maxwell! Vedeau în gentilomul acela avuție, putere și influență. Cât de tare se înșelau!

Contele de Maxwell, cu câinii lui, nu avea nici măcar o fărâmă din tăria și puterea lui Niall Marksman.

După ce aflase de trădarea tatălui ei și fusese martoră la ușurința cu care își trimisese soția la Bedlam, Diana se hotărâse să nu se căsătorească niciodată. Până să îl cunoască pe Niall, nu știuse că existau și bărbați ca el. Bărbați loiali, care s-ar fi luptat cu orice demoni, reali sau închipuiți. Bărbați care ar fi putut fi parteneri de viață.

Și îl dorea.

În viața ei... pentru totdeauna.

Ar fi trebuit să o îngrozească această descoperire. Totuși, dacă Niall avea să plece, voia să fure cât mai multe momente posibil alături de el.

Adair porni spre ușă, iar ea își ținu răsuflarea când se opri și se uită la Niall.

– Vin și eu imediat.

Adair încuviință din cap și apoi se îndepărtă cu pași apăsați.

Niall rămase țintuit locului, holbându-se la ușă, apoi, după câteva minute ce i se părură interminabile, se întoarse la copac.

– Vino! Trebuie să te întorci în camerele tale, zise el ca o dădacă ce zorește un copil neastâmpărat.

Se urcă pe creanga joasă și o ridică fără efort și pe ea. Se cățărară apoi în liniște până ce o ajută să treacă peste balustrada de la balcon.

Era atât de hotărât să o îndepărteze de el!

Cum să îl facă să priceapă că o voia în viața lui?

Capitolul 19

Niall o ajută pe Diana să se cațăre peste balustradă și o urmă. De când ajunsese în casa aceea, fusese în camera ei în fiecare zi și în fiecare noapte. Cumva, clipa aceea, în afara acelor verificări formale și indiferente, era foarte diferită. Încordarea vibra în încăperile întunecoase, accentuată de răsuflarea Dianei.

Dorindu-și cu disperare să frângă senzația aceea de conștientizare apăsătoare, Niall făcu ceea ce știa mai bine: cercetă încă o dată camera. O simți privindu-l, urmărindu-i fiecare mișcare.

Niall privi spre patul din mahon cu baldachin, cu cadrul lui masiv din lemn. Cearșafurile albe și cuvertura la fel de albă dată la o parte erau ispite imorale care făceau ca soarta să râdă de Niall și de slăbiciunea lui. Închise scurt ochii.

– Ce este? murmură Diana, tonul ei gros răsunând mai aproape de el, dându-i de știre că se mișcase.

El reuși să clatine din cap.

– Ar trebui să plec.

Ea se apropie de el, parcă plutind, iar aroma ei de flori și inocență îi inundă simțurile.

– Rămâi!

Un singur cuvânt ce îl inundă. Invocat de propria foamete imorală.

Înghiți în sec.

Diana îl prinse de mână, iar atingerea ei delicată îl forță să își descleștеze pumnul. Ea îi apăsă mâna pe piept. Îi simți inima bătându-i puternic, constant, nebunește. Dumnezeule!

– Am zis să rămâi, Niall, repetă ea cu o voce de sirenă deopotrivă rugătoare și poruncitoare.

Existau o mie și unul de motive pentru care ar fi trebuit să plece.

Era sora lui Ryker, la un pas de regalitate și despărțită pentru totdeauna de Niall prin dreptul ei din naștere.

Și exista un motiv pentru care să rămână: ea. Era un bastard în toate sensurile cuvântului, căci, în pofida tuturor acelor motive, tot o dorea.

Se predă gemând și îi acoperi gura cu a lui. Diana se topi lângă el, sânii ei zdrobindu-i pieptul în timp ce îi răspunse cu disperare la sărut. Îi desfăcu buzele și îi atinse limba cu a lui, înghițindu-i geamătul. Răsuflarea ei avea aromă de migdale – era îmbătătoare, amețitoare și dulce.

Diana îl cuprinse cu brațele pe după gât și, cu o îndrăzneală care îi făcu sângele să îi curgă năvalnic prin vene, îi înclină capul de parcă ar fi avut nevoie să fie mai aproape de el. De parcă ar fi tânjit după clipa aceea la fel de îndelung ca el. Niall o luă în brațe și o duse spre pat, așezând-o în mijloc.

Pieptul i se umfla tare și repede, așa cum se întâmplase când fugise de polițiști hotărâți, și se dădu câțiva pași în spate, oferindu-i șansa să se răzgândească. Totuși, să-i întoarcă spatele și să nu aibă parte

de ea ar fi fost un lucru mai greu ca orice luptă pe care o purtase pe străzi, dar nu ar fi învinuit-o niciodată pentru o astfel de decizie. Știa prea bine că merita mai mult decât să se culce cu un bărbat care avea mâinile mânjite cu sânge.

Diana se ridică în coate și îl privi întrebătoare printre genele blonde și grele.

– Spune-mi să plec, zise el răgușit. Știuse din ziua în care furase prima dată resturi de mâncare de la un alt puști sfrijit și disperat că locul lui era doar în St. Giles. Amintește-mi că nu am dreptul să te ating.

Pentru motive care n-aveau legătură doar cu diferența de statut social dintre ei. Cu faptul că între ea, Ryker și Helena exista o legătură prin naștere.

– Niall, șopti ea, ridicându-se în șezut, fustele fluturându-i în jur. Încă nu știi?

El clătină din cap.

Diana îl privi fix în ochi.

– Nobilii aceia spre care m-ai împinge... Nu au nici o fărâmă din curajul, onoarea sau tăria pe care le ai tu doar în degetul tău mic.

Cuvintele ei îl străpunseră.

– Nu vreau un nobil sau pe altcineva. Întinse mâna spre el. Te vreau *pe tine*.

„Sunt pierdut." Niall mârâi. Se dezbrăcă de haină și o aruncă într-o parte. Haina căzu pe podea, zgomotos. Iar Diana se holbă la el pe măsură ce se dezbrăca și își scotea cizmele. Niall se duse cu pași apăsați spre pat și se urcă lângă ea și își plimbă mâinile pe trupul ei.

Ea îl prinse de mână și își împreună degetele cu ale lui.

– Ai fost singurul care nu m-a tratat de parcă aș fi făcută din porțelan fragil. Să nu cumva să îndrăznești să te porți altfel cu mine acum!

Se ridică pe genunchi, se duse sfioasă spre el, îl cuprinse cu brațele pe după gât și îl sărută.

Toate reținerile lui Niall se topiră.

Își auzi pulsul bubuindu-i în urechi ca un tunet și îi răspunse la sărut, mângâind-o și memorându-i curbura șoldurilor. Se trase în spate, iar ea țipă ușor, căznindu-se să îl tragă din nou aproape.

– Ești atât de frumoasă, șopti el, sărutând-o în colțul buzelor.

Îi supse lobul urechii, iar ea icni, pe jumătate gemând, pe jumătate râzând.

– Șșt, îi șopti el la ureche.

– Mă gâdili.

Îi cuprinse fesele cu mâinile, le strânse ușor și o trase aproape. Ea icni scurt.

– Nu am de gând să te fac să râzi, scumpo, îi făgădui el.

Orice urmă de amuzament dispăru din ochii ei expresivi în care apăru o dorință la fel de intensă ca a lui. Îi revendică din nou gura, iar limbile li se duelară. Sângele îi dădu năvală în mădular când ea îi răspunse cu îndrăzneală la îmbrățișare. Se căzni să desfacă șirul de nasturi delicați ai rochiei, cu mâini tremurânde.

„Tremur."

El, care în tinerețe se culcase cu târfe pe alee și apoi avusese iubite în Iadul și Păcatul, acum era smerit și nesigur cum nu mai fusese toată viața lui. Renunță să încerce a-i desface rochia, așa că trase de material, iar nasturii zburară în toate direcțiile, bâzâind zgomotos pe cuvertură și pe podeaua din lemn, rostogolindu-se în toate părțile. Dorindu-și nespus să o vadă în sfârșit goală, Niall îi împinse în jos corsajul și cămășuța.

Diana se îmbujoră și își împreună repede brațele în jurul corpului.

– Nu o face, îi porunci el, iar ea se opri.

Și își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp.

– Atât de frumoasă! șopti el. Cu reverență, îi cuprinse cu palma una dintre movilițele pline și își trecu vârful degetului peste sfârcul ei mărit. Nespus de frumoasă, zise el cu voce răgușită, după care îi cuprinse sfârcul cu gura.

Ea gâfâi, umplând liniștea din toiul nopții, iar când își înfipse mâna în părul lui, țintuindu-l aproape de ea, el se desfătă cu încurajarea aceea îndrăzneață. Supse și mai tare, trăgând în gură bucata aceea de carne umflată, trecându-și limba peste ea, până când gemetele ei sălbatice ricoșară din căpriori. Trecu apoi la sânul neglijat.

– Niall, îl imploră ea, încleștându-și și descleștându-și degetele în părul lui.

– Am vrut să fac asta din clipa în care te-am văzut, spuse el gâfâind lipit de pieptul ei.

Își vârî mâna între picioarele ei și își trecu palma peste cârlionții pufoși ce îi apărau feminitatea.

– Prima dată când am intrat în club? întrebă Diana.

Scânci și gemu, desfăcându-și larg picioarele pentru el.

În pofida focului ce ardea în el, Niall rânji. Era tipic Dianei Verney să îi pună întrebări cercetătoare chiar și în toiul dorinței.

– Nu atunci, recunoscu el, vârându-și un deget în ea.

Ea icni zgomotos și zvâcni în brațele lui.

– Pe alee? se bâlbâi ea.

Într-un abandon minunat, începu să își ridice șoldurile într-o mișcare lentă, ritmică, împingându-se în mângâierea lui. Nectarul ei umed îi acoperi degetele, făcându-le să alunece.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare și închise ochii, încercând să se concentreze la întrebarea ei.

– În a treia zi petrecută aici, reuși el să îngâne, mai vârând un deget înăuntru.

Ea țipă, iar el îi înghiți sunetul cu un sărut. Limbile li se împleticiră prelung.

– Mergeai cu mișcări legănate pe coridoare, șopti el aproape de gura ei, continuând să îi mângâie miezul umed. Cu cealaltă mână, îi cuprinse șoldul stâng generos. Cântai ceva.

– Da? întrebă ea, cu ochii strâns închiși.

Începuse să se unduiască într-un ritm mai rapid, mai nebun. Era aproape. Umezeala ei îi acoperea degetele.

– Dar nu din pricina șoldurilor tale.

O sărută pe gât, în jos, până ce îi găsi din nou sânul. Zăbovi cu gura pe carnea sensibilă.

Diana scânci și imploră incoerent, încercând să îl îndrume spre vârful umflat.

– Atunci de ce?...

Întrebarea ei se încheie abrupt, cu un șuierat, când el îi mângâie sfârcul.

– M-ai invitat să mă așez la masă cu tine. La vremea respectivă, îi fusese rușine de propria slăbiciune patetică pentru că se lăsase vrăjit de faptul că ea privise dincolo de răul care îi mânjea persoana și sufletul. Acum înțelegea că acela fusese momentul în care Diana îi furase inima. În care dovedise că nu semăna nici măcar cu huliganii de pe străzile din St. Giles, care îl vedeau doar ca pe o bestie. Iar de atunci am fost al tău, îi mărturisi el gemând gutural în timp ce își scoase pantalonii și îi împinse spre marginea patului.

Ea îl mângâie pe obrazul cu cicatrice.

– Niall, șopti ea, privindu-i chipul. Eu...

Îngrozit de cuvintele care îi stăteau pe buze, îi acoperi gura și o mângâie din nou. Aveau să aibă destul timp mai târziu pentru a înfrunta realitatea. Mai târziu, avea să își înfrunte faptele și emoțiile care voiau să îi spargă pieptul. În clipa aceea, avea să cunoască un singur lucru: pe ea, în felul acela brut și primitiv ce urma să îi lege. Își apăsă podul palmei de mugurul ei, iar ea se încovoie, împingându-se în atingerea lui.

Diana se retrase din sărutul lor.

– Vreau să te simt întru totul, spuse ea cu voce răgușită, cu buzele lipite de ale lui, în timp ce trăgea hotărâtă de cămașa din lână.

Cererea și eforturile ei hotărâte fură ca una dintre gălețile acelea cu apă cu care fusese stropit în copilărie în timp ce încerca să doarmă pe furiș în fața vreunui magazin din Londra.

Icni și se trase în spate. Pieptul i se umflă de forța dorinței și a panicii care îl încercau.

– Ce crezi că faci? întrebă el pe un ton grav și poruncitor, care potoli numaidecât foametea din ochii expresivi ai Dianei.

– Niall? se bâlbâi ea, holbându-se la el tristă și năucită.

Se simți de parcă fusese lovit în stomac când îi văzu durerea și nedumerirea. Se scărpină frustrat pe frunte.

– Nu trebuie să mă vezi, spuse el țâfnos, întinzându-se după ea.

Ea îi prinse mâna.

– Nu. Se opri, privindu-l cu înțeles. *Vreau* să te văd. În întregime!

De groază, i se puse un nod în gât și se chinui să înghită în sec. Nu își dezvăluise niciodată tot corpul plin de cicatrice nici unei femei cu care se împreunase. Nici măcar frații lui nu văzuseră urmele de pe trupul lui. Cuvintele tatuate pe el. Dacă i se dezvăluia astfel Dianei, avea să rămână vulnerabil pentru totdeauna, în moduri în care nu mai fusese până atunci.

Dacă l-ar fi forțat și dacă i-ar fi poruncit să o facă, și-ar fi luat pantalonii, i-ar fi tras pe el și ar fi plecat, chiar dacă asta l-ar fi ucis. În schimb, ea aștepta răbdătoare, cu trupul dezvăluit în fața lui, transmițându-i un mesaj limpede. Avea încredere în el și îi cerea același dar în schimb.

Înnebunit, Niall privi în jur, la camerele demne de o prințesă. Căci nu avea legătură cu încrederea. Una era să îi povestească despre

nelegiuirile pentru care avea să plătească într-o zi la porțile iadului și cu totul altceva să îi arate dovada răului ce sălășluia în el.

Se războia cu el însuși. Clipele se scurseră și apoi, cu degete amorțite, își apucă marginile cămășii. Nu voia să îi revendice inocența până ce nu avea să îl vadă, pe el și defectele lui, întru totul. Fără să o poată privi în ochi, Niall își azvârli cămașa pe podea și aștepta.

Salteaua gemu ușor în timp ce Diana se târî spre el. Se opri atât de aproape, încât căldura trupului ei îl mângâie pe al lui, apoi suspină ușor.

– Of, Niall, șopti ea, atingând cu vârfurile degetelor una dintre numeroasele cicatrice care îi ciuruiseră pielea.

El tresări în timp ce ea își trecu degetul arătător în chip aproape iubitor peste o urmă crestată, în formă de fulger, dintr-o parte. Apoi zăbovi asupra acelor cinci cuvinte de deasupra inimii lui. *Ucide sau vei fi ucis.* Minutele i se părură ore în timp ce ea, cu o tandrețe nesfârșită, mângâie acele cinci urme. Diana își coborî capul.

– Nu, o imploră el, întrucât o cunoștea atât de bine încât știa ce avea de gând să facă.

Ea îl ignoră și sărută fiecare cicatrice. Ca și cum prin mângâierea aceea tandră ar fi putut să vindece înseși amintirile, coșmarurile și urmele. Dar poate că, la urma urmei, aceasta era puterea ei, pentru că în brațele ei nu se gândea la demonii din trecut, ci doar la ea.

Diana se ridică în șezut și se concentră asupra unei singure cicatrici, pe care până atunci o neglijase. Nu era o urmă lăsată de un glonț sau de un cuțit, ci mai degrabă un semn înfierat. Buzele îi tremurară și ochii i se umplură de lacrimi.

Altădată, și-ar fi bătut joc de picăturile acelea și le-ar fi privit ca pe un semn al slăbiciunii ei și le-ar fi îndepărtat. Nu îi fusese nimănui milă de el și nici nu avea să permită cuiva să îi fie milă de el. Dar acum, când vedea agonia ce se scurgea din ochii ei albaștri, inima îi zvâcnea și îi bătea mai tare din pricina dovezii că îi păsa de el.

– Nu doare, se forță el să spună când ea își trecu în sfârșit vârfurile degetelor peste litera D înfierată pe veșnicie în pieptul lui.

Tatuajul pe care i-l lăsase bărbatul care îl forțase să ucidă și care fusese stăpânul lui Niall în primii zece ani ai existenței lui.

– Nu, șopti ea, ridicându-și ochii de la rana aceea veche și privindu-l în ochi. Dar te-a durut cândva și mă aștept să te doară și mai tare acum, în alte feluri.

Câtă dreptate avea femeia aceasta care nu se temea și nu se rușina să vorbească despre emoție!

Își aminti propriile țipete amestecându-se cu râsul lui Diggory când îi atinsese pieptul cu flacăra pârjolitoare. Se căzni să respire, să alunge groaza de demult...

Atunci, Diana îi sărută carnea încrețită, iar mângâierea ei tandră îl făcu să deschidă ochii.

– Nu mai este. Nu te mai agăța de el, îl îndemnă ea. Nu îți va mai face rău vreodată.

El tresări și se încordă. Și apoi adevărul vorbelor ei îl lovi, tăindu-i răsuflarea. Trăise toată viața temându-se. Se temuse multă vreme după ce scăpase din ghearele lui Diggory. În încăperile din ladul și Păcatul, Niall se luptase cu groaza că imperiul lui avea să se prăbușească, iar el urma să redevină băiatul acela disperat și flămând de pe stradă, forțat să ucidă ca să supraviețuiască. Aceeași teamă pusese stăpânire pe el de fiecare dată când se infiltraseră inamici în club, iar toate coșmarurile ieșiseră la suprafață după ce Penelope fusese atacată. De aceea fusese alungat de la club. În sfârșit, pricepea.

Diana își trecu degetul arătător peste litera D pe care el o urâse mult timp.

– Ori de câte ori o vei privi, nu te gândi la el, ci la mine. Își ridică privirea spre el. Gândește-te la noaptea aceasta petrecută în brațele mele.

Niall gemu și o sărută apăsat. Bărbăția i se trezi la viață, pulsând în dreptul taliei Dianei, iar el o întinse sub el. Îi găsi din nou centrul feminității și îi mângâie pliurile alunecoase până când gemetele ei răsunară în camerele silențioase. Trupul Dianei se încordă, iar mișcările ei căpătară un ritm nebun, frenetic.

– Te rog, implora ea, zgâriindu-l cu unghiile pe spate.

Își desfăcu picioarele, iar el șuieră și se așeză deasupra ei. Mădularul îi vibra și îi pulsa, iar el tânjea să o pătrundă brusc și adânc.

– Ușurel, șopti el, ca un îndemn pentru amândoi. Apoi lent, centimetru cu centimetru agonizant, îi pătrunse pliurile ude, alunecând în teaca ei strâmtă. Înlemni când bărbăția îi ajunse la bariera subțire

ce îl despărțea de extaz. Nu vreau să te rănesc, zise el cu voce răgușită, lipindu-și fruntea de a ei.

– Nu ai putea să mă rănești vreodată, răsuflă ea.

El gemu, îi revendică gura și se împinse, trecând de zidul acela. Diana înțepeni, iar el o sărută, înăbușindu-i țipătul.

Sunetul acela de durere străbătu prin vâlvătaia de dorință ce îi umbrea simțurile, făcându-l să își recapete întru câtva controlul, când de fapt își dorea doar să se împingă în ea tare și repede.

– M-am înșelat, zise Diana, cu ochii închiși. M-a durut.

Buzele în formă de fundă îi tremurară ușor, iar când o lacrimă îi alunecă pe obraz, pe Niall îl năpădi un val de tandrețe.

– Îmi pare atât de rău, scumpo, îi șopti el la ureche.

O sărută de la lobul urechii fraged până pe frunte. Apoi pe obraz și după aceea pe buze.

Limbile li se încâlciră într-un ritual de dorință care îi puse sângele din mădular în mișcare.

Gemetele Dianei se preschimbară în rugăciuni frânte și răgușite de dorință, iar el începu să se miște. Ieși și o pătrunse din nou, de nenumărate ori. Lent. Dându-i timp să se obișnuiască încet cu senzația pe care i-o crea și cu mărimea lui. Ea îl cuprinse strâns cu brațele. Apoi începu să îi întâmpine împingerile până ce ajunseră să se miște la unison, împreună. Diana își ridică șoldurile înnebunită, la fiecare mângâiere.

Ea se încordă și se strânse în jurul mădularului lui. Cerule, avea să se termine!

– Termină pentru mine, o imploră el și își vârî mâna între ei ca să îi mângâie mugurul lunecos.

Diana se destrămă țipând, iar el o urmă în acel abis magnific, pătrunzând-o încă o dată și apoi prăbușindu-se în timp ce se sfârși în valurile ei lungi și unduitoare.

Gâfâind, Niall se prăbuși, sprijinindu-se pe coate, ca să nu o strivească. Piepturile li se umflau și li se dezumflau la unison, iar inimile le băteau nebunește.

Când pasiunea i se domoli, își dădu seama ce se întâmplase de fapt. Cerule, o rănise! Niall se retrase, dar zâmbetul satisfăcut de pe buzele ei îi dezminți gândurile.

– Nu am mai simțit niciodată așa ceva, murmură ea.

Cum stătea cu ochii închiși, arăta ca o felină ce mâncase smântâna.

Iar el, Niall Marksman, un bărbat care nici măcar nu avea un nume al lui, simți cum zâmbea larg fără să simtă vreo urmă de vină, mânie sau teamă, pe care Diana le văzuse în el. O sărută ușor pe gură și se rostogoli pe o parte, trăgând-o lângă el.

Aveau timp mai târziu pentru nebunia celor petrecute. Nu voia să distrugă acel moment gândindu-se la realitate. Își trecu palma peste abdomenul ei plat, mângâindu-i pielea moale și satinată. De la dreptul din naștere până la trupul ei, era opusul lui întru totul. Dar văzuse în el mai multe decât văzuse el însuși.

O respirație ușoară îi pătrunse gândurile.

Diana dormea.

Se întinse, trase cuvertura mototolită de sub ei și îi acoperi trupul gol. Dar nu înainte să îi privească rotunjimile dulci. Mădularul îi zvâcni la viață, tânjind să o cunoască din nou.

Își înăbuși un geamăt.

Era timpul să plece. Avea vreme să lămurească toate astea mai târziu. Dar trebuia să plece înainte să fie descoperit. Una era ca ea să îi încredințeze darul virtuții ei și cu totul altceva era ca el să îi distrugă reputația în rândul nobililor care, capricioși cum erau, ar fi înlăturat-o din nou cu nerăbdare din rândurile lor.

Fără tragere de inimă, Niall își coborî picioarele peste marginea patului și se ridică. Diana gemu ușor și se afundă mai adânc în pat, alunecând în locul pe care îl ocupase el înainte. Niall se îmbrăcă privind-o. Respirația ei ușoară umplea camera, fermecătoare în feluri pe care înainte le considerase periculoase.

Niall se duse spre măsuța ei de toaletă aurită și își lua mantia. Apoi înlemni.

O bucată mică de pergament cu iz oficial strălucea în odaia altminteri întunecată.

Diana sforăi ușor, atrăgându-i pentru scurt timp atenția de la hârtia aceea. Se asigură că încă dormea și se uită din nou la foaia cu pricina.

Nu avea motiv să îi scotocească prin lucrurile personale și, cu siguranță, nu prin scrisorile uitate pe măsuța de toaletă.

Cu toate acestea...

Niall apucă foaia și o citi.

Milady,

Au intervenit schimbări în privința condițiilor de călătorie convenite. His Lady's Honor va pleca pe mare cu o săptămână mai devreme, la ora convenită inițial.

Căpitan Nathaniel

Niall mototoli foaia.

– Ce naiba e asta? șuieră el.

Diana se ridică brusc în pat. Cuvertura alunecă, dezvelindu-i sânii. Dacă nu ar fi fost plin de o furie clocotitoare, imaginea ei de sirenă ațâțătoare l-ar fi ispitit să renunțe la propriile gânduri. Ea se frecă la ochii pe jumătate închiși.

– Despre ce...

Se duse cu pași apăsați spre ea, iar ea se opri, plină de vinovăție.

– Ah, aia...

Atât avea de spus? *Aia?* Concentrându-se la mânia care îl vindeca de durere, Niall îi azvârli documentul care ateriză zgomotos pe cuvertură.

– De aia aveai nevoie de un paznic timp de șase săptămâni, zise el înaintând spre ea, în timp ce toate piesele puzzle-ului se potriveau, în sfârșit.

Venise la Ryker cu condiții clare.

Diana se încruntă, apucă cearșaful și îl trase la piept. Cu cealaltă mână, luă foaia.

– Tu și Ryker ați presupus că va fi până la finalul sezonului. Nu am avut nici un motiv să vă informez, zise ea pe un ton atât de pragmatic, încât Niall ameți.

El se împletici când făcu un pas în spate, privi în jur și i se făcu greață, ca atunci când, copil fiind, furase prima dată de la cineva.

– Și nu ai avut nici un motiv să mă informezi între timp? întrebă el pe un ton poruncitor, când reuși să se controleze să vorbească fără să țipe.

În toate aceste săptămâni, se strecurase în inima lui și spusese că îi era prietenă. Niall se înfioră. Iar în tot acest timp, ea plănuise să plece spre St. George's, oriunde ar mai fi fost asta.

În sfârșit, domnișoara avu bunăvoința să se îmbujoreze. Se jucă agitată cu bucata de hârtie pe care o ținea în mână, foaia aceea

blestemată, care îi dădea de veste că timpul ei acolo aproape că se sfârșise.

– Nu m-am mai gândit la asta de când ai intrat în viața mea, Niall, spuse ea ușor.

Se ridică și apucă repede un halat și îl îmbrăcă direct pe trupul ei gol.

El își trecu o mână prin păr și râse sec când o auzi.

– Sunt flatat, scumpo!

Ea se înfioră când îi auzi tonul superior și ironic, dar refuză să se simtă vinovată. Intrase în clubul lui nenorocit, îi întorsese lumea cu susul în jos, îl forțase să pătrundă și el în lumea ei, i se strecurase în inimă, iar în tot acest timp nu avusese de gând să rămână acolo mai departe de începutul verii. Lui i se întoarse stomacul pe dos și se răsuci, neputând s-o privească. Să se uite la singura persoană în care avusese încredere și pe care o iubise, care avea să se urce la bordul unei corăbii și să plece din viața lui. Era o pierdere cu totul diferită decât dacă s-ar fi măritat și ar fi rămas în Londra. Aveau să fie despărțiți de o mare și de o lume.

Podeaua scârțâi, iar el se înroși. Nu o auzise apropiindu-se. Îi furase până și simțul ascuțit care îl ținuse în viață până atunci. Diana îl atinse șovăielnic pe mână.

– Ai putea veni cu mine?

El chicoti – un sunet la fel de gol ca în cele șase săptămâni dinainte ca ea să intre în viața lui.

Diana se puse în fața lui.

– E o întrebare, zise ea ușor. Vino cu mine! repetă ea.

„Vino cu mine!"

Să plece.

Din St. Giles și din Iadul și Păcatul, de lângă frații lui și toți cei care depindeau de el. Scoase un sunet dezgustat și se îndepărtă rapid, simțind nevoia să se îndepărteze de ea. Simțind nevoia să se protejeze din nou.

– Știi că nu pot pleca, Diana. Viața mea e aici.

Ea tresări, iar în ochi îi licări o durere de parcă ar fi lovit-o. Se simți sfâșiat în două când o văzu. Își dorea să fi fost un bărbat mai bun pentru ea. Unul care să o merite. Apoi ea se îndreptă și îl privi cu aceeași tărie demnă de care dăduse dovadă încă de când se întâlniseră pe aleea de lângă club.

– Clădește-ți o viață nouă, alături de mine!

Vorbele ei atârnară în văzduh, puternice și convingătoare. Îi supseră energia din membre și îl lăsară fără cuvinte și fără gânduri. Îi cerea să renunțe pur și simplu la munca lui din Iadul și Păcatul și să plece cu ea, îl implora să uite de cei care depindeau de el și de stabilitatea de care avea nevoie.

Ea își puse vârful degetelor pe buzele lui.

– Nu trebuie să răspunzi acum, Niall.

– Nu. Am timp până când pleacă nenorocita ta de corabie! urlă el ca o fiară, așa cum fusese dintotdeauna.

Fără măcar să tresară, Diana continuă:

– Pentru mine, nu există viață aici.

– Dar pentru mine există, iar tu m-ai pune să-i dau cu piciorul. Când Diana tresări, el se forță să ignore dovada că o rănise. Doar pentru că ți-am descoperit planurile.

Arătă mânios spre bucata de pergament pe care ea o strângea așa de tare în mână, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

– Ți-aș fi spus. Eu...

Icni când Niall o prinse de umeri și o zgâlțâi ușor.

– Când? țipă el ușor. Când mi-ai fi spus?

Sau oare contase atât de puțin pentru ea încât ar fi plecat fără să se mai gândească vreodată la bastardul din St. Giles căruia îi dăruise virginitatea? Întrebarea aceea ironică îi șoptea prin minte, usturându-l ca oțetul pus pe o rană deschisă. Ea tăcu, vinovată, iar el îi dădu brusc drumul. Diana se împletici, oprindu-se lângă marginea patului. El zări fără să vrea pata aceea stacojie și i se puse un nod în stomac.

– Sau ai vrut doar să te culci cu o haimana umilă de pe stradă? întrebă el cu ură.

Diana strânse hârtia blestemată în dreptul gâtului.

– Cum poți să mă întrebi așa ceva? șopti ea. Te iu...

– Nu! zise el ferm, apoi aruncă o privire pe furiș la ușa care îi despărțea de Oswyn. Dacă ar fi fost în toate mințile și ar fi gândit logic, i-ar fi păsat de faptul că bătrânul paznic auzise, fără îndoială, mai mult decât ar fi fost sigur, dar își pierduse orice urmă de rațiune în ceea ce o privea pe Diana. Nu vreau vorbe goale!

– Nu sunt vorbe goale, Niall, îi spuse ea stăruitoare, întorcându-și palmele în sus. Te iubesc. Cu siguranță, știi asta.

Neputând să își dezlipească privirea de la pagina cu pricina, Niall râse din nou sec.

– Mă iubești atât de mult, încât nu mi-ai putut spune și ai fi plecat pur și simplu.

Mârâi dezgustat și se îndepărtă cu pași apăsați.

Diana țipă frustrată și se duse hotărâtă spre el. Fluturând pagina aceea ca pe o armă, se așeză între Niall și ușă.

– Cum îndrăznești? Dacă ți-aș fi spus, nu m-ai fi lăsat să plec. I-ai fi spus lui Ryker sau tatălui meu.

În pofida îngrijorării ei că i-ar fi spus ducelui, Niall își dăduse seama de mult că tatăl ei era o umbră frântă care nu ar fi putut să o protejeze.

– Nu i-aș fi spus tatălui tău.

– Bine, atunci lui Ryker.

Niall tăcu, încăpățânat. Nu ar fi lăsat-o să plece pur și simplu de capul ei, pe o corabie la bordul căreia s-ar fi aflat doar bădărani, mârșavi și marinari desfrânați.

Ochii și umerii ei înguști își pierdură din înflăcărare.

– Nu m-ai fi lăsat să plec, șopti ea, ridicându-și privirea suferindă spre a lui. Dar nici nu mă vrei în viața ta. Nu mă vrei cu adevărat, Niall. Ai spus-o chiar tu.

Niall încremeni sub greutatea vorbelor ei.

Buzele ei se răsuciră într-un zâmbet agonizant.

– Știi că am dreptate, Niall. Trase aer în piept. Dar vreau să mă înșel. Vino cu mine!

Incapabil să lămurească torentul de emoții și de întrebări ce se învolburau în ființa lui, el clătină ușor din cap.

– Nu vreau... Nu pot... Apucă mânerul ușii, dar încremeni când o auzi vorbind.

– Ești un laș, Niall Marksman!

Tresări și se întoarse spre ea. Îl acuza pe el, Niall Marksman, un bărbat care spintecase gâtlejuri, trăsese cu pistolul și șterpelise de la cei mai puternici nobili, că se temea.

Și totuși, chiar în aceste încăperi, Diana dovedise că infailibilitatea lui era un mit.

– Zici că mă tem, dar și tu te temi, îl provocă ea. Le-ai permis lui Diggory și temerilor tale să te țină captiv în clubul tău.

Un răget de furie îi umplu pieptul.

– Cum îndrăznești? spuse el, clocotind de furie. Să știi că nu mă tem de nimic!

Doar de ea. Femeia care îi dărâmase singură toate barierele pe care le ridicase în jurul lui.

– Doar pentru că o spui nu înseamnă că este adevărat. Continuă fermă: Ai locuit în clubul tău atâta vreme, încât te temi să ieși din lumea aceea, spuse ea, ignorându-i vorbele. Poți să mergi oriunde, și totuși alegi să nu o faci.

– Nu știi nimic despre asta, prințesă! șuieră el.

Erau oameni care se bazau pe el. Un imperiu care le oferea siguranță bărbaților, femeilor și copiilor de pe stradă, care îi hrănea și...

– Știu că te temi.

Acuzația ei șoptită supse tot aerul din încăpere, înlocuindu-l cu o tensiune grea, groasă, palpabilă. Un mușchi din colțul ochiului lui Niall zvâcni, iar Diana îl atinse ușor cu vârful degetelor.

– Chiar dacă tu crezi că suntem foarte diferiți, adevărul este că semănăm mai mult decât vei recunoaște vreodată.

Ea își coborî brațul pe lângă corp.

– Nu semănăm câtuși de puțin, Diana, zise el cu tristețe. Nu în ceea ce privește lucrurile care contează pentru societate.

Și zicând acestea, Niall plecă. Închise ușa de stejar în urma lui, ridicând o barieră tangibilă, în timp ce încerca să lămurească acuzele pe care i le adusese Diana.

Oswyn se holbă la el, cu o privire ce nu dezvăluia nimic. Iar Niall, unul dintre cei mai violenți cuțitari din St. Giles, simți cum îi ardea gâtul de jenă și de rușine.

Reuși să facă un singur pas.

– Nu ar fi trebuit să se întâmple.

Reproșul lui Oswyn îi oglindea propriile gânduri.

Niall încremeni. Poate că bărbatul avea dreptate, dar reputația Dianei avea să fie distrusă dacă s-ar fi auzit în casele din Mayfair că se culcase cu un cuțitar de pe străzile Londrei.

– Nu știu despre ce vorbești, replică el șoptit.

Paznicul care fusese primul angajat al clubului Iadul și Păcatul dădea dovadă de o îndrăzneală pe care nu o mai arătaseră nici un bărbat, nici o femeie și nici un copil dintre cei pe care îi angajase Niall.

– Nu se poate întâmpla din nou. Și să nu zici că nu știi despre ce vorbesc, Niall! se răsti Oswyn, renunțând la calmul lui caracteristic.

Paznicul cu început de chelie privi rapid în jur și apoi înaintă. Dacă ești prins în patul surorii lui Black, clubul nu își va reveni niciodată. Cei ca noi, continuă el, fluturându-și mâna între ei doi, nu se căsătoresc cu fiice de duce. Ci cu târfe și servitoare; asta, dacă ne însurăm vreodată.

Niall simți o amărăciune înțepătoare pe limbă. Știa că prietenul lui avea dreptate. Îl ura pentru asta. Se ura pe sine și mai mult pentru că pierduse atât de mult din el însuși într-o perioadă atât de scurtă, în fața unei femei asupra căreia nu avea nici un drept. „Poate că nu contează. Își dorește mai multe cu tine... Vrea un viitor cu tine." Alungă numaidecât acele gânduri. Ce viitor i-ar fi putut oferi într-un club de jocuri de noroc? Câtă vreme era legată de el, avea să se afle mereu în pericol. Nu doar pericolul acesta trecător venit din partea unui prădător necunoscut.

Simți o mână pe umăr și privi în gol la degetele acelea cu cicatrice și bătături.

– Să fie singura dată. Va fi secretul tău. Ești vinovat de nelegiuiri mult mai mari.

Da. Crimă, hoție și nenumărate alte păcate.

– Dar a venit momentul să te îndepărtezi de domnișoară. Dacă nu ai de gând să te însori cu ea.

Ironia grea din vocea lui răgușită nu cerea nici o confirmare sau vreo negare din partea lui.

„Vino cu mine!"

Fără să vrea, privi din nou spre ușa ei elegantă, cu arcadă.

Înjurătura aspră a lui Oswyn sparse tăcerea de pe coridor.

– Doar nu crezi că te poți însura cu fătuca?

Ca să-și ocupe mâinile, Niall își aranjă lavaliera din mătase purpurie.

– Cred că nu e treaba ta ce cred eu, răspunse el pe un ton cult, pe care orice lord l-ar fi identificat cu greu ca fiind fals.

Poate că îl cunoștea pe Oswyn de o viață și poate că lăsa paza clubului Iadul și Păcatul pe mâna lui, dar nu avea să îi dea socoteală. Și, cu siguranță, nu acolo, pe coridoarele din casa lui Wilkinson.

În ochii lui Oswyn licări o emoție nefirească: bărbatul se simțea rănit.

– Crezi că nu-mi pasă de tine? Tu și frații tăi m-ați primit și mi-ați dat de muncă atunci când mă aștepta doar moartea pe străzi.

Un alt val de vinovăție îl năpădi pe Niall. Făcu o grimasă. Cerule mare, în ultimele patru săptămâni, vorbise mai mult despre sentimente și emoții și toate acele simțiri incomode care îl făceau pe un bărbat să fie slab decât în toți cei 30 sau 31 de ani de viață ai lui!

– Știu, Oswyn, spuse el încet.

Așa cum știa că paznicul țâfnos avea dreptate în privința Dianei.

– Mai este problema clubului, sublinie bărbatul.

Oare îi simțise șovăirea?

– Chiar dacă te însori cu fata, societatea nu va privi niciodată cu ochi buni faptul că unul ca noi se atinge de una ca ei.

Și prea mulți oameni se bazau pe ei. Adevărul acela răsună puternic în mintea lui.

– E sora lui Ryker, sublinie Oswyn, deși nu era nevoie.

– Crezi că Ryker s-ar opune uniunii noastre din pricina nașterii mele? întrebă Niall, cu chef de bătaie.

Își dorea cu disperare să se bată.

– Nu, zise Oswyn calm, pocnindu-și degetele. Își coborî brațele masive pe lângă corp. De când s-a însurat, ar permite asta și nu s-ar gândi la toți cei care depind de el.

Bărbați, femei și copii care se zbătuseră ca să supraviețuiască în St. Giles și găsiseră, în sfârșit, siguranță în clubul Iadul și Păcatul. Niall era o amenințare la adresa lor, a tuturor, din pricina Dianei.

– Oricum, zise Oswyn, întrerupându-i șirul gândurilor, nu te poți perinda între cele două lumi. Fie i te alături lui Ryker, ca oaspete onorabil și respectabil pentru fată, fie...

Niall ar fi trebuit să fie de-a dreptul surd ca să nu audă scepticismul din vorbele lui. „Fie renunț la ea."

– Fie mă lași să-i însoțesc pe duce și pe fiica lui la dineul lui Ryker și începi să te îndepărtezi de ea.

„Vino cu mine!"

Își simți inima în gât. Organul acela nenorocit se dovedise a fi real întru totul și surprinzător de intact.

– Eu sunt paznicul ei, reuși el să îngâne.

Oswyn pufni.

– Toți frații tăi vor fi de față. Și eu. N-o să pățească nimic.

Niall ezită.

– Nu m-am hotărât ce voi face mâine, răspunse el ambiguu.

Diana nu avea să pățească nimic câtă vreme Ryker, Calum sau Adair erau de față. Amenințarea cea mai mare era însă la adresa lui, nu a Dianei, la faptul că ar fi fost forțat să participe la un dineu formal alături de gentilomi invitați doar ca potențiali soți pentru Diana.

Paznicul loial îl privi lung, după care spuse țâfnos:

– Tu nu ucizi, Niall, îi aminti el. Nu mai ucizi. Nu o spusese ca o învinuire sau ca o judecată. Știi că eu n-aș ezita să omor pe cineva pentru ea.

Da, o știa. Oswyn și frații lui, chiar și Helena, fuseseră mai puternici decât el în anumite privințe după intrigile lui Diggory.

– Așa cum știi ce ai de făcut, Niall, murmură Oswyn, strângându-l ușor de umăr.

Da, știa.

„Trebuie să o las să plece."

Capitolul 20

În seara următoare, Diana făcu aceleași lucruri pe care le făcuse timp de trei ani, stând în fața aceleiași măsuțe de toaletă în timp ce servitoarea ei o ajuta să se îmbrace.

Așezată la măsuța de toaletă, Diana se uită la chipul care o privea din oglindă. Avea cearcăne și ochii injectați. Buzele inexpresive. Își înălță capul. Oare camerista ei, ca restul lumii, îi putea vedea tristețea? Sau nu o mai privea nimeni îndeajuns încât să vadă dincolo de fațada pe care o afișa?

Doar Niall privise... și văzuse.

– Ridicați capul numai puțin, milady, zise Meredith veselă, înclinându-i-l de parcă ar fi mânuit un cățeluș. Poftim.

Servitoarea îi așeză pe cap o diademă incrustată cu rubine. Era o bijuterie demnă de o regină sau, așa cum îi spusese Niall la început ironic, și apoi cu afecțiune, de o prințesă.

– Mai aveți nevoie de ceva, milady?

– Asta este tot, răspunse ea din reflex, privirea zăbovindu-i asupra rubinelor.

Meredith făcu o reverență.

– Îl voi informa pe Excelența Sa că veți coborî imediat.

Apoi plecă. După ce se închise ușa și, în sfârșit, rămase singură, Diana se uită în oglinda cu margini tesite.

De seara trecută, Niall fusese expeditiv și formal cu ea. Nu o evitase, dar nici nu mai fusese la fel, nu se mai dovedise prietenul ei, așa cum devenise în ultimele săptămâni, iar pe ea o întrista faptul că pierduse apropierea aceea dintre ei. Căci știa, chiar și fără cuvinte care să îi confirme, ce însemna îndepărtarea aceea. Nu avea să vină cu ea. Viața lui era aici. Ba, mai rău, nu o considera ca făcând parte din viața lui din pricina unei diferențe sociale ce avea să conteze mereu pentru el.

O bătaie ușoară în fereastră îi întrerupse șirul gândurilor și se răsuci pe scaun. I se frânse inima.

Niall bătea încet în geam și ridică din sprânceană, ca o rugăminte tăcută.

Și, chiar dacă faptul că se afla în spatele ușilor de la balcon fără să fie îmbrăcat în ținută de seară formală însemna că nu plănuia să participe la dineul dat de Ryker, Diana îi zâmbi. Se ridică în picioare și își mișcă bărbia în semn de salut.

El deschise fără zgomot ușile și se strecură în camera ei. Cum reușea un bărbat cu statura și puterea lui să se miște atât de silențios? Închise ușile de sticlă în urma lui și rămase acolo, nemișcat.

Diana rupse tăcerea.

– Nu vii, zise ea ușor.

El clătină ușor din cap.

– Vei fi în siguranță cu frații mei și Oswyn...

Ea se mișcă repede, întrerupându-i mărturisirea.

– Nu îmi fac griji pentru siguranța mea. Își făcuse cu patru săptămâni în urmă. Atunci, se gândise să se asigure că avea să fie în siguranță și apoi să se urce la bordul corabiei care pleca spre St. George's. Totul se schimbase. Diana se opri la câțiva pași de el. De aceea te-ai furișat în camerele mele? întrebă ea. Ca să-mi spui că nu vei participa la dineul lui Ryker și să te asiguri că sunt bine? „Te rog, spune-mi că este mai mult de atât. Spune-mi că te-ai gândit la propunerea mea și că vei veni cu mine când voi pleca!"

Însă licărirea tristă și plină de regret din ochii lui spunea o poveste cu totul diferită.

– Nu am cunoscut niciodată o femeie ca tine, zise el încet, iar mărturisirea lui melancolică aducea mai mult a rămas-bun decât cuvântul însuși.

Își simți inima strângându-i-se ca într-o menghină în timp ce el o mângâie cu dosul încheieturilor degetelor pe obraz.

– Din clipa în care te-am prins furișându-te în clubul meu, mi-ai întors lumea pe dos, murmură el, iar ea se apăsă în mângâierea lui distrasă. I-am urât pe toți cei care aveau legătură cu nobilimea, dar tu nu semănai câtuși de puțin cu lorzii și doamnele nobile pe care am ajuns să îi urăsc. Nu m-am gândit niciodată să plec din St. Giles și, cu siguranță, nu m-am gândit să plec din Londra.

Diana simți cum i se înveselește inima, doar ca să i se întristeze din nou când el continuă:

– Iar până acum, nu am regretat niciodată responsabilitățile care îmi revin odată cu clubul. Nu pot pleca, Diana.

Menghina aceea se strânse și mai tare, iar ea abia reuși să tragă aer în piept, tremurând.

– Ba nu, spuse ea în cele din urmă, când durerea îi permise să vorbească. Poți pleca, Niall. Chiar dacă o durea sufletul, se îndepărtă de el, iar brațul lui îi căzu inutil pe lângă corp. Dar alegi să rămâi.

Așa cum alegea să nu o lase să pătrundă în lumea lui. Așa cum alesese clubul în locul unei vieți petrecute împreună cu ea.

Chipul lui Niall se crispă.

– Diana...

Nu mai rosti nimic. Ce i-ar fi putut spune, la urma urmei? Poate doar să se răzgândească din pricina vreunui sentiment de vină nedorit și inutil pe care probabil i-l insuflase cu acuzațiile ei.

– Este în regulă, Niall.

Cum reușise să îl mintă așa? Cum o spusese cu o voce atât de calmă și statornică, când simțea că se rupe în bucăți pe dinăuntru?

Niall îi privi chipul și deschise gura, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva. Apoi o închise repede la loc. Se duse cu pași alunecoși și tainici spre fereastră.

– Niall, strigă ea când el apucă mânerul ușii.

O privi întrebător.

Se duse spre fereastră și se opri între el și ușile de sticlă. Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor și scurt. O întâlnire vagă a buzelor care le sigilă despărțirea. Apoi Diana se dădu înapoi.

– Mulțumesc, spuse ea ușor.

El clătină din cap.

– M-ai ajutat să pricep că nu sunt ca mama mea. Diana îl atinse cu vârfurile degetelor în locul în care fusese înfierat cu mult timp în urmă de monstrul acela. Într-o zi, vei descoperi și tu că nu ești ca Diggory și că nu te definește nici una dintre faptele pe care ai fost obligat să le comiți pentru a supraviețui.

Și doar atunci avea să meargă mai departe și să o ia de la capăt.

Poate alături de o femeie pe care avea să o iubească îndeajuns încât să o lase să pătrundă în lumea lui sau chiar să își părăsească lumea pentru ea. Cerule! Inima i se frânse încă o dată.

Îi văzu mărul lui Adam săltând.

– Diana...

– Du-te, îl îndemnă ea, zâmbindu-i, deși avu impresia că mușchii feței aveau să i se fărâmițeze. Sau voi începe să cred că mă placi.

El râse dureros și își plecă scurt fruntea pe a ei.

– Of, Diana...

Mânerul ușii se zgâlțâi, alungând orice vorbe ar mai fi rostit. Se uitară spre partea din față a camerei.

– Milady? strigă Meredith de cealaltă parte a ușii încuiate. Excelența Sa m-a trimis să întreb de dumneavoastră.

Sosise momentul.

– Spune-i că vin numaidecât, strigă ea.

Sunetul de pași repezi le dădu de înțeles că fata plecase. Diana se întoarse din nou spre Niall și tresări.

Ușa de la balcon era deschisă doar cât să treacă un om. Se uită afară chiar când el ajunse pe pământ și îl urmări până ce dispăru în umbre.

Închise ușa, o încuie și, cu picioarele amorțite, ieși din odăile ei, apoi străbătu coridoarele și coborî la parter, unde un lacheu o aștepta cu pelerina pregătită.

– Diana, o salută tatăl ei cu un zâmbet absent, privind în gol la un ceas din aur.

Atât. Trei silabe. Numele ei. Nu mai spuse absolut nimic nici câteva clipe mai târziu, când se urcară în trăsură și porniră spre locuința lui Ryker.

Așezată pe bancheta de catifea, Diana se uită la tatăl ei, care stătea față în față cu ea. În timp ce trăsura împodobită cu ramuri hurui

pe străzile pavate cu piatră, trecând de stâlpii de pe stradă, lumina lumânării licărea pe chipul tatălui ei. Pe fața lui cu maxilar puternic, văzu mai multe riduri, un semn al tristeții și al tragediei trăite în ultimul an. Ochii lui cândva zâmbitori acum erau goi și lipsiți de căldura strălucitoare din trecut.

– Când eram mică... începu ea încet, în timp ce trăsura se umplu de zgomotul roților ce se învârteau peste piatra cubică.

Tatăl ei o privi, în sfârșit.

– Am disprețuit toate lecțiile de matematică. Spre deosebire de Helena, a cărei minte fusese creată ca să descifreze numere, Diana fusese mereu inutilă când venea vorba de ele. Dar eram fermecată de Shakespeare. Știai asta? se întrebă ea cu voce tare, adresându-și întrebarea și sieși, nu doar lui.

– Nu știam, zise el cu o licărire melancolică în ochii lui mereu triști.

În copilărie, îl pusese la un loc cu regii mitici și magicienii din folclor. Acum, că ajunsese la maturitate, își dădea seama că trăise cu o impresie fantezistă la care nici un muritor nu ar fi îndrăznit să aspire.

– Mi-am închipuit deseori că sunt Cordelia, iar tu ești tatăl meu preaiubit. Dar nu fusese niciodată o eroină cu convingeri ferme. La un moment dat, Diana confundase ascultarea cu onoarea și pierduse elemente esențiale din identitatea ei... Până să îl cunoască pe Niall. Regele Lear a izgonit-o pentru că rostise adevărul, iar ea s-a întors ani mai târziu, când acesta aproape că înnebunise, continuă ea.

Tatăl ei se încordă, iar trăsăturile ridate i se contorsionară de durere.

– Și, în cele din urmă, îi dăruiește dragostea ei. Diana își strânse din reflex degetele pe săculețul de mână. Abia de curând mi-am dat seama, tată.

– De ce anume? întrebă el cu voce răgușită, cu mai multă însuflețire decât îi arătase de când mama ei fusese dusă de acasă.

– Nu am fost niciodată fiica pe care ți-ai dorit-o cu adevărat...

El protestă, dar ea vorbi peste el.

– Am fost fiica pe care te-ai simțit obligat să o ai.

– Nu este adevărat, zise el, iar chipul i se încreți.

Cândva, dacă l-ar fi văzut suferind așa, nu ar mai fi rostit nimic. Dar nu mai era fiica aceea supusă, care punea fericirea lui mai presus de a ei.

– Oare? ripostă ea cu o voce întru totul lipsită de expresie. Ai iubit-o pe mama Helenei și a lui Ryker. Mama mea... Își mușcă interiorul buzei și apoi se forță să continue. Mama mea a fost femeia cu care nu ar fi trebuit să te căsătorești, și totuși ai făcut-o. Din pricina devotamentului vostru față de rang și de statut, ați pierdut amândoi totul... V-ați pierdut fericirea. Șansa de a iubi. Familiile reale pe care erați sortiți să le aveți. Delia Banbury, femeia care fusese amanta tatălui ei, avusese parte doar de suferință din pricina relației lor.

Ochii tatălui ei se umplură de lacrimi, iar irisurile albastre pe care le aveau și Diana, și Ryker, și Helena i se smălțuiră.

– Regret multe, Diana.

I se puse un nod în stomac când îl auzi.

– De multe ori m-am gândit și eu la același lucru. Dacă nu m-aș fi însurat cu mama ta? Dacă m-aș fi însurat cu mama Helenei și a lui Ryker? Creionă în gând imaginea celor trei împreună, o familie bucolică din care Diana nu ar fi făcut niciodată parte, căreia nu i-ar fi aparținut vreodată. Dar atunci nu te-aș mai fi avut pe tine, Diana, și nu aș fi renunțat niciodată la a te cunoaște sau la a te avea în viața mea, nici măcar pentru fericirea pe care aș fi trăit-o alături de Delia. Îi acoperi mâna cu a lui, iar ea se uită la palma lui înmănușată. Îmi pare nespus de rău că nu ți-am fost tată în ultimul an.

Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare. Trecuse atâta vreme de când tatăl ei nu o mai văzuse... sau nu îi mai vorbise cu adevărat.

– E în regulă, șopti ea.

Pierduse atât de mult și jelise și mai mult. Iar asta îl schimbase. Nu îi putea ierta absența din ultimii ani, dar o putea înțelege. Însă contribuise și el la propria suferință.

– Nu mă voi mărita cu nici unul dintre gentilomii din seara aceasta, zise ea încet, iar el se încruntă când ea schimbă brusc subiectul.

– Este doar o cină, ca să vedeți dacă vă potriviți, o liniști el, bătând-o ușor peste mână.

– Nu îmi doresc un soț de dragul societății. „Ca el." Vorbele acelea nerostite atârnară clare în văzduh, de parcă le-ar fi rostit cu voce tare.

Tatăl ei se înfioră.

– Plec, tată, continuă ea.

El se încruntă.

– Pleci? Unde? Ce?...

– Cu verișorul Helenei și al lui Robert, căpitanul Stone.

El se scărpină pe frunte.

Bineînțeles că nu recunoștea numele. Așa fusese în ultimul an: nu văzuse pe nimeni în jurul lui. Nici măcar pe fiica lui. Înainte ca Niall să intre în viața ei, considerase apatia tatălui ei drept un semn al propriului caracter. Dar acum nu mai credea asta. Nu era responsabilă pentru acțiunile părinților ei, așa cum Niall nu era responsabil pentru faptele pe care le comisese forțat de Diggory. Trase aer în piept.

– Plec, tată.

Indiferent că el era sau nu de acord.

El tresări.

– Nu poți pleca pur și simplu... Ești o femeie tânără.

Se așteptase ca el să aibă această părere. La fel credeau toți lorzii din societate. Doar Niall se dovedise a fi altfel. I se strânse inima.

– Nu am nimic aici.

Niall nu avea să fie vreodată al ei, iar dacă ar fi rămas în cușca ei aurită când el avea să se întoarcă în lumea interlopă din Londra, asta ar fi ucis-o. Nu voia să devină o astfel de femeie. Nu din nou.

– Nici măcar pe domnul Marksman?

Ea rămase cu gura căscată. Întrucât tatăl lui stătuse închis în odăile lui, crezuse că nu observase nimic în afară de propria suferință.

O licărire de tristețe dănțui în ochii tatălui ei.

– Am fost nepăsător, dar nu sunt prost. Ții la el.

Nu, nu ținea la el. Îl iubea de-a dreptul. Înghiți în sec și încuviință scurt din cap. Poate că, înainte să se retragă din nou în lumea lui, avea să îi împărtășească tot ce avea pe inimă... inclusiv suferința pricinuită de faptul că Niall nu era dispus să o primească în sufletul lui. Se întâmplaseră prea multe.

– Nu vei rămâne pentru el?

– Nu ești de acord? întrebă ea precaută.

El se încruntă.

– Aș prefera să găsești un nobil bun și onorabil care să aibă grijă să fii în siguranță și fericită.

Diana îl privi tristă – pierduse toți anii de fericire doar pentru că își onorase angajamentul față de rang.

– Nu ai învățat nimic, șopti ea. În copilărie, îl privise doar ca pe un lord binevoitor și mereu zâmbitor. Bun și cu servitorii, și cu lorzii cu statut inferior. Cât de lipsită de substanță fusese de fapt bunătatea aceea! Tu, care te-ai căsătorit cu mama și nu cu femeia pe care o iubeai, îmi spui să mă căsătoresc cu un nobil?

Vocea îi tremura din pricina furiei. Ținând cont de trădările lui, îndrăznea să echivaleze rangul cu vorbe precum *onoare?* În tot acest timp, crezuse că tatăl ei era orb în ceea ce o privea. Iar acum descoperea că fusese orb în ceea ce privea toate lucrurile care contau.

– Nu îl judec, îi explică tatăl ei, mai însuflețit decât în timpul oricărei discuții private pe care o purtaseră până atunci – de altfel, destul de puține. Dar nici un tată, continuă el, nu l-ar alege vreodată pe domnul Marksman pentru fiica lui.

O spusese cu blândețe, ca în copilărie.

Ea simți un gust amar.

– Atunci oamenii aceia sunt niște proști.

Pentru că Niall avea mai multă valoare în degetul lui mic decât toți nobilii la un loc.

– Vreau să fii fericită.

„Niall mă face fericită. Dacă aș pleca din Londra și din societatea aceasta sufocantă, aș fi fericită..."

Totuși, putea avea parte doar de cea din urmă.

– Diana...

Tatăl ei se opri brusc din orice ar fi avut de gând să spună când trăsura se hurducăi și se opinti.

Diana se prinse de marginea banchetei, ca să nu fie azvârlită în față.

Tatăl ei dădu perdeaua la o parte.

– Ce...?

Ușa de la trăsură se deschise, iar Oswyn își vârî capul înăuntru.

– Necazuri, Excelența Voastră.

– Necazuri? protestă tatăl ei.

Bătrânul paznic întinse mâna înăuntru, spre Diana.

– Trebuie să veniți cu mine.

Ea întinse mâna și apoi încremeni, holbându-se la degetele lui bătătorite. Mâinile lui semănau mult cu ale lui Niall, pline de cicatrice.

Dar nu semnele acelea albe și crestate îi atraseră privirea, ci mai degrabă încheieturile degetelor roșii și umflate. Simți un fior de neliniște pe șira spinării și se îndepărtă de el.

– Ce fel de necazuri? întrebă tatăl ei, lipindu-și din nou capul de geam, ca un copil nerăbdător să ajungă la destinație. Aici nu e Mayfair. Unde naiba suntem?

Diana privi dincolo de el, la străzile din St. Giles.

„Ce...?"

Oswyn înjură și îl pocni pe tatăl ei în tâmplă, iar gura ducelui se rotunji puțin, după care bărbatul se încovoie pe banchetă.

Dianei îi stătu inima în loc.

„Fugi!"

Își apucă strâns săculețul și se aruncă spre cealaltă ușă. O împinse și sări din trăsură, recăpătându-și rapid echilibrul. Ignoră durerea care îi radia în sus din picioare și o luă la fugă pe stradă.

Reuși să facă doar trei pași.

Văzu două siluete care traversau strada pavată cu pietre apropiindu-se de ea. Niște străini înalți, grosolani, cu urme de vărsat pe fețe, desprinși parcă dintr-un coșmar, nu de pe străzile londoneze.

Gâfâind, Diana privi în jur. Văzu siluetele vizitiului și ale lacheului aplecate pe locurile lor, iar sentimentul de panică se intensifică. Se forță să rămână pe loc.

– Așa e mai bine, mârâi Oswyn. Nu ai unde să te duci. Paznicul înalt și solid continuă să vină spre ea și o apucă de antebrat. Nu mi-ai ușurat treaba. Nu ne-ai ușurat treaba, de fapt. Acum, vino...

Începu să urle ascuțit când ea scoase pumnalul lui Niall și i-l înfipse în mână.

Scăpată din strânsoarea lui, Diana se răsuci și fugi de străinii ce se repeziră stângaci spre ea.

Țipă de parcă ar fi vrut să doboare cerul nopții și fugi... Și se izbi de un zid masiv. I se tăie răsuflarea și alunecă în spate, căzând în fund. Cuțitul lui Niall îi alunecă din mână și zăngăni zgomotos pe pietrele cubice. Îi dădură lacrimile și se căzni să se ridice, în pofida durerii agonizante ce îi radia pe șira spinării.

Oswyn ajunsese deja acolo, ochii lui pregătiți de luptă emanând o furie arzătoare. O pocni în tâmplă.

Văzu stele argintii și auzi un bâzâit puternic în urechi. Diana văzu ca prin ceață mai mulți străini vorbind rapid, unul peste celălalt, după care picioarele îi cedară.

Și nu își mai aminti nimic altceva.

Capitolul 21

Niall nu avusese parte de nici o noapte liniștită în casa ducelui de când sosise acolo.

Acum stătea întins în patul lui de împrumut, pat care, dacă era sincer cu el însuși, se simțea al naibii de confortabil, și se holba la pictura murală colorată de deasupra lui.

Încercând să nu se gândească la suferința pe care Diana abia reușise să o ascundă când el îi refuzase propunerea.

Încercând să nu se gândească la felul în care ieșise pe furiș și îi privise trăsura în care se aflau ea, tatăl ei și Oswyn, până ce se îndepărtară.

Încercând să nu se gândească la ea învești mântată în blestemata rochie de mătase de culoarea ametistului și la decolteul al naibii de îndrăzneț, stând la masă lângă un anonim, un bărbat pe care familia ei și întreaga societate l-ar fi considerat o pereche potrivită pentru o fiică de duce.

Încercând...

Și eșuând.

Niall își acoperi fața cu mâinile.

– N-ar fi trebuit să pleci deja? bombăni el.

Adair chicoti gutural în partea din față a odăii. Întrucât supraviețuise intrând pe furiș într-unele dintre cele mai înstărite locuințe din Londra, nimeni nu se putea strecura la fel de ușor ca el.

– M-ai auzit intrând.

Pe de altă parte, viața lui Niall depindea de abilitatea lui de a auzi chiar și cel mai mic sunet, abilitate care făcea parte din el.

– Aud totul, bombăni el și își coborî mâinile, apoi se ridică în șezut pe marginea patului.

Îmbrăcat cu o haină de culoarea safirului și o vestă din brocart, Adair părea să se simtă incomod în ținuta lui de seară, de parcă

ar fi fost forțat să îmbrace o cămașă și să facă bufonerii prin locuința de la oraș a ducelui.

– Plec acum.

Întrucât fusese o afirmație, Niall alese să nu spună nimic. În schimb, se dezbrăcă de haină și o aruncă pe un scaun din apropiere. Haina ateriză pe perna de satin aurie și rămase acolo.

– Înțeleg că nu ai de gând să vii, mormăi fratele lui, trăgându-se de lavalieră.

– Nu am de ce să fiu acolo, zise el, fără să îl privească pe Adair în ochi. Oswyn a însoțit-o până acolo, iar tu, Ryker și Calum veți fi prezenți.

De ce nu voia fratele lui să plece pur și simplu? Niall nu voia să fie iscodit și în alte privințe. Doar că... se simțea vinovat. „Ar trebui să fiu acolo cu ea." Iar nevoia aceasta nu avea de-a face cu simțul obligației. În timpul petrecut acolo, Niall ajunsese să țină la ea. Să o iubească. „O iubesc."

Stomacul îi tresări cu violență și începu să respire sacadat. Dar nu era cale de ieșire. Se îndrăgostise.

Adair aruncă o privire prin încăpere, după care, îndepărtându-se de ușă, se duse spre biroul Green Man din stejar sculptat.

– Ești convins? insistă Adair, neabătut.

Niall nu mai fusese sigur de nimic în mai bine de patru săptămâni de când o cunoscuse pe Diana.

– Și eu aș prefera să nu fiu nevoit să îndur o seară cu o masă plină de...

Adair se opri, privind spre tăblia biroului lui Niall.

Studie cu atenție singurul obiect de pe el.

– Frumușel, zise el.

Niall simți cum i se încinge gâtul și se duse spre dulapul cu băuturi și își turnă un pahar cu brandy.

– Nu vin, zise el, evitând întrebările lui Adair.

Adair continuă să îl privească, după care se îndepărtă de birou.

– Atunci te voi lăsa singur în seara asta. Probabil ești nerăbdător să iei o pauză de la responsabilitățile tale. Cum altfel s-ar explica faptul că i-ai cerut lui Oswyn să îți țină locul?

Niall se crispă.

– Nu i-am...

„Nu mușca momeala! Nu mușca momeala!" Frații lui știuseră mereu cum să i se bage pe sub piele. Celor nefericiți le plăcea tovărășia, iar Adair era hotărât să îl târască și pe el în acea vizuină a leilor numită societatea politicoasă.

Adair oftă resemnat și mai trase o dată de lavaliera lui șifonată. Îl salută cu mâna ridicată și deschise ușa.

Servitoarea Dianei intră în odaie împletindu-se. Era îmbujorată și se uită când la Niall, când la Adair.

– Mă iertați, domnule Marksman, se bâlbâi ea.

Timbrul acela suferind și emoționat de care dăduse dovadă ori de câte ori se aflase în prezența lui nu se atenuase cu timpul. Fata făcea tot posibilul să îl evite. Singura dată când îl căutase voit fusese în ziua în care Diana fugise la Bedlam. Servitoarea înghiți în sec.

El își așeză cu zgomot paharul pe masă.

– Ce este?

– A venit cineva și cere să vă vadă. Apoi continuă în șoaptă, scandalizată. Un copil.

Adair îl privi întrebător.

– De ce ar avea nevoie un copil de o întâlnire cu tine?

Niall se încruntă.

– Nu ar avea. Cel puțin, nu aici.

La Iadul și Păcatul, numeroși flăcăi și numeroase fete căutau cu disperare de lucru la club. Copiii aceia ai străzii nu ar fi venit acolo.

Meredith își prinse fustele în pumni.

– Smith. Se uită la Adair. Majordomul, explică ea, deși nu era nevoie. A încercat să o gonească, dar ea i-a zis că va trebui să îi dea un șut în fund șopti ea din nou și se îmbujoră și mai tare. A zis *fund*, iar acum Smith îi strânge pe lachei și...

Niall străbătu odaia din trei pași mari. Trecu pe lângă fată. Nepotrivirile erau pericole pe care doar un nebun le-ar fi ignorat.

Traversară coridoarele în goană. Cu fiecare pas, strigătele și înjurăturile se auzeau tot mai tare. Mintea lui Niall se umplu de întrebări. El și Adair ajunseră în capătul scărilor. Se opri brusc când văzu scena. O siluetă mică învești mântată se lupta cu un majordom de patru sau cinci ori mai în vârstă ca ea.

– Dacă mă atingi, jur pe Dumnezeu că îți tai boașele! se răsti fata, îndreptând un pumnal feroce spre majordom.

Doi lachei în veșminte rubinii care înaintau spre ea se opriră brusc și se uitară unul la celălalt. Se traseră imediat în spate.

– Aici este reședința ducelui de Verney, murmură majordomul și se dădu repede în spate împleticindu-se, pierzând și ultima fărâmă de mândrie.

Fata pufni.

– Mă doare în cot și dacă ar fi împărăția lui Dumnezeu, zise ea.

Vocea ei i se păru cunoscută. Mintea îi goni, încercând să își amintească unde o mai auzise.

– Nu plec până nu... Fata își ridică privirea. Își dădu jos gluga adâncă a pelerinei ei de culoarea safirului, dezvăluindu-și chipul cunoscut, cu ochelari. Zâmbi și îl măsură din priviri. La naiba, era timpul să apari, bombăni ea.

– Mă căutai, tună el.

– Marksman, îl salută ea, rostindu-i numele mai degrabă ca pe un epitet. Ne întâlnim din nou. Majordomul o apucă de braț, iar ea făcu semn cu bărbia spre el. Spune-i nenorocitului să își ia mâinile de pe mine sau fratele meu vă va spinteca pe amândoi și vă va pune să vă mâncați măruntaiele.

– Fratele ei? întrebă Adair din colțul gurii.

– Killoran, murmură el, pornind în jos pe scări.

– Killoran? repetă Adair uluit, urmându-l îndeaproape.

Dacă cineva ar fi descoperit-o acolo, ar fi izbucnit un război de stradă ce ar fi durat până ce ar fi murit și ultimul membru al bandei lui Killoran sau al familiei lui Niall.

– Da, Killoran! strigă ea. Cel mai curajos și mai puternic stăpân din lumea interlopă și, cu siguranță, cel mai grozav proprietar de salon de jocuri de noroc din împărăție. Tu cine ești? îl întrebă ea pe Adair când se opri în fața ei. Lasă, bombăni ea. Nu are importanță. Unde putem vorbi?

Membrul acesta mic al clanului Killoran îndrăznea să intre în locuința ducelui și să ceară o întrevedere. Niall fusese înjunghiat de prea mulți băieți mai mici decât ea ca să nu își ia măsuri de precauție.

Smith încercă din nou să o apuce pe fată, iar ea îl lovi în fluierul piciorului. Bătrânul șuieră și se prăbuși la podea, de parcă ar fi fost împușcat.

Cleo Killoran își dădu ochii peste cap.

– Uită-te la el, bombăni ea. Pleacă de aici! porunci ea. Am afaceri de rezolvat. Nu îți dai seama de asta, ageamiu prost ce ești?

Spre meritul lui, Smith se îndreptă de spate și apoi îl privi pe Niall, așteptând un semn.

Niall le făcu un semn din bărbie servitorilor care zăboveau pe acolo.

– Ce vrei? întrebă el imediat ce lacheii și majordomul ducelui plecară.

Domnișoara Killoran își țuguie buzele.

– Am auzit că ai o fire urâtă, Marksman. Într-adevăr, la fel de urâtă ca fața ta.

Adair rămase cu gura căscată.

– Ce e în neregulă cu el? Îndreptă cuțitul spre Adair. Ești cumva tâmpit?

În altă situație, Niall ar fi fost impresionat și amuzat de demonstrația aceasta de personalitate care îl făcea pe Adair să tacă.

– N-am de gând să te întreb de două ori...

– Iar eu n-am de gând să vorbesc cu tine într-un foaier. Aruncă o privire în jur. Un foaier elegant, dar totuși un foaier.

Cei doi bărbați nu spuseră nimic, așa că fata îi aruncă o privire dușmănoasă lui Niall.

– Vei dori să purtăm această discuție. Ai încredere în mine!

– Un Killoran care vorbește despre *încredere,* bombăni Adair, alegându-se cu o lovitură pe cinste.

Mârâi.

– Zece minute, încuviință Niall.

Îi făcu semn lui Cleo Killoran să o ia înainte.

Ochii ei căprui deveniră bănuitori și clătină din cap.

– Nu te las să mergi în urma mea.

– Iar eu cu siguranță nu îi voi permite unui Killoran nemanierat, cu un cuțit în mână și un pistol, să meargă în urma *mea.*

Rămaseră locului. Fata scoase un sunet de dezgust.

– Puteți să vă duceți dracului amândoi. Își trase gluga la loc, ascunzându-și buclele de un cafeniu-deschis. Nu am venit să stau față în față cu unul dintre paznicii nechibzuiți ai lui Black. Nici măcar ca să discut despre o anumită doamnă pe care nu prea ai reușit să o păzești. Domnișoara Killoran se duse rapid spre ușă.

Dintr-odată, toată energia și tot aerul din încăpere se scurseră.

Fără să poată respira, Niall se întinse după fată. Ea scăpă cu ușurință și flutură un pistol spre el.

– Mai încearcă o dată așa ceva, Marksman, și vă ucid și pe tine, și pe fratele tău! Îl măsură batjocoritoare din priviri pe Adair. Pe fratele tău la fel de urât ca tine.

– Ce ai vrut să spui? întrebă el aspru, în timp ce senzația de panică i se învolbura în stomac.

Adair îl prinse de braț.

– E o Killoran, îi aminti el. Lady Diana este în siguranță.

– Nu aici, porunci sora lui Killoran, ignorându-l în chip ostentativ pe Adair.

Cu sângele curgându-i năvalnic prin vene, Niall o conduse pe coridoare spre biroul ducelui. Replica lui Adair se războia cu amenințarea voalată a fetei.

Imediat ce închise ușa după ei, Cleo Killoran spuse:

– Ai venit în casa mea și mi-ai amenințat familia.

El își trase umerii în spate.

– Despre asta e vorba? O vizită asemănătoare celei pe care i-am făcut-o eu fratelui tău?

– Nu ai de-a face cu o copilă, Marksman, se răsti ea. Am aproape 18 ani și am mai multă putere în salonul meu de jocuri de noroc decât vei avea tu vreodată în al tău.

Își ascunse surprinderea. 18 ani? Ființa asta oropsită, cu o mulțime de zulufi, aducea mai degrabă a copil răzgâiat, nu a femeie crescută într-un local ca vai de lume. Niall își încrucișă brațele la piept.

– Am venit să încheiem o înțelegere nouă între saloanele noastre. Eu te ajut pe tine și pe ai tăi... Privi spre Adair, care rămase ca o santinelă lângă ușă. Iar tu făgăduiești să nu rănești niciodată un Killoran.

Niall tăcu, răzvrătit. Cuvântul unui bărbat era garanția lui. Când făcea o făgăduială, trebuia să o onoreze. Altminteri, își pierdea viața.

– De aceea ai venit? spuse Adair, pe un ton inexpresiv. Ca să cerșești în locul fratelui tău?

Tânăra se încruntă.

– Noi nu cerșim. Îl ignoră și se întoarse spre Niall. Însă ne ținem de cuvânt și îl onorăm. Am informații despre o doamnă care se află în paza ta. Pufni. Sau care ar trebui să se afle în paza ta. Nu ești un paznic prea bun, Niall Marksman.

Toate simțurile lui Niall se treziră la viață și își îndreptă brusc spatele.

– Ah, văd că ți-am captat atenția.

Părând să se desfete cu neliniștea lui, Cleo Killoran răsuci cuțitul în mâini.

– Te ascult, spuse el brusc, luptându-se în tot acest timp cu energia plină de furie pe care o simțea.

– Cineva vrea să o ucidă pe doamnă. Nu este unul de-al nostru, zise ea grăbită, îndepărtându-se de Niall, care se duse spre ea. Și, drept dovadă pentru făgăduiala noastră și a promisiunii pe care o așteptăm de la tine, îți voi da nume.

Pieptul lui Niall se umflă și se dezumflă cu putere.

– Cine?

– Vreau să-mi dai cuvântul tău, îi ceru ea. Și o favoare.

– Orice.

Ar fi putut să îi ceară și partea lui din Iadul și Păcatul și i-ar fi dat-o.

– Niall! strigă Adair, ca o avertizare.

Într-adevăr, în altă situație, chestiunile precum armistițiile și înțelegerile încheiate cu Killoran erau discutate de tot grupul. În clipa în care Cleo Killoran intrase în casă și menționase siguranța Dianei, toate acele reguli vechi se prăbușiseră.

– Am surori. Nu avem legături nobile, ca neamul tău. Rânjetul de pe buzele ei transmitea o antipatie asemănătoare sentimentelor pe care le nutrise Niall cândva pentru toată nobilimea. Vreau invitații și prezentări în societate pentru surorile mele. Ne-am înțeles?

Nu ținea de el să facă o astfel de promisiune. Avea nevoie de Helena, de Penelope și de familiile lor ca să creeze o legătură cu unii dintre locuitorii cei mai lipsiți de scrupule din Londra. Dar și-ar fi vândut și ultima aschie neînnegrită din suflet pentru siguranța Dianei.

– Ne-am înțeles.

Cleo Killoran îl măsură din priviri cu ochi epuizați și apoi încuviință lent. Scuipă în palma fără mănușă și i-o întinse.

Niall i-o strânse ferm, pecetluind înțelegerea lor.

– Vreau nume.

Adair înjură feroce, iar biroul păru să se întunece.

– Cum ar fi putut măcar să afle o astfel de informație, Niall?

– Pentru că am urechi, ripostă ea, iar din ochi îi scăpără foc. Sunt și alți bărbați ca tine, zise ea făcând un semn din bărbie spre Adair, care nu își dau seama că o femeie are un creier în cap și vorbesc în preajma noastră de parcă am fi invizibile. Tânăra își trase mâna și îi zise numele. Diggory.

Se auzi bătaia ceasului, care răsună în încăpere ca un tunet. Ce nume alesese să îi spună!

– Diggory e mort, zise el tăios și enervat.

Domnișoara Killoran pufni și spintecă văzduhul cu lama, iar el se dădu din calea pumnalului strălucitor.

– Problema lui Black, inclusiv a oamenilor lui, este că a considerat mereu că doar un bărbat ar merita să dețină puterea, ca mai apoi să îi considere pe ceilalți o amenințare.

Ce tot îndruga acolo?

– E vorba de soția lui Diggory. O spuse de parcă ar fi vorbit cu nătângul satului.

Soția lui Diggory... Încremeni. Amelie Diggory. Fusese cu doar câțiva ani mai mare decât el când locuise în cocioaba aia împreună cu ea. Diggory o lepădase pentru mama lui Ryker, iar Amelie se transformase într-o scorpie cu limba ascuțită. Iar dacă era să se ia după zvonurile care circulaseră pe străzi, fusese închisă și trimisă în Australia.

– Imposibil, spuse Adair în locul lui. A plecat cu ani în urmă.

– A plecat și s-a întors. Cleo Killoran își țuguie buzele. Și s-a bucurat la fel de tare să vadă că fratele meu controla imperiul lui Diggory pe cât s-a bucurat să afle că Diggory a murit făcând treburile murdare pentru ducesa de Wilkinson.

În sfârșit, totul căpătă sens când fata așeză toate piesele de puzzle până atunci neclare la locul lor. Persoana care încercase să se răzbune pentru moartea lui Diggory era chiar soția lui.

– A meritat să moară, zise Adair, umplând golul.

– Nu am spus niciodată că n-ar fi meritat-o, ripostă sora lui Killoran. Oricum, ducesa s-a ales cu un dușman puternic. Îl privi pe Niall în ochi. Ochi pentru ochi.

Niall se legănă în spate, simțindu-se de parcă ar fi fost pocnit în plex.

– Diana, șopti el.

Cu nonșalanță, de parcă ar fi discutat despre vreme, tânăra încuviință.

– A pus mâna pe ea.

Preț de o clipă îndelungată, cuvintele acelea atârnară în văzduh. Niall clipi, încercând să le priceapă. Auzi în urechi un bâzâit puternic, ca un roi de muște într-o zi fierbinte din Londra.

– Imposibil.

Oare el o spusese sau Adair?

– Te-ai îndoit de loialitatea oamenilor noștri, îl mustră domnișoara Killoran. Ar trebui să te uiți mai îndeaproape la cei din mijlocul vostru. Omul tău, Oswyn, o duce chiar acum la Lady Diggory.

Avu impresia că îi fuge pământul de sub picioare, iar Niall întinse mâinile, căutând un punct de sprijin pe care îl găsi în marginea unei canapele. „Cerule mare!"

– Imposibil, repetă el, simțindu-și limba grea.

Nu avea cum. Era la Ryker și Penny, la un dineu formal.

– Poftim. Domnișoara Killoran își vârî mâna în manta și scoase o bucată mică de hârtie. Sunt aici.

El luă bucata de hârtie cu degete amorțite și o citi înnebunit.

Adair se întinse pe lângă el și trase de bucata de pergament de culoarea fildeșului.

– E o capcană nenorocită, spuse el tăios, aruncându-i o privire aspră surorii lui Killoran. Oz nu ne-ar trăda niciodată!

Tânăra se încruntă la rândul ei.

– *Cineva* v-a trădat de când fratele meu a preluat puterea.

În timp ce Adair și domnișoara Killoran făceau schimb de insulte, Niall se gândi la o seară petrecută cu un an în urmă. Seara în care Oswyn își abandonase postul. Soțul Helenei, ducele de Somerset, reușise să urce la etaj, iar sora și contabila lor, Helena, fusese alungată din pricina aceasta. Bilețelul din camera lui Penny o informase despre relația anterioară dintre Ryker și Clara. Niall strivi foaia și se căzni să descifreze ce anume era real și ce era fals în lumea aceea uimitor de nestatornică.

– Doar nu o asculți! se răsti Adair.

Cleo Killoran își scutură fustele și apoi își trase gluga la loc.

– Faceți ce vreți cu informația aceasta. E viața ei în joc.

Lui Niall i se puse un nod în stomac. „Gândește-te... Gândește-te..."

– Vino cu mine la dineul lui Ryker. O vom găsi pe acolo și atunci vei putea alunga orice îngrijorare pe care ți-a stârnit-o individa asta.

– Individa asta?

În timp ce Cleo Killoran și Adair se înfruntară din nou, Niall își aminti ceva.

„Păcat că l-ai nimerit doar în umăr..."

Mintea îi încetini, apoi i se opri de tot, după care se trezi la viață într-o mișcare ametitoare.

– Nu am menționat că l-am nimerit în umăr, șopti el.

– Niall?

Auzi ca prin ceață întrebarea lui Adair.

Pierdut în propriile gânduri negre, Niall se gândi la dimineața de după noaptea în care fusese atacată Diana, la întâlnirea cu frații lui și Oswyn. Acesta îl acuzase în treacăt și îi amintise despre abilitățile lui și despre faptul că nu era dispus să ucidă. Nu spusese nici măcar o dată unde îl împușcase mai exact pe ticălosul care pătrunsese în odăile Dianei. Iar asta însemna un singur lucru...

– Știa, spuse el cu asprime, cu dinții încleștați.

Adair îl prinse de braț.

– Despre ce...?

Niall se răsuci și își apucă fratele de antebrațe.

– E Oswyn, zise el cu voce aspră, în timp ce îl cuprindea panica. El e omul din interior. El ne-a trădat! Îi dădu drumul lui Adair și se împletici, simțindu-se ca o mică corabie azvârlită pe mare în timpul unei furtuni turbulente. Își trecu mâinile prin păr. De-aia m-a sfătuit să nu particip.

Iar el o trimisese singură. Gemu jalnic ca o fiară rănită și ieși valvârtej din odaie, urlând din toți rărunchii să i se aducă armăsarul.

– Doar nu o crezi pe fată pe cuvânt? îi strigă Adair.

– Asigură-te că ajunge acasă în siguranță, îi porunci Niall fără să se uite în spate.

La scurt timp după aceea, galopa pe străzile tăcute din Londra, rugându-se pentru prima oară în cei treizeci și ceva de ani să fi fost într-adevăr păcălit și prins într-o capcană.

Căci, dacă nu era așa, iar sora lui Killoran avea dreptate, atunci în seara aceea o trimisese pe Diana la tăiere.

Și, pentru prima oară în cei treizeci și ceva de ani petrecuți pe pământ, Niall se rugă.

Capitolul 22

Diana se trezi din cauza unei lovituri tăioase în stomac.

Inspiră dureros și se căzni să se ridice. Se simțea de parcă înaintase cu greu printr-o ceață densă și clipi rar, încercând să își dea seama unde se afla. Și de ce brațele îi erau sucite dureros la spate și legate la încheieturi.

Și apoi o năvăliră amintirile. Trădarea lui Oswyn. Iar acum, se părea, răpirea ei.

– Te-ai trezit.

Urmă o altă lovitură, iar Diana șuieră și se făcu covrig. Se căzni să răzbată prin negura de durere și să se concentreze cu disperare asupra atacatorului cu cizme de oțel. Dar capul îi zvâcnea din cauza durerii feroce pricinuite de lovitura pe care o primise.

– Nu mi-ai ușurat deloc treaba, fătucă, continuă femeia cu un accent londonez aspru. Mi-a fost mai ușor să răzbesc înapoi dintr-o colonie de deținuți decât să te omor pe tine.

– Mulțumesc, cârâi Diana, urând asprimea aceea din propria voce care trăda frică și dorindu-și să fie puternică, în timp ce Niall ar fi fost cutezător și poruncitor.

Femeia mai în vârstă râse uluită.

– Ești guralivă.

O lovi în coaste, făcând-o să icnească.

Simți o senzație de agonie explozivă în locul loviturii și închise strâns ochii, pentru ca femeia aceea să nu aibă plăcerea de a-i vedea lacrimile sau groaza.

Când durerea se mai potoli, Diana se forță să deschidă ochii și se înfioră. Își cuprinse repede capul cu mâinile legate. În tot acest timp, își trecu rapid privirea peste închisoarea improvizată. Măsurând cam jumătate din atelierul ei, odaia era plină de saltele pătate și o mână de scaune rupte. O masă. Miji ochii. Doi bărbați. Unul dintre paznicii aceia era un ticălos neloial. Se umplu de mânie din pricina celui care îi trădase pe Niall și pe toți frații lui.

– Nu ești de acord cu condițiile, o cicăli femeia, distrăgându-i atenția de la trădătorul de Oswyn, care stătea cu spatele la ea, privind la ușă.

Se forță să își mute privirea de la silueta lui pe care o ura și se uită la străină. Femeia era sfrijită, cu obrajii pătați de noroi și neîngrijiți, cu păr brunet unsuros, și totuși cu trăsături frumoase, uimitor de elegante.

– Te înșeli. Nu condițiile sunt problema, ci gazda.

Străina râse limpede și cristalin, făcând notă discordantă cu răul ce ardea în ochii ei verzi ca smaraldul.

– Nu ești așa cum mi-am imaginat că ar fi o fiică de duce.

Diana își apropie încheieturile legate și începu să se miște înainte și înapoi, încercând să se elibereze.

– Mă tem că m-ai prins într-o împrejurare nefavorabilă. În mai multe, de fapt, dacă este să fim exacți.

Dintr-o mișcare, femeia scoase un cuțit din șorț și îl duse la spate.

Diana păli, dar femeia care o ținea captivă îi tăie legăturile, eliberând-o. Își mușcă buza în timp ce sângele îi năvăli din nou în încheieturi.

– Amelie Diggory, îi spuse femeia sfrijită, iar Diana icni. Femeia zâmbi superior. Până și tu, fiică de duce, știi numele.

Ținând cont de faptul că fusese răpită, cel mai probabil în ziua aceea avea să își găsească sfârșitul. Ar fi trebuit să fie îngrozită, paralizată. Dar, la naiba, nu avea să îi permită celei care o luase captivă să creadă că reacționase așa când auzise numele lui Diggory din alt motiv decât antipatia față de el. Chiar dacă însemna să își grăbească moartea.

– Ar fi greu să nu îl știu, răspunse ea cu buzele strânse. Tatăl tău le-a pricinuit suferință multor oameni pe care îi iubesc.

Amelie Diggory își înfipse mânerul pumnalului în palma opusă.

– Tatăl meu, pufni ea? Mac n-a fost tatăl meu. A fost soțul meu.

Soțul ei? Dar femeia nu putea să aibă mult peste 30 de ani.

– S-a însurat cu mine când aveam 14 ani.

Dianei i se făcu greață. Fusese doar o copilă. Chiar dacă femeia o răpise și avea de gând să îi facă rău, simți un val de milă față de ea.

Țipă când Amelie Diggory își încolăci degetele în părul ei și o ridică în picioare. Ochii i se umplură de lacrimi când o trase aproape de ea. Nasurile li se atinseră.

– Târfa de maică-ta i-a adus-o pe femeia aia! se răsti ea.

– Delia Banbury, șopti ea din reflex.

Mama lui Ryker și a Helenei. Nelegiuirile ducesei de Wilkinson se iteau din nou. Aveau să fie prezente mereu, încontinuu, în existența suferindă a Dianei, dar și a fratelui și a surorii ei.

Femeia îi dădu brusc drumul, împingând-o cu putere. Diana se sprijini de perete.

– Diggory nu avea nevoie de o târfă de pe stradă când putea să se desfete cu o doamnă. În cele din urmă, am scăpat de ea, adăugă femeia, ridicând cu nonșalanță din umeri. Am otrăvit-o până ce a dat ortul popii.

Dianei i se făcu pielea de găină. Femeia o ucisese pe mama Helenei și a lui Ryker. Cerule mare! Despre răul acesta vorbise Niall. Un rău care trecea dincolo de ceea ce reușise să întrezărească Diana din atrocitățile comise de mama ei și care atingea o profunzime ce pătrundea până în întunericul diavolului însuși. Se îndepărtă de femeia nebună și apoi se opri brusc.

Cele câteva lumânări aprinse luminau un perete. Atrasă de tencuiala crăpată, Diana se duse într-acolo și atinse unul dintre numeroasele însemne aparte făcute cu cerneală. Și știu.

Își sprijini fruntea de unul dintre acele semne făcute cu multă vreme în urmă și se căzni să respire.

Acela era locul pe care Niall îl numise *cămin* în copilărie. Acela era peretele pe care fusese forțat să își însemneze inventarul tuturor bărbaților și copiilor uciși. Își mușcă buza de jos și își coborî brațul tremurător pe lângă corp. Gândul la el și la puterea de care dăduse dovadă în întunericul din viața lui pătrunse în fiecare colțișor al ființei ei, întărind-o. Se îndreptă de spate și se întoarse spre soția lui Diggory, privind-o drept în ochi.

– Ce-ar fi să trecem peste lecția de istorie și să îmi explici ce caut aici?

Amelie Diggory mârâi.

– Te-aș putea ucide pentru insolența ta.

Ea se forță să zâmbească.

– Haide, o sfidă ea. Oricum ai de gând să mă ucizi. Dar oare de ce? se gândi ea.

– Ochi pentru ochi, repetă femeia care o luase captivă, mânuind lama crestată. Poate că ar trebui mai întâi să-ți scot un ochi. Ce zici?

Curajul Dianei slăbi. „Nu te uita! Nu te uita!" Femeia nebună voia să o facă să se smiorcăie.

– M-am întors din Australia și am descoperit că maică-ta nu poate sta departe de soțul meu. I-a cerut ajutorul încă o dată, ca să termine cu Helena. Avea să îl plătească greu pentru treaba asta.

Treaba asta. Uciderea Helenei. Simți un gust de fiere, dar îl înăbuși. Cât de ușor vorbea femeia despre moartea surorii ei!

– Ești un monstru, șopti ea.

– Eu sunt un monstru? Maică-ta a plătit ca să fie ucisă. O privi amenințător. De fapt, n-a plătit. N-a vrut s-o facă până ce treaba nu era terminată. Iar Diggory al meu a plătit prețul. Trebuie să plătească...

„Trebuie să plătesc. Trebuie să plătesc... O datorie plătită."

Își aminti vorbele acelea fără sens pe care le rostise mama ei. Diana își încleștă dinții și trase aer în piept.

Mama ei nu se referise la moartea Helenei, ci mai degrabă la datoria pe care o avea față de femeia din fața ei.

Viața îi era pierdută. Fusese din clipa în care mama ei făcuse o înțelegere cu Diggory, cu ani în urmă.

Amelie Diggory zâmbi afectată.

– Văd că pricepi acum.

Diana căută o replică îndrăzneață, dar dinții îi clănțăneau zgomotos și se cuprinse cu brațele de talie.

Era o diferență între a ști că vrea cineva să te ucidă și momentul în care te confruntai direct cu asta. Când știai că, din clipă în clipă, cineva urma să înfigă un pumnal în tine și să îl răsucească până ce aveai să îți dai ultima suflare dureroasă.

Își mușcă interiorul obrazului până ce simți gustul metalic al sângelui.

„Nu vreau să mor... Nu aici. Nu așa. Nu cu femeia aceasta."

Apoi își dădu seama de adevărul dureros că nu avea să îl mai vadă vreodată pe Niall. Își imagină chipul lui. Niall, care, dintr-un simț al răspunderii profund, avea să se învinovățească pentru că o lăsase să plece cu Oswyn. Își îndreptă umerii în timp ce deveni tot mai hotărâtă. Nu avea să permită ca Niall să o aibă pe conștiință.

– De ce m-ai adus aici? o provocă ea. Pentru că lacheii tăi au dat greș de atâtea ori?

Ambii paznici îi aruncară priviri glaciale.

Soția lui Diggory chicoti.

– Ai un simț al puterii exagerat. Dacă aș fi avut de gând să te ucid, aș fi făcut-o deja. Nu mi-ar fi adus nici o satisfacție să te ucid rapid. Am vrut să știi ce urmează să se întâmple. Și apoi să-ți văd chipul când te spintec ca pe un pește.

I se încordară mușchii stomacului și încremeni când Amelie Diggory îi atinse abdomenul cu cuțitul. Înțepătura metalului o mușcă prin materialul rochiei și simți pumnalul cum se înfige dureros în carnea moale a stomacului ei.

– Am vrut ca maică-ta să știe că urmează să te ucid și că nu putea face nimic ca să mă împiedice. Mi-a luat totul, iar în seara asta voi face la fel.

„Trucul este să aștepți până ce o persoană ezită și să profiți de acea slăbiciune."

Diana își ridică bărbia în semn de răzvrătire și se holbă peste umărul femeii, spre paznicii din partea din față a încăperii.

– Așa ai răsplătit loialitatea fratelui meu și a lui Niall, Oswyn? spuse Diana batjocoritor.

Oswyn se crispă. După tot ce au făcut pentru tine?

– Tot ce au făcut? întrebă el cu voce răsunătoare, întorcându-se cu fața spre ea. Asta crezi? Am fost cu ei de la început și n-am fost niciodată mai mult decât un paznic.

Diana își strânse pumnii.

– Ți-au dat siguranță și stabilitate, ripostă ea, provocându-l cu îndrăzneală.

– Taci naibii din gură! tună el, făcând câțiva pași lungi spre ea.

Amelie Diggory se întoarse spre el.

– Ajunge! Vorbești doar dacă îți vorbesc eu. Nu contează ce spune târfa asta. Ai priceput?

Diana se puse în mișcare. O lovi cu pumnul în tâmplă pe cea care o ținea captivă. Femeia urlă și scăpă cuțitul din mână, apoi se împletici și căzu pe genunchi. Diana își auzi sângele vuindu-i în urechi, profită de confuzie și se aruncă după cuțit, chiar când Oswyn se întinse după pistol.

Dar era bătrân, distras și lent.

Diana o prinse pe Diggory de păr și o ridică în picioare.

– Lasă-l jos, spuse ea gâfâind, apăsând cuțitul de gâtul femeii.

– Nu mă poți ucide, o tachină femeia care o ținuse captivă, acum fiind prizoniera ei.

Se auzi un țăcănit slab din partea din față a odăii. Diana aruncă o privire spre celălalt cuțitar.

– Aruncă arma și pleacă! porunci ea cu o voce oțelită. Sau îi tai gâtul. Jur că o fac!

Ca să demonstreze că vorbea serios, Diana brăzdă carnea femeii, făcându-i o rană mică.

În pofida bravadei femeii, mișcările ritmice ale gâtlejului ei lăsau să se înțeleagă că îi era teamă. Încuviință aproape imperceptibil din cap, iar cuțitarul cu urme de vărsat își aruncă arma într-o parte și plecă.

– Acum tu, Oswyn.

– Oz nu pleacă nicăieri, afirmă Amelie Diggory pe un ton categoric.

Panicată, Diana ridică vocea:

– Am zis să ieși de aici!

Ușa se deschise larg cu atâta forță, încât se lovi de perete.

Se bucură când îl văzu pe Niall în pragul ușii, ca un războinic de demult, întunecat și răzbunător.

Amelie Diggory o prinse pe Diana de încheietura mâinii și i-o suci la spate, făcând-o să scape arma.

Cu pistolul îndreptat spre Niall, Oswyn recuperă numaidecât cuțitul și i-l dădu soției lui Diggory.

– Măi să fie, e chiar Niall Marksman, stăpânul lumii interlope. Ai venit la timp să vezi cum o spintec pe fiica lui Wilkinson.

Niall văzuse atâtea orori, încât se crezuse imun la ele.

Se înșelase.

Să o vadă pe soția lui Diggory ținând cuțitul la gâtul Dianei îi stârni o groază ce avea să îl bântuie până la ultima suflare.

O privi scurt în ochi. Cerule mare! Groaza ce se revărsa din ochii ei grăitori îl sfâșia mai tare ca un pumnal.

– Amelie, o salută el pe femeie, nu cu mult mai în vârstă decât el.

După ce scăpase din ghearele lui Diggory, nu se gândise la cei pe care îi lăsase în urmă. Făcuse tot ce îi stătuse în putință să îngroape cele mai întunecate amintiri și să o ia de la capăt. Iar acum trebuia să înfrunte locul acela din copilăria lui. Și o persoană din trecutul lui.

– Aruncă arma! Marksman, îi porunci Amelie.

Se căzni să pară calm, aplicând toate lecțiile pe care le învățase împreună cu Ryker, Calum și Adair. Lecții care îl ținuseră în viață când se confruntaseră cu același rău pe străzi.

– Dacă ești hotărâtă să o ucizi, de ce să renunț la armă?

Diana păli.

– Minte, zise Oswyn ferm. O iubește.

Niall zâmbi dur și inexpresiv.

– Eu nu iubesc pe nimeni.

Era o minciună. Inima lui bătea doar pentru femeia care avea acum un cuțit la gât. Iar dacă ea avea să moară acolo, puteau să îl ucidă și pe el, căci fără ea nu avea să mai existe.

– Te-ai culcat cu ea, ripostă Oswyn, făcând un pas pripit spre Niall, îndepărtându-se de Diana.

„Așa, vino spre mine..." spuse Niall în mintea lui, ca o litanie.

– M-am culcat cu multe femei, Oswyn.

„Trădătorul naibii!" Niall își temperă dorința sălbatică de a-l omorî în bătaie pe bărbat, cu pumnii goi. Oswyn avea să moară. Era o certitudine.

Amelie își țuguie buzele.

– Ești un prost, Oswyn, dacă tu crezi că a însemnat ceva doar pentru că s-a culcat cu o doamnă plictisită care simțea nevoia să fie tăvălită de un cuțitar de pe stradă. Râse aspru și inexpresiv, așa cum o făcuse și el. Cu fiecare mișcare tremurătoare a femeii, lama se legăna lângă gâtul Dianei. Nu ți-a prea păsat niciodată de nimeni. În privința asta, ai moștenit ce era mai bun de la Diggory.

„Nu ești ca Diggory."

– Totuși, ai venit, zise ea, gânditoare.

Incapabil să o privească pe Diana în ochi, ca să nu piardă fărâma de control pe care o deținea, Niall încuviință scurt din cap.

– E sora lui Black, iar dacă plec de aici cu ea moartă, s-a zis cu viitorul meu în Iadul și Păcatul. Se forță să mintă.

„De ce m-am împotrivit atât de mult? De ce nu i-am acceptat propunerea?" Își simți inima ca într-o menghină. Ar fi trebuit să fie la dineul blestemat al lui Ryker, suportând un eveniment din înalta societate, iar peste câteva zile, să se urce împreună pe o corabie ce pleca spre un loc cu nisipuri roz și ape azurii, lăsând toate astea în urma lor.

– Trebuie să moară. O datorie trebuie plătită.

Cealaltă lecție pe care o știa și pe care le-o dăduse Diggory prin bătaie tuturor băieților și fetelor care îi făcuseră treburile.

– Doar nu ești atât de proastă încât să crezi că o poți ucide pe fiica unui duce și să scapi pur și simplu nepedepsită? întrebă el pufnind.

Amelie își încordă brațul, iar inima lui Niall începu să bată mai repede, de panică. Oamenii disperați făceau lucruri disperate. El era dovada vie în acest sens.

– Nu contează dacă scap sau nu, zise ea oarecum panicată. Nu mă tem de moarte.

– Toată lumea se teme de moarte, zise Diana încet, iar Niall înjură în gând.

– Tacă-ți fleanca, târfă ce ești, țipă Amelie, apăsând mai tare lama în carnea ei.

Diana își mușcă buza de jos.

– S-ar părea că ne aflăm într-un impas, încuviință Niall. Va trebui să îl ucid mai întâi pe Oswyn, ca apoi să ne concentrăm la rezolvarea chestiunii dintre noi doi.

Paznicul râse în hohote, de parcă ar fi auzit cea mai bună glumă.

– Nu mă poți ucide. Nici pe mine, nici pe altcineva, Marksman. N-ai mai ucis pe nimeni de când ai plecat din cocioaba asta.

Era adevărat. Mâinile i se încleștară din reflex pe pistol. Simți metalul rece în palmă. „Nu mușca momeala..."

Obosit să se joace de-a șoarecele și pisica cu soția lui Diggory, Niall trase piedica pistolului.

– Zi-mi ce vrei!

– Vreau să moară. Vreau să plătească pentru moartea lui Diggory.

– Pe Diggory l-a plătit ducesa. A murit din pricina deciziei pe care a luat-o.

Amelie mârâi, și apoi privirea i se înflăcără.

– Oswyn! țipă ea, îndreptând cuțitul spre ușă.

În încăpere răsună o detunătură puternică.

Cu inima bătându-i nebunește, Niall se uită spre intrarea din încăpere și îl văzu pe Adair cu brațul întins și țeava pistolului încă fumegând. Diana profită de faptul că femeia fusese distrasă, se smuci din strânsoarea ei și o apucă de încheietură.

Cuțitul căzu pe jos, și se aruncară amândouă după el. Diana ieși triumfătoare. Niall și Adair fugiră spre ele, după care se opriră brusc, când Amelie scoase un pistol din buzunar.

Se auzi țăcănitul slab al piedicii când îndreptă pistolul spre spatele Dianei.

– Diana! țipă Niall.

Cu brațul tremurând, el țintì și trase.

Buzele lui Amelie se țuguiară într-o grimasă rotundă, iar pistolul îi căzu pe podea cu un zăngănit, apoi femeia se prăbuși la podea, moartă.

Se isprăvise.

Capitolul 23

În următoarele două zile de la răpirea Dianei, casa de la oraș a ducelui de Wilkinson primi un șir constant de oaspeți și vizitatori. Veniră polițiști să vorbească nu cu ea, ci mai degrabă cu tatăl ei despre răpire. Când un duce și fiica lui aveau neplăceri, societatea le acorda atenție. Cât despre faptele eroice pe care le săvârșiseră Niall și Adair în ziua respectivă? Ei bine, fuseseră lăudate mult mai puțin decât cele pe care le săvârșise Ryker, fiul nelegitim al unui duce.

Asta îi amintea de ce Niall ura lumea aceea. Și de ce o ura și ea. Îi amintea și mai acut de diferența de neînvins dintre ei, care pentru Niall conta mai mult decât însemnase vreodată pentru ea.

Diana stătea la fereastră, privind spre grădinile mamei ei, și își plecă fără să vrea obrazul pe genunchi, simțind satinul rece pe piele. Privi spre încercările de schițe și picturi din încăpere.

Spre locul acela spre care plănuia să călătorească, chiar dacă tatăl ei nu era de acord ori se împotrivea.

Singură.

Căci, chiar dacă avuseseră numeroși vizitatori, printre care și fratele ei, Ryker, care trecuse pe acolo de mai multe ori, un anumit bărbat nu venise.

„Niall."

În dimineața de după *Marele eveniment*, cum îl numeau ziarele de scandal, Diana își spusese că Niall avea să fie asaltat de întrebări

despre răpirea ei. În după-amiaza aceea, când încă nu venise, Diana se gândise că trebuia să se ocupe de siguranța celor din Iadul și Păcatul. Oameni care depindeau de gândirea lui iute și de abilitățile lui. La urma urmei, el și frații lui fuseseră trădați de un prieten din interior. Drept urmare, Niall nu putea să plece pur și simplu ca să o viziteze pe Diana.

În a doua dimineață, începuse să înțeleagă adevărul dureros: nu avea să vină. Și nu fiindcă nu conta pentru el, așa cum îi spusese cu insistență lui Amelie Diggory, ci pentru că nu era o domnișoară proastă care să nu vadă lucrurile cum erau de fapt. Își riscase viața și se întorsese într-un loc pe care îl visa doar în cele mai întunecate coșmaruri ale lui, ca să o salveze. Nu, nu era din pricină că nu îi păsa.

Ci din cauză că nu îi păsa *îndeajuns*.

Simți lacrimi înțepătoare pe gene și clipi ca să le alunge. Ura picăturile acelea inutile.

Auzi pași pe coridor și se înveseli. Își înălță capul și privi spre partea din față a încăperii. Iar inima, organul acela prostuț și plin de speranță, se prăbuși.

În cadrul ușii îi văzu pe majordom și pe Lady Penelope. Era o femeie cu o privire blândă. Inteligentă.

– Vicontesa Chatham, murmură majordomul și se retrase, lăsându-le singure.

Diana se ridică numaidecât în șezut și își coborî picioarele peste marginea banchetei. Apoi se ridică în picioare.

– Mi...

– Sper că nu mă iei cu milady, spuse Penelope, zâmbindu-i cu blândețe. Nu sunt o ființă cuviincioasă și plictisitoare care ține la ceremonie.

– Așa e, murmură Diana.

O tânără care se căsătorise cu un străin ca să își salveze reputația și apoi se mutase într-un salon de jocuri de noroc cu siguranță se născuse curajoasă. Un curaj pe care Diana abia acum îl căuta și îl descoperea în ea însăși.

Musafira ei zăbovea în cadrul ușii.

– Vrei să iei loc? o întrebă Diana cu întârziere.

– Da. Mulțumesc.

Diana se așteptă la priviri îngrijorate și preocupate, dar nu avu parte de așa ceva. Și faptul că Penelope nu se purta cu menajamente

cu ea, așa cum făcuseră Ryker, servitorii și tatăl ei, îi ridică o povară de pe umeri.

– Sper că nu te deranjează. Soțul meu stă de vorbă cu tatăl tău și mi s-a părut că am întârziat mult cu vizita aceasta, îi explică ea înaintând.

Penelope se duse fără să se întrerupă spre canapeaua de culoarea fildeșului indicată și se opri.

Diana privi la obiectele care îi atraseră atenția cumnatei ei.

– Îmi permiți? întrebă Penelope, arătând spre colecția de picturi.

Diana încuviință șovăielnic. În afară de Niall și de servitorii care făceau curățenie în odaie, nimeni nu îi mai văzuse lucrările, cu excepția foștilor ei profesori de arte. O smerea oarecum să își expună astfel picturile. Lucrările ei erau o fereastră spre experiențele și visurile ei de viitor limitate.

– Te pricepi, zise Penelope, studiind schița scenei din St. Giles.

Diana îi mulțumi încet, iar cumnata ei o privi scurt peste umăr, apoi se concentră din nou asupra picturii cu pricina.

– Nu sunt doar politicoasă, zise ea direct, iar Diana zâmbi pentru prima dată în două zile. Cumnata mea, contesa de Sinclair, este o artistă înzestrată. A fost guvernanta mea și mi-a insuflat aprecierea față de artă, chiar dacă eu și surorile mele am fost niște eleve groaznice și nu ne-am putut compara câtuși de puțin cu lucrările lui Juliet. În urma influenței ei, *mi-a plăcut* mereu să schițez, dar nu am nici pe departe atât talent ca tine.

Diana dormise doar câteva ore adunate. Și, dacă nu ar fi făcut-o, tot bănuia că sporovăiala Penelopei Black ar fi avut același efect amețitor asupra ei.

Lady Penelope continuă să înainteze prin încăpere și zăbovi în fața unei zile ploioase surprinse în Hyde Park. Cu o curiozitate nestânjenită, se aplecă și cercetă cu atenție pictura.

– Ai vrea niște gustări? chițăi Diana, disperată să o distragă de la imaginea cu ea și Niall împreună.

Penelope se întoarse și clătină din cap.

– Nu, mulțumesc.

Diana fu ușurată când Penelope i se alătură pe canapeaua spre care îi făcuse semn.

Rămaseră tăcute vreme îndelungată, iar Diana o privi pe femeia încântătoare cu care se căsătorise fratele ei. Avea o bunătate inerentă

ce le lipsea multor nobili. Și totuși, probabil că Diana avea sufletul întunecat, căci se holba la ea și o invidia în sinea ei pentru că știa cum se simțise Niall în ultimele două zile. Pentru că știa cum își petrecuse el ultimele două zile, în timp ce ea putea doar să ghicească.

– Cum se simte? întrebă ea încet. Se îmbujoră imediat ce rosti întrebarea. Adică ei, se corectă ea degrabă. Cum se simt domnul Marksman și domnul Thorne?

Penelope aruncă o privire spre pictura cu scena din Hyde Park și, de data aceasta, o privi cu înțeles pe Diana.

– E bine, zise ea cu o solemnitate necaracteristică. Polițistul l-a interogat scurt în legătură cu evenimentele petrecute, iar de atunci a fost...

„Ocupat cu clubul." Își simți inima străpunsă de durere, la fel de reală de parcă Penelope ar fi rostit cu voce tare acele cuvinte.

Se bucură de situația creată când intră o servitoare cu o tavă cu prăjituri și un ceainic. Fata așeză tava, făcu o reverență și apoi plecă.

– Dorești o ceașcă de ceai? întrebă ea, evitând cu sârguință privirea tinerei vicontese.

– Te rog. În timp ce acceptă ceașca întinsă, Penelope continuă să vorbească. Mama spunea deseori că o ceașcă de ceai englezesc ar vindeca toate suferințele din lume. Apoi șopti pe un ton oarecum zburdalnic: Bineînțeles, nu a ținut cont de faptul că ceaiul provine, din fapt, din India.

Diana își turnă și ea o ceașcă și se uită la conținutul călduț. Ce ciudat! Să treacă de la a fi răpită dintr-o trăsură, de la a avea un cuțit la gât și de la a fi într-un final salvată de Niall și de Adair la a lua ceaiul și a conversa despre el.

– Cu câteva luni în urmă, spuse brusc Penelope, când m-am căsătorit cu Ryker, m-am mutat în ladul și Păcatul. Niall a fost cât se poate de furios din cauza prezenței mele acolo.

Diana și-l închipui pe Niall așa cum fusese prima oară când îl întâlnise. Nechibzuit. Batjocoritor. Plin de dispreț. Da, așa cum îl cunoștea ea, Niall cu siguranță nu ar fi fost deloc încântat să își vadă imperiul invadat. Și chiar de o doamnă nobilă.

– Eram hotărâtă să îl fac să mă placă, continuă Penelope. După ce am fost înjunghiată, m-a bandajat, m-a cărat pe străzile din Londra

și înapoi acasă. De atunci, m-a considerat sora lui. Ochii îi licăriră. Ce-i drept, o soră pe lângă care încă e prudent.

– Pentru că i-ai salvat viața, te va respecta și îți va fi loial pentru totdeauna, spuse Diana încet.

Avea să onoreze fapta aceea curajoasă prin loialitatea și prietenia lui.

– Da, fu de acord Penelope. Se trase pe marginea canapelei și se aplecă în față. A întrebat de tine.

Diana ridică din sprâncene când auzi.

– Da? Oare ce spusese? Oare întrebase de ea doar din politețe?

– Da, îi confirmă Penelope încuviințând din cap. În ambele dăți în care soțul meu s-a întors de la tatăl tău, Niall l-a întrebat iute: „Și Diana?"

Diana își înălță capul, întrebătoare.

– Niall nu întreabă despre nimeni. Nici măcar despre frații lui. Dar despre tine... Zâmbi cu blândețe. A întrebat. De mai multe ori.

Diana își încolăci involuntar degetele în fuste și, ca să le țină ocupate, își luă ceașca de ceai.

– Te gândești prea departe, spuse ea încet, fără să se prefacă a nu pricepe ce îi zicea Penelope.

– Poate că da, recunoscu Penelope. Dar nu cred.

Se auziră pași apăsați în dreptul salonului, iar Diana nu mai fu nevoită să îi răspundă.

Tatăl ei își drese vocea, iar cele două doamne se ridicară.

– Lady Chatham, o întâmpină el cu formalitatea a doi străini care acum se întâlneau pentru prima dată, de parcă nu ar fi fost vorba de o tânără și de socrul ei.

Asta devenise tatăl ei. Întrucât nu putea privi dincolo de titlul acela ciudat, pierduse mult în ceea ce îi privea pe Ryker, Helena și familiile lor. Așa fusese cu treizeci și doi de ani în urmă, când alesese o altă femeie în locul celei pe care o iubea cu adevărat. La fel era și acum, cu fiica lui.

– Lord Wilkinson, îl salută Penelope. Presupun că soțul meu mă așteaptă.

O prinse pe Diana de mâini și o strânse ușor. Apoi plecă, lăsându-i pe Diana și pe tatăl ei singuri.

Toată viața crezuse că tatăl ei era diferit de mama ei. Când ea fusese severă, el zâmbise. Se purtase cu amabilitate față de servitori,

în timp ce ducesa nici măcar nu se uita la ei. Dar, din multe puncte de vedere, erau la fel. În chipuri care nu ar fi putut fi vreodată bune.

Tatăl ei își vârî degetele mari în betelia pantalonilor și se legănă ușor.

– Fratele tău a venit să vorbească cu mine.

– O dovadă de devotament, recunoscu ea.

Deși avea toate motivele să o urască. Deși ar fi putut să o învinovățească pentru rolul pe care îl jucase mama ei în dispariția lui și a Helenei, nu o făcuse. Se oferise să o ajute, crezând-o pe cuvânt.

– E un băiat bun, zise el, iar ochii i se umplură de lacrimi. Apoi, părând să își amintească unde se afla, se așeză pe locul în care stătuse mai înainte vicontesa. Am vorbit îndelung despre dorința ta... de a pleca. Tatăl ei se opri. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat, crede că ar fi... Mușchii feței i se contorsionară de durere. Credem că ar fi mai bine pentru tine să lași în urmă Londra. Cel puțin pentru o vreme.

Ea deschise gura și încercă să spună ceva. Ce voia să zică tatăl ei?

– Vreau să spun că îți voi da fondurile, așa cum mi-ai cerut. Dacă plecarea de aici te va face fericită și te va elibera de... Flutură din mână. De tot ce s-a întâmplat cu mama ta, de neglijența mea și de tot ce s-a petrecut în ultimele săptămâni, atunci vreau să pleci. Pentru tine.

Îi oferise tot ce își dorise de mai bine de un an. Oportunitatea de a-și controla fondurile și de a explora lumile acelea despre care citise doar în cărți. Să plece, să picteze și să descopere dacă St. George's chiar era un tărâm cu nisipuri roz și ape azurii.

– Mulțumesc, tată, zise ea încet.

El încuviință din cap tremurând.

– În trăsură... m-am înșelat în legătură cu domnul Marksman. A fost o greșeală din partea mea să sugerez că ar fi mai puțin demn de tine din pricina nașterii lui. Tatăl ei oftă apăsat. După ce ai fost răpită și mi-am venit în fire, nu am dat fuga spre vreunul dintre gentilomii aceia cuviincioși pe care i-am numit prieteni de-a lungul timpului.

Bărbați care nu mai trecuseră pe acolo după scandalul cu soția lui, se gândi Diana, dar nu o spuse cu voce tare. Tatăl ei fusese rănit îndeajuns. Chiar dacă avea defecte, ea nu voia ca el să sufere.

– Singurii în care am avut încredere că mă pot ajuta să te aduc înapoi au fost Ryker și frații lui. Tatăl ei o privi lung, chinuit. În timp

ce fugeam spre ei, m-am gândit cum erai în copilărie. Erai mereu atât de *fericită*, Diana!

Se opri, iar ochii Dianei se umplură cu lacrimi.

– Când zâmbeai, îți apăreau gropițe în obraji și ochii îți străluceau. Datorită zâmbetului lui.

– Și nu te-am mai văzut zâmbind de aproape un an. A fost prea egoist din partea mea să mă gândesc la asta doar după ce ai dispărut. Și apoi m-am gândit că, dacă erai cumva în siguranță, tot ce mi-aș fi dorit în viață ar fi fost să fii fericită, zise el, iar umerii îi tremurară când izbucni într-un hohot de plâns. Și nu mi-a păsat dacă asta însemna să fii cu domnul Marksman sau să pleci spre St. Georges's. Dar voiam să îți ofer ce îți doreai.

Lacrimile se prelingeau pe chipul Dianei, iar ea le lăsă să se rostogolească, fără să le șteargă.

– Of, tată, șopti ea, ducându-se spre el. Îl strânse în brațe în timp ce el plânse. Iar el o strânse la rândul lui.

– Îmi pare atât de rău, se bâlbâi el, plângând și icnind. Îmi pare atât de rău că nu ți-am fost alături. Că v-am dezamăgit pe tine și pe mama ta. Că...

– Șșt, șopti ea, strângându-l tare în brațe, așa cum făcea în copilărie, când se julea la genunchi și încerca să se aline în îmbrățișarea lui. Te iert.

Și, în sfârșit, simți o pace liniștitoare.

Îi dăruise aproape tot ceea ce își dorea.

Dar nici măcar tatăl ei nu îi putea dărui ceea ce își dorea cel mai mult: inima lui Niall Marksman.

Cu mâinile împreunate la spate, Niall se uită la încăperile aglomerate ale salonului Iadul și Păcatul.

Mesele erau pline de oaspeți care aruncau cu bani grei. Auzi sunetul paharelor de cristal ciocnite în timp ce băutura curgea.

Lipsise cinci săptămâni, se întorsese doar de o zi, dar nimic nu se schimbase. Totul continuase ca și cum nu ar fi plecat deloc.

Niall se uită la contele de Maxwell, care bea brandy la masa lui privată. Și își aminti de balul acela blestemat când tânărul lord își ținuse mâna pe talia Dianei în timp ce dansaseră. Oare avea să îi facă curte? Să o pețească? Să îi câștige inima? Închise scurt ochii.

Totul se schimbase.

– Te simți bine, nu-i așa?

Distras de la gândurile lui, se uită la Adair. Părea ușurat să scape din Mayfair și să se întoarcă în St. Giles.

– Că te-ai întors, adăugă el, arătând spre încăpere. Adair ridică din umeri. Sunetele de aici. Mirosul. Aici suntem acasă.

„Acasă", se gândi Niall. Ciudat! De-a lungul anilor, locul acesta reprezentase siguranță și stabilitate, dar nu îl considerase niciodată căminul lui. *Cămin* era un cuvânt ce se găsea mai degrabă într-o carte de ficțiune, care descria un loc în care familiile locuiau, râdeau și își clădeau amintiri. În timp ce Iadul și Păcatul nu fusese niciodată cu adevărat un cămin. Nu pentru Niall.

Se auziră strigăte din mijlocul clubului, iar cei doi priviră la unison spre masa cu ruletă, pregătiți și pricepuți să vadă pericolul în orice sunete neașteptate. Mai mulți gentilomi bătură un câștigător norocos pe spate și îi făcură semn unei fete care servea la mese să le aducă băuturi ca să sărbătorească.

Niall se relaxă.

Da, toate lucrurile erau la fel ca înainte. Zi de zi, minut cu minut, la fel în toate privințele. Monotonia aceasta îi adusese siguranță... dar îl împiedicase să trăiască cu adevărat.

„Ai locuit atâta vreme în clubul tău, încât ți-e teamă să ieși din lumea aceea. Poți merge oriunde și totuși alegi să nu o faci."

Niall se mai uită o dată la clubul lui. Calum vorbea cu un dealer la masa de faraon. Tinerele se mișcau printre mese, turnând băuturi, și apoi plecau mai departe. Erau lucruri familiare. Sigure. Așa cum preferase să fie și viața lui după ce scăpase din ghearele lui Diggory. Mai privi o dată, melancolic, la clubul acesta măreț, clădit cu sângele, sudoarea și fremătările unui cuțitar de pe străzile londoneze.

– Nu sunt probleme, murmură el pentru sine.

– Nu au mai fost în cele două zile de la vizita *ei*, recunoscu Adair.

Cleo Killoran. Femeia aceea măruntă care îl îndrumase singură pe Niall spre Diana și care dăduse în vileag planul sinistru urzit împotriva clubului ei și al lor. Pentru asta, Cleo Killoran și orice persoană pe care ea o numea rudă avea să aibă parte de loialitatea de neclintit a lui Niall. Sora mai mică a lui Killoran reușise și un lucru aparent imposibil: să facă pace între două localuri rivale.

Lord Maxwell se ridică în picioare și, cu paharul în mână, se plimbă prin club. De la veșmintele lui elegante și chipul fără cicatrice până

la rangul pe care i-l acordase cine știe care rege antic, era tot ceea ce Niall nu avea să devină vreodată. Cândva, acest lucru îl măcinase. Dar acum nu mai simțea la fel.

– Nu vor mai fi probleme, prezise Niall, urmărind cu privirea mișcările lenețe ale contelui și apoi ignorându-l. Nu din partea lui Killoran.

Asta nu însemna că bărbatul nu avea să continue să se dea bine pe lângă clienții lor. Dar Niall ar fi pariat pe viața lui că pusese capăt sabotajului prin înțelegerea dintre familiile lor.

Adair mârâi.

– Vom vedea în timp.

Niall fusese cândva un cinic la fel de blazat. Până să o întâlnească pe Diana. Inima îi tresări, simțind o nevoie dureroasă de a o revedea.

– Mă scuzi, te rog? zise el încet.

– Bineînțeles, zise Adair, ridicând din sprâncenele blonde.

În lumea lor foarte bine ordonată, Niall nu făcea niciodată lucruri atât de scandaloase cum ar fi să lase pe altul în locul lui la pază. Nici măcar pe Calum, pe Ryker sau pe Adair. Niall mai aruncă o privire și încuviință din cap, în semn de mulțumire. Își croi drum prin clubul aglomerat. Clienții se dădeau grăbiți din calea lui, evitându-i privirea și prezența.

Toți se temeau și mai tare de el de când vestea despre răpirea Dianei și faptul că el o ucisese pe bruta care o ținuse prizonieră circulase în toate ziarele de scandal.

Era însă un omor – cu voia lui Dumnezeu, ultimul – pe care nu avea să îl regrete vreodată. Niall ajunse în partea din spate a clubului și aproape că se ciocni de Calum.

– Ryker vrea să te vadă.

Nimeni nu își dorea vreodată să fie chemat în biroul lui Ryker Black. Se ajungea în mod inevitabil la concedieri și înfrângeri. Altădată, s-ar fi mâniat să fie chemat de Ryker. Dar nu și acum. Niall încuviință din cap și dădu să treacă pe lângă el, dar Calum întinse mâna. Îl apucă de antebrat și îl strânse ușor.

– E bine că te-ai întors.

Gâtlejul i se strânse și nu reuși să spună nimic. Se căzni să zâmbească, dar i se păru mai degrabă o grimasă diformă. Apoi Calum plecă cu pași apăsați. Niall rămase acolo o clipă îndelungată, aproape

asurzit de zgomotul din club. Mai aruncă o privire în spate, zăbovind asupra lui Adair și a lui Calum, care discutau. Schiță un zâmbet și ieși din încăpere, urcând pe scările cunoscute ce duceau la etaj, spre apartamentele private.

Ajunse la biroul lui Ryker și se opri. Simți un aer ciudat de finalitate în jurul lui. „Nu trebuie să o faci." Niall lovi tare cu pumnul în ușă.

– Intră, răsună răspunsul lui Ryker prin ușa grea.

Niall apăsă mânerul și intră, descoperind o altă scenă care îi era cunoscută: Ryker la biroul lui, răsfoind unul dintre numeroasele registre din piele. Își înălță capul.

– Niall, îl salută el, dând la o parte registrul.

Era prima lor întâlnire adevărată de când Niall se întorsese din Mayfair.

Intră în încăpere și închise ușa în urma lui. În timp ce se duse cu pași mari spre fotoliul din fața biroului de mahon al lui Ryker, privi schimbările pe care le adusese soția lui Ryker acelui spațiu sacru. Înainte să fie izgonit din club, privise cu batjocură schimbările materiale. Le considerase un semn al slăbiciunii lui Ryker nu doar pentru soția lui, ci și pentru structura localului în sine. Acum considera vazele acelea pline cu flori un semn al fericirii pe care i-o adusese Penelope.

Ryker făcu semn spre fotoliu.

– Înțeleg că ai terminat cu investigația.

De aceea îl chemase.

– Da, confirmă Niall. El și Adair fuseseră întrebați succint despre soarta celor doi cuțitari de pe stradă, iar investigația fusese scurtă. Relatările noastre au fost de ajuns.

Pe de altă parte, moartea unora ca Niall și cei care locuiseră în cocioaba lui Diggory la un moment dat în viață nu însemna prea mult pentru societate. Crezuse că așa îi vedea toată lumea pe el și pe familia lui. Diana îi dovedise că se înșelase.

Ryker ridică din umeri.

– Am vorbit cu ei, la fel și ducele. Nu te vor deranja. Îi zâmbi larg. Eu și Wilkinson ne-am asigurat că ești liber să lucrezi, fără alte distrageri.

Wilkinson. Niall nu se prea gândise la relația forțată, inexistentă dintre Ryker și tatăl lui. Oare dacă ar fi fost tatăl lui, s-ar fi agățat

de ură și resentimente? Acum că văzuse și nuanțele de gri din viață, nu era atât de sigur.

Fratele lui își încrucișă brațele la piept și se holbă la el, studiindu-l cu atenție.

– Te... Făcu o grimasă. Da, indiferent cum îi schimbase influența unor femei bune, Niall și Ryker nu aveau să discute niciodată cu ușurință despre sentimentele și emoțiile lor. Te deranjează rolul pe care l-ai jucat în...

– Nu, răspunse el rapid și sincer. Nu regret nimic.

Și așa era. Nu când tot ce făcuse o ajutase pe Diana să supraviețuiască.

Ryker bătu darabana cu degetele pe mâneca hainei lui negre.

– Din spusele investigatorilor, au mai arestat cinci bărbați care îi făceau treburile lui Amelie. Se opri. Ne-am înșelat cu toții în privința lui Oswyn.

Niall încuviință din nou din cap, distras.

Ryker se ridică și se duse cu pași apăsați spre bufet și turnă brandy într-un pahar. Se întoarse și i-l întinse lui Niall, dar el îl refuză.

– Nu ți-am mulțumit cum se cuvine, zise Ryker când se întoarse la locul lui, pentru că mi-ai salvat sora.

Se lăsă pe spate în scaun și ținu între degete paharul cu picior.

– La naiba, nu vreau să-mi mulțumești! se răsti Niall, iar gâtul i se încinse numaidecât.

Diana fusese inițial o obligație. O însărcinare nedorită.

Ryker miji ochii spre el.

– Încă te obișnuiești cu faptul că te-ai întors? întrebă el, iar înțelesul vorbelor lui era limpede: ceva nu era în regulă cu Niall.

El încuviință scurt din cap și apoi, agitat, continuă să privească prin încăpere. „Ai locuit atâta vreme în clubul tău, încât ți-e teamă să ieși din lumea aceea. Poți merge oriunde și totuși alegi să nu o faci."

Își aminti vorbele Dianei, ca niște șoapte, la fel de reale ca atunci când le rostise. Cu zile în urmă. Poate chiar cu o viață în urmă?

Își drese vocea, își vârî mâna în partea din față a hainei și scoase câteva foi de hârtie împăturite. I le înmână lui Ryker, care le primi.

– Ai nevoie de o nouă metodă de verificare a paznicilor pe care i-am angajat, începu el, în timp ce Ryker le desfăcu și se uită peste prima pagină. Nu mai este de ajuns să angajăm pur și simplu oameni

care vin de pe stradă doar pentru că și noi am trăit pe străzi. Ai nevoie de o metodă diferită.

Ryker citi încet prima pagină, zăbovind asupra cuvintelor.

– Acela e un orar nou pentru paznici, zise el când Ryker trecu la următoarea pagină. Ne-am așteptat să lucreze fără odihnă. A fost eficient din punctul de vedere al costurilor, dar greșit față de oamenii de aici. Va trebui să-i interoghezi pe cei care au fost mai apropiați de Oswyn. Să afli ce știau. În caz că au știut ceva.

Cei mai mulți ar fi fost descumpăniți de o asemenea trădare. Însă Niall și Ryker se născuseră pe stradă.

– Bărbații din Dials pot ascunde informații unui polițist. Dar noi îi putem citi altfel.

Fratele lui împături paginile și așeză frumos teancul în fața lui.

„Ai locuit atâta vreme în clubul tău, încât ți-e teamă să ieși din lumea aceea."

Niall trase aer în piept și expiră lent.

– Adair trebuie să se ocupe de pază.

Ryker se încordă și îl privi pe Niall.

– Doar nu te îndoiești în continuare de tine? Sora mea trăiește datorită ție. Le-ai dejucat două încercări, iar în tine am cea mai mare încredere, Niall. Continuă să îl privească în ochi. În tine!

Întrucât Calum fusese mâna dreaptă a lui Ryker încă de când se găsiseră unul pe celălalt, vorbele lui Ryker erau o mărturie a încrederii pe care o avea în Niall.

Niall își puse palmele pe brațele fotoliului.

– Știu asta.

Evită din nou cu sârguință privirea lui Ryker. În săptămânile în care fusese plecat, se distanțase de legătura dintre Ryker și Diana. Acum că se întorsese în club și în prezența lui, era forțat să se confrunte cu ceea ce făcuse: nu numai că se culcase cu sora lui, dar se și îndrăgostise de ea.

– Îmi eviți privirea, Niall, zise Ryker pe tonul lui iscoditor și aspru. Tu nu eviți niciodată privirea nimănui.

Așa făceau cei care greșiseră. Și era foarte limpede că Niall greșise.

– Sunt îndrăgostit de sora ta, zise el rapid.

Buimăcit, Ryker se prăbuși pe scaun. Dacă ar fi discutat despre altceva sau despre altcineva decât Diana Verney, Niall l-ar fi huiduit și ar fi râs de Ryker Black cel șocat și redus la tăcere.

– Ție nu-ți plac nobilii, zise fratele lui într-un final, rupând tăcerea.

– Nu. Nu îmi plac. Nu îmi plăceau, se corectă el imediat. I-am crezut pe toți la fel. Trase cu greu aer în piept și, uitându-se în jur, își trecu mâna prin părul ciufulit. Dar Diana este altfel, adăugă el.

Îi demonstrase că statutul și dreptul din naștere nu defineau valoarea și caracterul cuiva.

Ryker se încruntă. Oare nu este de acord? Așa ar fi trebuit. Orice frate demn, decent și de valoare s-ar fi supărat dacă un bărbat ca Niall s-ar fi îndrăgostit de sora lui. Niall mai scoase o foaie din haină și i-o împinse pe birou.

– Pentru asta am venit, îi confirmă el pe un ton solemn.

Ryker privi scurt cele câteva rânduri de pe foaie și, ținând cont de însemnătatea lor, Niall ar fi trebuit să simtă ceva. Regret. Tristețe. Teamă. Și totuși, nu simțea nimic din toate acestea. În schimb, simți o ușurare grozavă și plină de speranță.

– Ce-i asta?

Niall făcu un semn cu capul spre foaie.

– Demisia mea.

Fratele lui se încruntă și mai tare și îi înapoie foaia.

– Nu îți accept demisia. Era tonul dur ce îi adusese rangul de lider în mica lui bandă de pe stradă.

– Nu îți cer permisiunea. Trebuie să o fac. Clătină din cap și se corectă: Vreau să o fac. Și, din nou, nici urmă de teamă. Dacă mă va dori. „Dacă n-am gafat atât de tare cu trei zile în urmă, când am ales clubul în locul unei vieți trăite împreună cu ea. Mă însor cu ea, zise Niall și își ridică bărbia.

Ryker încremeni, cu paharul în mână.

– Mă însor cu ea, repetă Niall. Dacă avea să îl accepte. O iubesc.

Ryker, prietenul lui care îl salvase de la o moarte inevitabilă și de la și mai mult întuneric, lăsă din mână paharul și nu spuse nimic. Îi răspunse cu o tăcere grea. Apoi zise:

– O iubești.

Agitat, Niall sări în picioare și începu să se plimbe încolo și încoace prin încăpere.

– Nu trebuia să îmi doresc, ori să am nevoie, ori să iubesc pe nimeni.

Chiar și în relația cu frații și cu sora lui ridicase ziduri ca să-i țină la distanță. Diana dărâmase fiecare bucățică fragilă din apărarea lui.

– Mă face să râd și să îmi doresc să fiu mai bun.

– Ești un om bun, Niall, interveni Ryker pe un ton sumbru. Doar că nu îți dai seama.

Niall tresări și se opri brusc, privindu-și fratele cu ochi iscusiți.

– Știai.

Ryker schiță un zâmbet.

– Inițial, am crezut că erai prea încăpățânat ca să-i cedezi postul lui Calum. Dar după vizita lui Maxwell... Chicoti. Ei bine, da, mi-am dat seama că îți pasă. Zâmbetul îi păli. Doar că nu știam dacă vei fi în stare să îți dai și tu seama de asta la timp.

La timp? Niall se încruntă.

– Corabia ei pleacă astăzi. Ryker ridică o misivă împăturită ce purta sigiliul ducelui și i-o aruncă peste birou. Scrisoarea aterizâ zgomotos pe margine. Am primit asta de la Wilkinson. S-ar părea că Stone a fost forțat să ridice pânzele în după-amiaza aceasta.

Lui Niall i se tăie respirația. Apucă bilețelul acela ofensator. „Nu!" Corabia la bordul căreia plănuise să se urce Diana trebuia să plece abia...

– Ducele s-a gândit că ar trebui să știi și ne-a dat de veste. Mi-a cerut să mă asigur că afli. În caz că ar conta.

Pământul începu din nou să se învârtă înnebunitor.

– În caz că ar conta? urlă el. Se duse cu pași apăsați spre birou și, aplecându-se, își trase fratele în picioare. De ce ai așteptat până acum să-mi spui? zise el cu voce aspră, cu sufletul plin de o senzație de panică. „Dar tu de ce ai așteptat până acum să te duci la ea?"

– Preferi să rămâi aici și să te certi cu mine din cauza momentului ales pentru a-ți împărtăși acele informații importante? Ryker aruncă o privire la ceasul cu pendulă. Sau ai prefera să ajungi la docuri înainte să se îmbarce?

Niall trase câteva înjurături și îi dădu brusc drumul. Ce naiba îi trebuia unui bărbat când călătorea? Nu ieșise niciodată din Londra. O oră. Mai erau șaizeci de minute înainte să plece corabia. Nimic. Nu avea timp să își ia nimic. Nu dacă voia să se urce pe vas odată cu ea. Cu inima bătându-i nebunește, Niall o zbughi spre ușă și o deschise cu putere.

Se ciocni de cumnata lui, care mârâi și se împletici, sprijinindu-se de perete. Scăpă din mână obiectul pe care îl căra.

– Niall, spuse ea, zâmbind, așa cum făcea mereu.

– Penny, bombăni el și o ocoli iute.

– Cred că vei avea nevoie de asta, îi strigă ea când Niall ajunse la capătul coridorului.

El se răsuci.

Penelope îi întindea o valiză.

– Majoritatea oamenilor călătoresc cu cufere și valize, dar va trebui să te mulțumești cu asta. Îi zâmbi larg.

I se puse un nod de emoție în gât, care îl sufocă în timp ce dădu iama să își ia valiza – miji ochii – cu model *floral?*

– Da, are un model floral, îi confirmă ea. Dar sunt singura care a folosit-o în călătorii, gânguri ea.

Calum și Adair se aflau în celălalt capăt al încăperii, în spatele lui Penny. Niall se uită la grupul dezorganizat de oameni pe care îi numea familia lui. Oameni care se părea că îl cunoscuseră mai bine decât se cunoscuse el însuși.

– Mulțumesc, spuse el cu voce răgușită. Eu...

Penelope se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Nu e pentru totdeauna. După călătoriile voastre mărețe, bineînțeles că te vei întoarce cu Diana.

El clipi năucit, așa cum făcea de fiecare dată când o auzea sporovăind.

– Nu mă aștept să rămân singura doamnă din clubul acesta, pentru totdeauna.

– Penelope, spuse Ryker cu fermitate.

Ea făcu ochii mari.

– Da, într-adevăr. Prinse mâna liberă a lui Niall între ale ei și i-o strânse. Du-te la ea! Nu ar fi deloc romantic dacă ai rata ocazia și ar pleca fără tine.

Cerule mare! Își dădu seama cât timp mai avea la dispoziție.

– Calul e pregătit, îi strigă Calum. Te voi urma și îl voi aduce înapoi pe Chance. Nu prea ai timp dacă ai de gând să te îmbarci pe aceeași corabie ca doamna.

Să se îmbarce pe corabie cu doamna lui.

Dacă îl accepta.

Niall rânji și o zbughi în jos pe coridor.

– Căsătorește-te cu ea! îi strigă Penelope. Mai întâi, trebuie să te căsătorești cu ea.

Asta avea de gând.

Câteva clipe mai târziu, Niall îl mâna pe Chance pe străzile aglomerate din St. Giles, iar Calum îl urma îndeaproape. Dacă întârzia? De ce naiba așteptaseră atâta ca să-i spună?

„E vina ta, prostovanule!" Fusese ocupat să pună toate lucrurile în ordine, când ar fi trebuit să se ducă mai întâi la ea și să îi spună cuvintele de dragoste pe care le merita.

Își încleștă maxilarul. Acum nimic nu mai avea să îl oprească să ajungă la ea. Nimic...

Chance necheză violent și se lăsă pe copita dreaptă.

„Cerule!"

Animalul loial fornăi și, cu inima frântă, Niall își trecu piciorul peste șa și descălecă. Duse armăsarul spre marginea străzii aglomerate. Îl avea de când cumpărase clubul Iadul și Păcatul. Se lăsă pe vine și își trecu palma peste piciorul lui.

Chance dădu violent din cap, iar Niall se ridică.

– Șșt, îl liniști Niall. Îi cuprinse capul negru ca tăciunele cu mâinile și îl mângâie cu palma între ochi, scărpinându-l în locul în care îi plăcea.

– Voi avea grijă de el, îi promise Calum, dându-i lui Niall frâiele de la calul lui și luându-le pe ale lui Chance. Voi trimite pe cineva să vină să îl ia, promise el. Voi găsi pe cineva pe chei, dar trebuie să pleci, zise el încet. Acum!

Niall plecă imediat. Se urcă pe calul lui Calum, se aplecă în față și goni. Își croi drum printre trăsuri și oameni. Ignoră strigătele furioase pe care le lăsă în urmă. Vântul văratic îl lovi peste față, ca un balsam liniștitor ce alunga groaza pe care o simțea în piept. „Fii acolo... Fii acolo..."

După o cursă interminabilă, Niall smuci frâiele calului și se opri brusc. Creatura necheză și zgârie văzduhul, apoi își așeză copitele pe pământ. Căută înnebunit în jur și găsi un copil de pe stradă.

– Tu de acolo, îi strigă el, în timp ce sări de pe cal. Băiatul dădu fuga spre el. Vine un bărbat după cal. Ai grijă de el! Îi înmână un săculeț cu monede, iar băiatul făcu ochii mari.

Își abandonă valiza și fugi printre platformele de depozitare, privind vasele care se înălțau maiestuos, cu velele lor albe fluturând

în vântul văratic. Continuă să alerge, înnebunit. Îl apucă pe un marinar din apropiere de braț, iar acesta icni.

– *His Lady's Honor?* întrebă el gâfâind.

Bărbatul clătină din cap și își eliberă brațul din strânsoarea lui.

Niall continuă să caute înnebunit, apucându-i de braț pe alți străini care treceau pe lângă el.

– *His Lady's Honor?* repetă o haimana tânără cu cârlionți blonzi. Acolo e...

Niall privi în direcția indicată și i se frânse inima. „Nu!" Îi dădu atât de repede drumul băiatului, încât acesta se împletici, țipând. Gâfâind, Niall o țâșni spre capătul cheiului.

– Diana! urlă el. Diana! Atât reuși să strige. Un singur cuvânt. Numele ei. Ajunse în capăt în timp ce corabia continua să se îndepărteze lent de Tamisa. Diana! strigă el, iar negustorii și marinarii care forfoteau în jurul lui îl ocoliră.

Cu răsuflarea întretăiată, se prăbuși cu mâinile pe genunchi. Trase tare și adânc aer în piept, umplându-și plămânii care îl ardeau. Acceptă suferința. Plecase. Ajunsese prea târziu. „Prostule! Prost nenorocit ce ești..."

– Diana! mai strigă el o dată.

– Da, Niall?

Se răsuci, iar toate zgomotele de pe platformele de descărcare se potoliră, devenind un bâzâit distant în urechile lui. Era convins că își închipuise cuvintele acelea. Și totuși... Se holba fără să clipească la silueta subțire îmbrăcată în pelerină ce se afla la zece pași de el.

– Diana, șopti el.

Ea veni parcă plutind spre el, cu pelerina verde fluturând în vânt. Se opri în fața lui.

– Nu ai plecat, șopti el.

– Nu, spuse ea încet, în timp ce altă rafală de vânt îi desprinse câțiva cârlionți.

Cu degete tremurânde, îi dădu la o parte șuvițele.

– Ce am spus... nu a fost... Încercă din nou. Ce i-am spus lui Amelie, nu am vorbit serios... zise el cu voce răgușită. A fost... Încercam să...

Diana își apăsă degetele de buzele lui, făcându-l să tacă.

– Știu, Niall.

– Am lăsat lucrurile în ordine ca să pot veni cu tine, rosti el, cuvintele împleticindu-i-se. Și apoi nenorocita de corabie și-a schimbat data de plecare, iar calul meu a început să șchiopăteze și... Mușchii gâtului i se mișcau spasmodic. Am crezut că ai plecat, spuse el scrâșnind, închizându-și ochii, nefiind sigur dacă nu cumva o invocase prin propriile dorințe. Se mai uită o dată la vasul ce se îndepărta și se micșora tot mai tare, ca o pată pe orizont. Am crezut că am ajuns prea târziu.

Diana îi cuprinse obrazul cu palmele, forțându-l să o privească în ochi.

– Am vrut să plec, zise ea încet. Dar apoi mi-am dat seama.

Lui Niall i se puse un nod de emoție în gât.

– Ți-ai dat seama?

– Voiam să văd apele azurii, nisipul roz și lumea din afara Londrei. Îl privi plină de dorință. Din adâncimile ochilor ei se revărsă atâta dragoste, încât Niall simți cum i se strânge pieptul. Dar te vreau alături de mine când o fac. Mă întorceam la tine. Să încerc să te conving. Să încerc și...

El o sărută, revendicându-i buzele într-o contopire tandră, dorindu-și ca ea să simtă toată dragostea pe care i-o purta.

– Vreau să fiu cu tine, zise el cu voce răgușită, lipindu-și fruntea de a ei. Vreau să plec, să călătoresc și să nu mă mai tem. Când sunt cu tine, mă faci să nu-mi mai fie teamă. Cândva s-ar fi rușinat și chiar s-ar fi îngrozit să gândească acele cuvinte, darămite să le rostească. Mi-ai arătat că dragostea este mai puternică decât ura și... te iubesc, Diana. Inima mea îți aparține, acum și pentru totdeauna!

Ea zâmbi, tremurând.

– Te iubesc, Niall Marksman. Își întrepătrunse degetele cu ale lui. Hai să explorăm lumea împreună!

Niall simți o mare ușurare în piept, care i se răspândi lent în toată ființa.

„Sunt acasă."